

ONG-ART CHAICHARNCHEEP

Minh họa tranh: Sukwan Attajarusit

Hương Nguyễn dịch

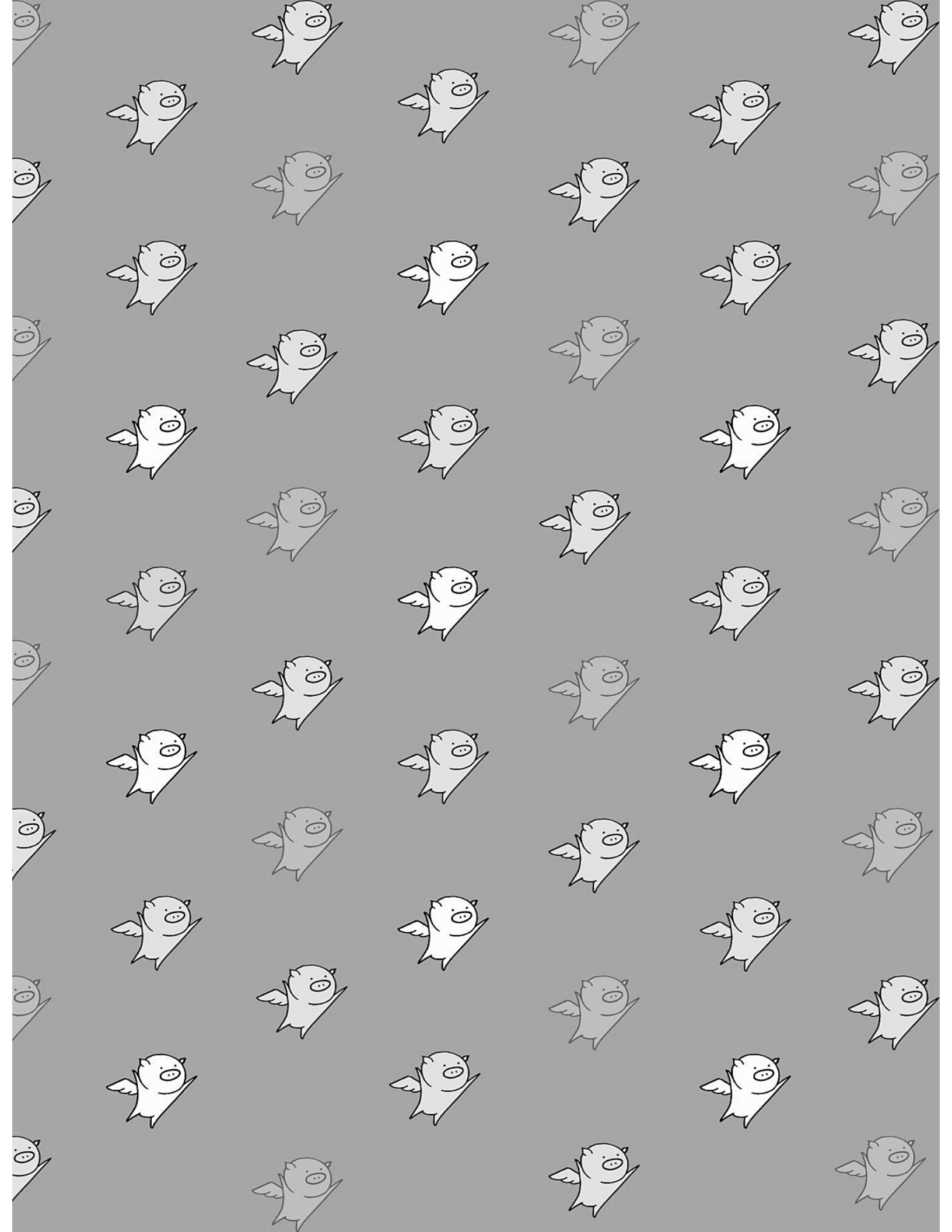
CHÚ
LƯỜI
BỊT
BAY

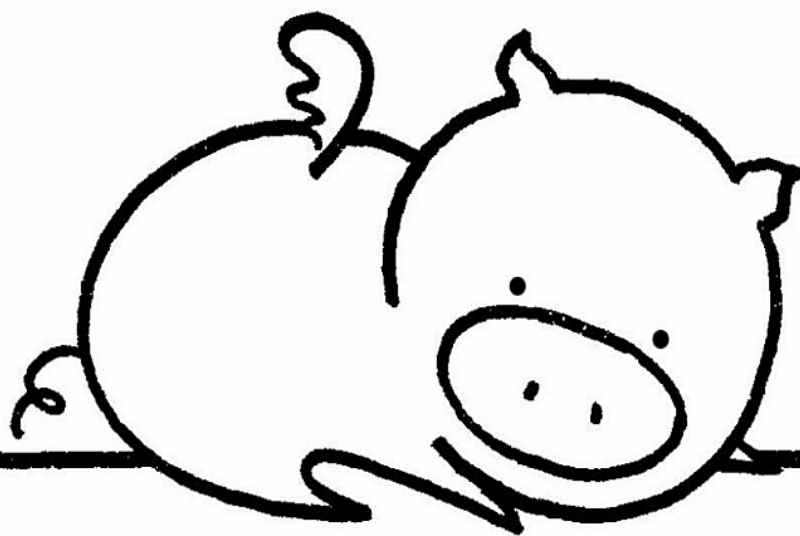
1980
BOOKS
ĐẠI NGUYÊN TÀI THỨC

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

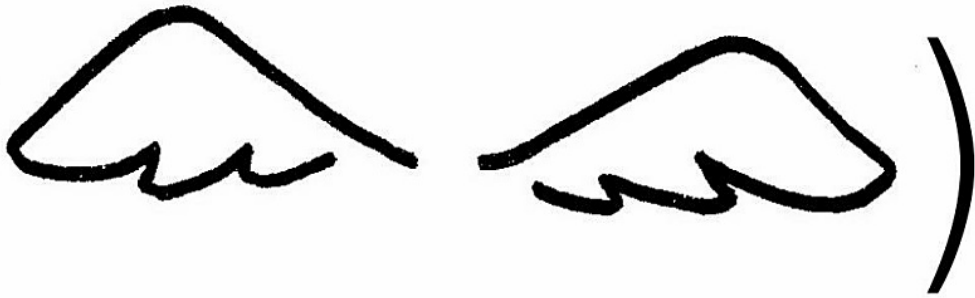

"Ụ ĐẤT"

(Khi tôi được sinh ra, mẹ nói với tôi rằng:
Có một đám lông màu trắng trông giống
như cánh nhỏ mọc trên lưng tôi.

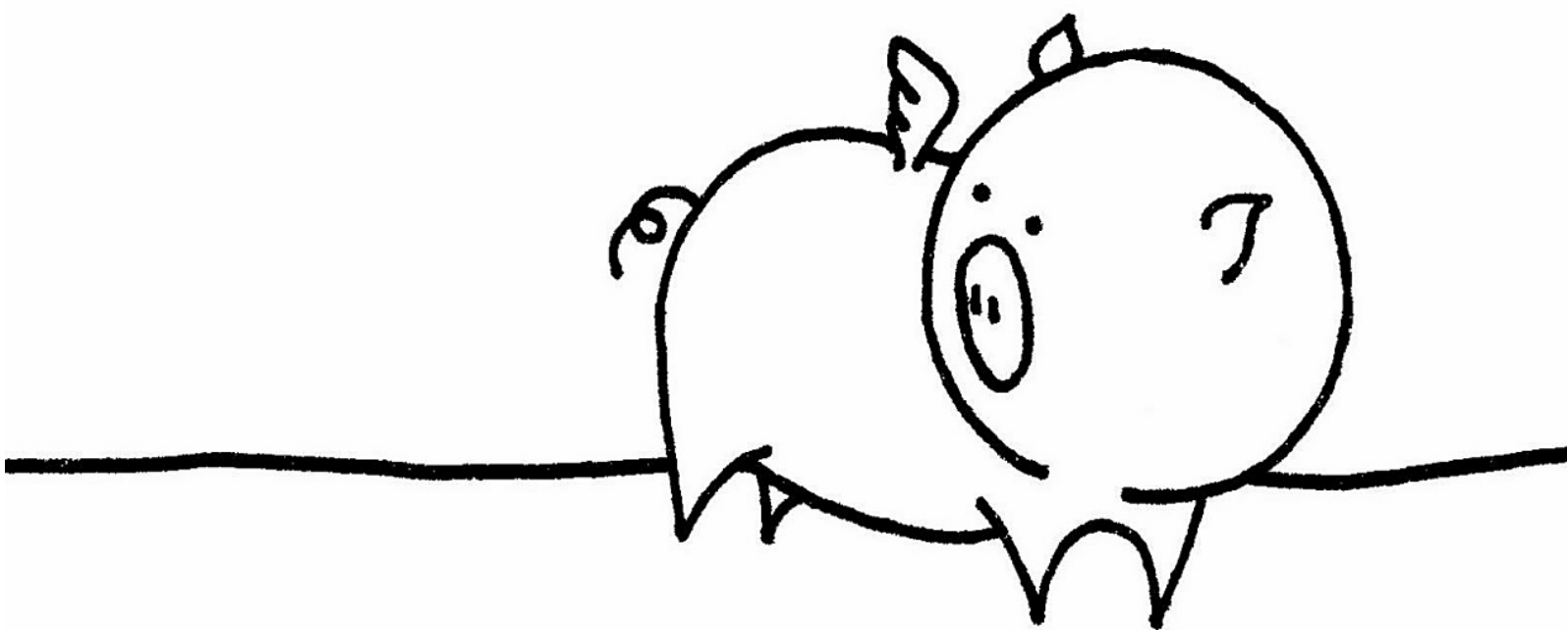
“Mẹ ơi, ở chỗ nào hả mẹ?

Tôi cố gắng vặn người ra phía sau lưng.

Nhưng chẳng nhìn thấy gì...

“Con yêu, con không nhìn thấy sau lưng mình được đâu!

Vả lại đôi cánh cũng còn quá nhỏ để con có thể nhìn thấy.”

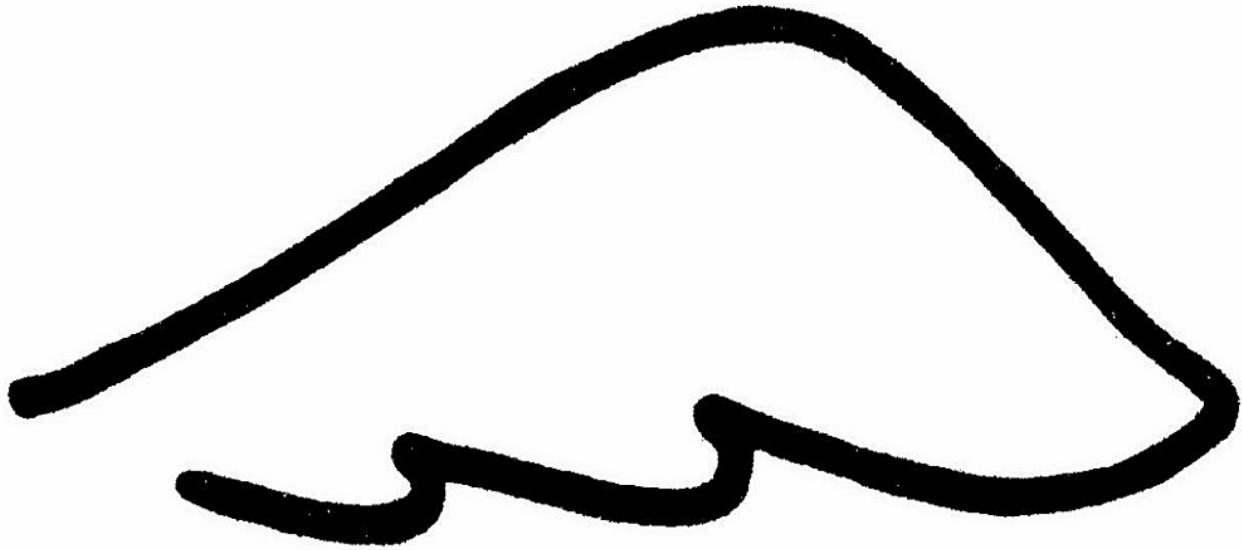

“Cánh của con có giống như cánh của chim không mẹ?” Tôi hỏi.

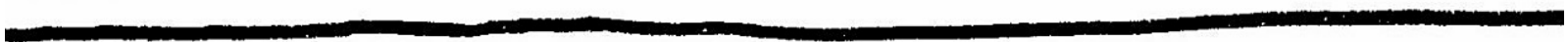
“Giống con ạ” Mẹ trả lời tôi.

“Nếu như vậy thì con cũng có thể bay được...
đúng không mẹ?” Tôi vui mừng nhảy nhót.

“Ừm... có khi con lại có thể bay được đấy!”
Mẹ trả lời rồi vừa đi ra ngoài vừa cười vang.

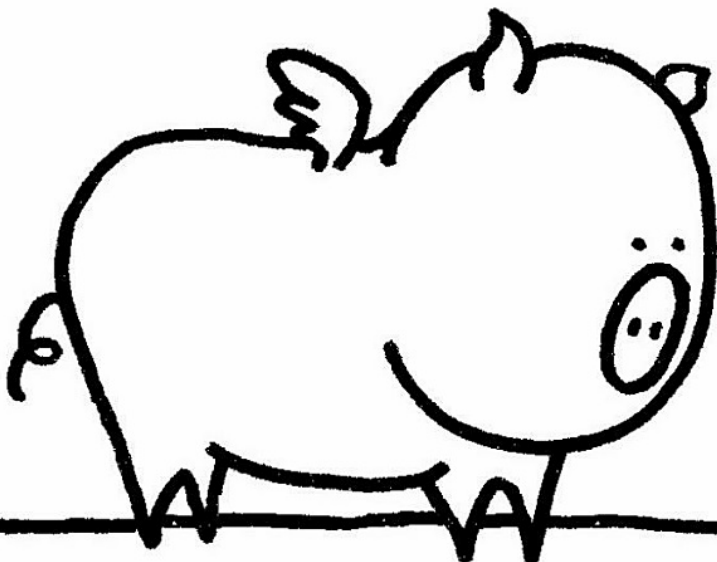

"BAY ĐƯỢC! BAY ĐƯỢC!
YEAHHHH!"

Tôi thực sự tin tưởng điều này.

"NÀY CÁC CẬU ƠI...
TÔI SẼ BAY ĐÂY"

Tôi hét to lên với đám bạn.

“... Tôi cảm thấy một sự quen thuộc

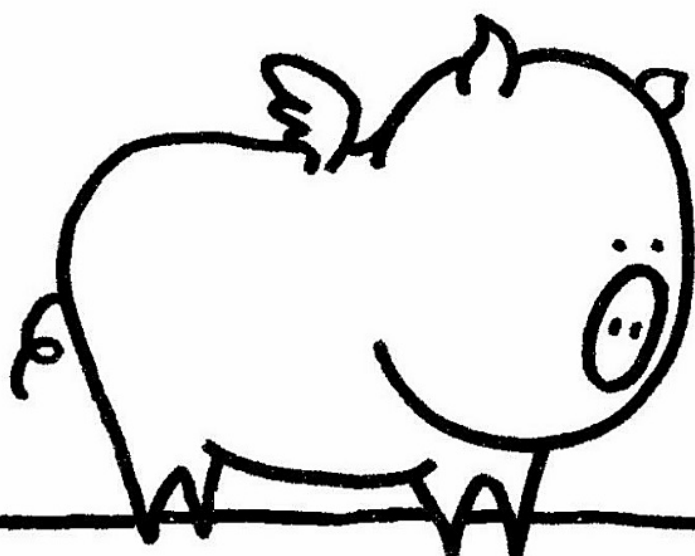
đến không thể diễn tả được

với đôi cánh đó”

"CÁC CẬU XEM NÀY,
TỜ CÓ CẢNH MỘC Ở
SAU LƯNG ĐÂY!"

НА!

Н

A!

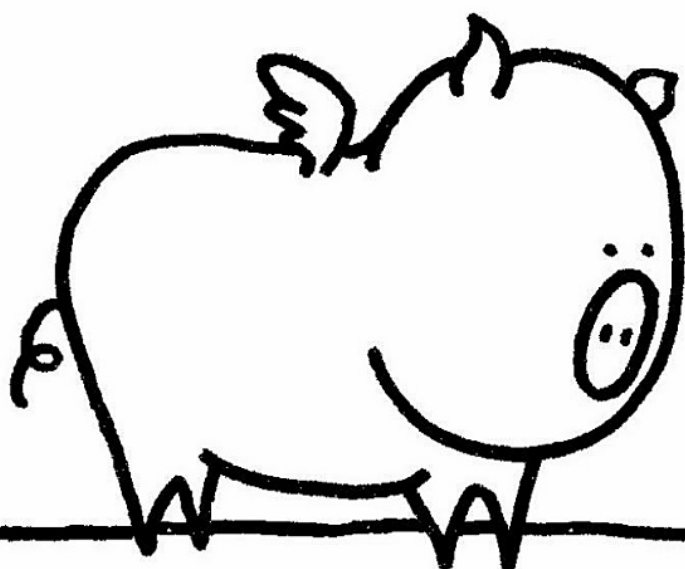
HA!

HA!

HA!

Dường như cùng một lúc,
tất cả các chú lợn con đều cất tiếng cười vang.

HA!

HA!

"CHÚNG TA ĐỀU LÀ LỢN ĐÂY,
CÓ PHẢI LÀ CHIM ĐÂU."

Một chú lợn con nói.

"Ngoài việc cậu có đám lông kỳ lạ thì cậu
còn có suy nghĩ kỳ lạ nữa đây!"

Một chú lợn con khác cũng lên tiếng.

Và rồi, những chú lợn khác cũng hòa vào,
góp thêm tiếng nói cùng tiếng cười trêu ghẹo
châm chọc tôi, mỗi lúc mỗi nhiều hơn.

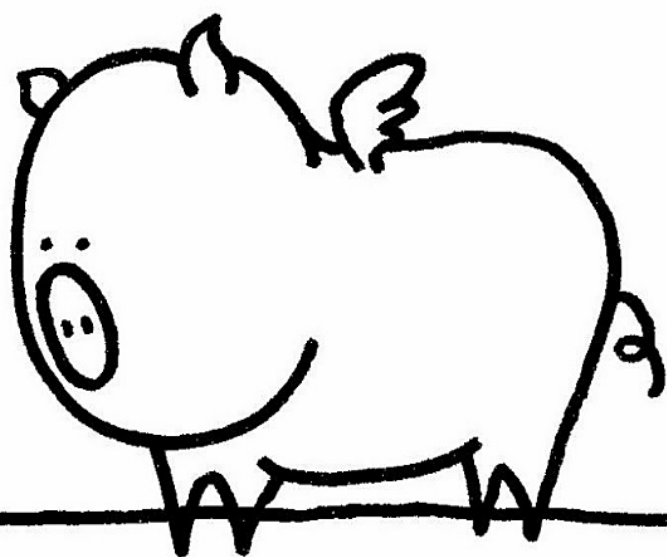
HA!

Tôi chẳng giận dữ đâu.

Vì tôi biết rằng những chú lợn con đây
Còn quá bé để có thể hiểu được điều thần kỳ này.
Và giấc mơ này cũng có thể là quá vĩ đại
Đối với những đứa trẻ.

Tốt hơn hết là tôi nên chia sẻ điều này
cho người lớn biết.

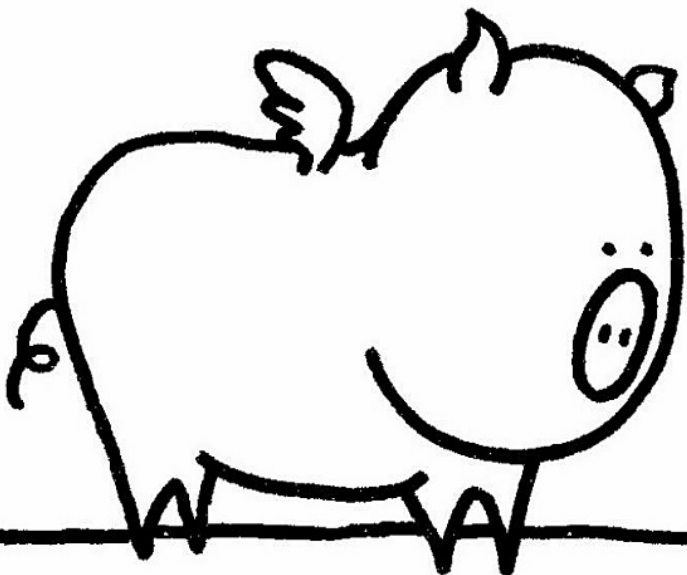
HA!

HA!

HA!

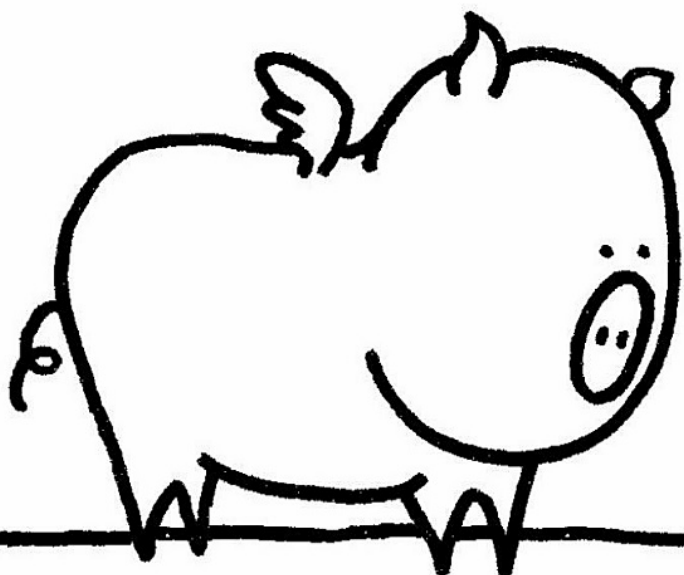
HA!

"CHÁU SẼ BAY ĐẦY!"
TÔI NÓI VỚI CÁC BÁC LỢN.

HÀ!

Các bác lợn còn cười to
và lâu hơn cả các chú lợn con.

“Đâu, cháu thử bay xem nào!”

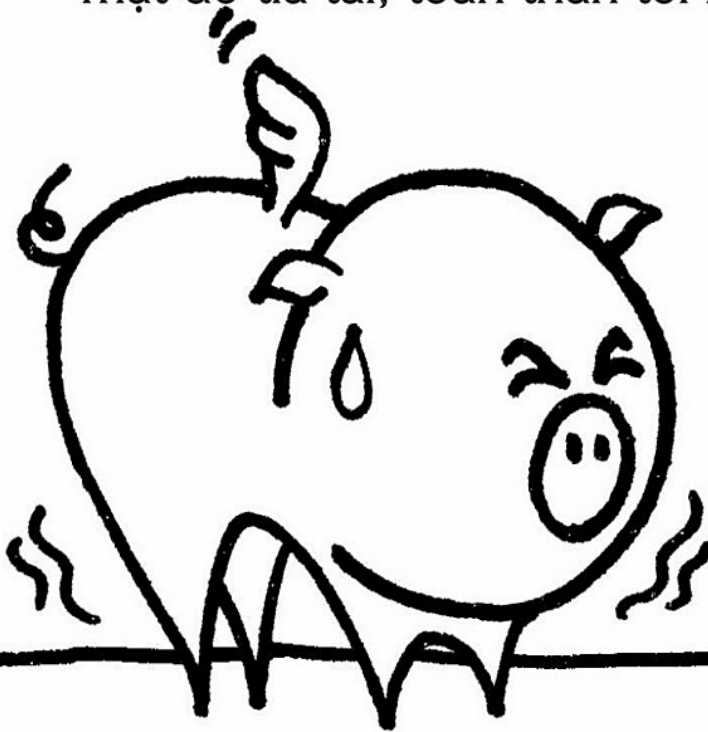
HA!

HA!

HA!

HÀ!

Tôi cố gắng hết sức ưỡn căng người phía sau
để đôi cánh nhỏ động đậy, cho đến lúc
mặt đỏ tía tai, toàn thân tôi run lẩy bẩy.

“Tại sao chả thấy cháu bay được gì cả thế?”

HA!

HA!

HA!

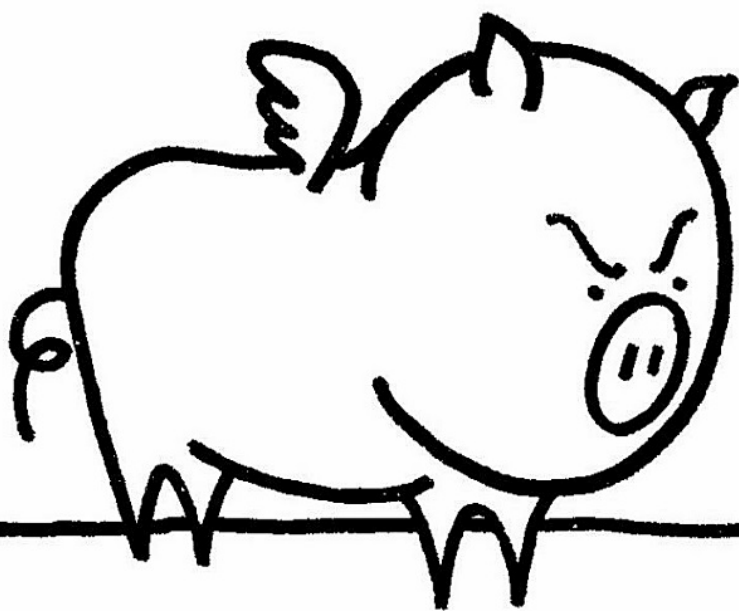
HA!

“Chắc cháu phải luyện tập thêm thật nhiều.
Cháu biết là sẽ chẳng dễ dàng để có thể bay được,
nhất là khi đây là lần bay đầu tiên của cháu.”

Tôi giải thích cho tất cả các bác lợn nghe.

HA!

HA!

HA!

“Thôi được rồi, cháu nghe cho kỹ đây...”

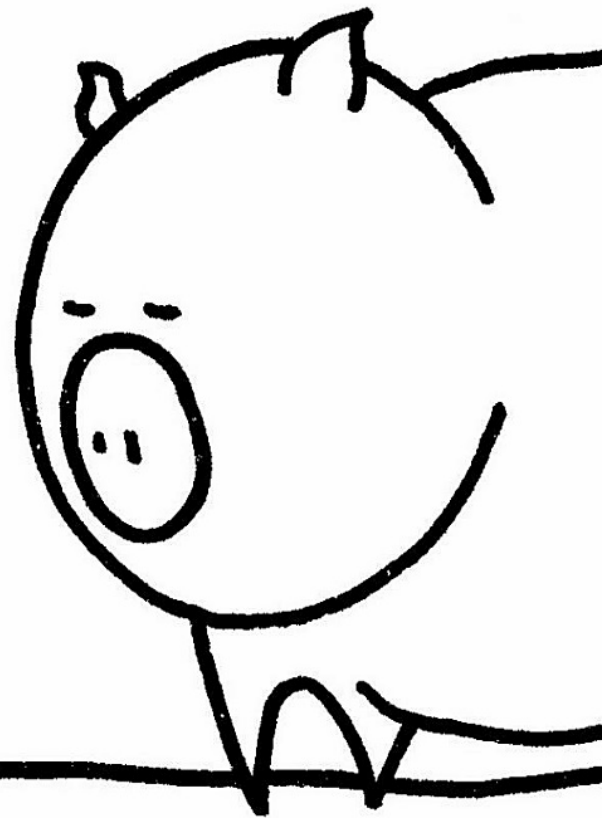
Một bác lợn lớn tuổi đến gần tôi và nói:

“Cho dù cháu có tập luyện cực khổ thế nào, cháu cũng chẳng thể nào bay được đâu. Chúng ta là lợn... tổ tiên chúng ta chưa từng có ai biết bay cả.

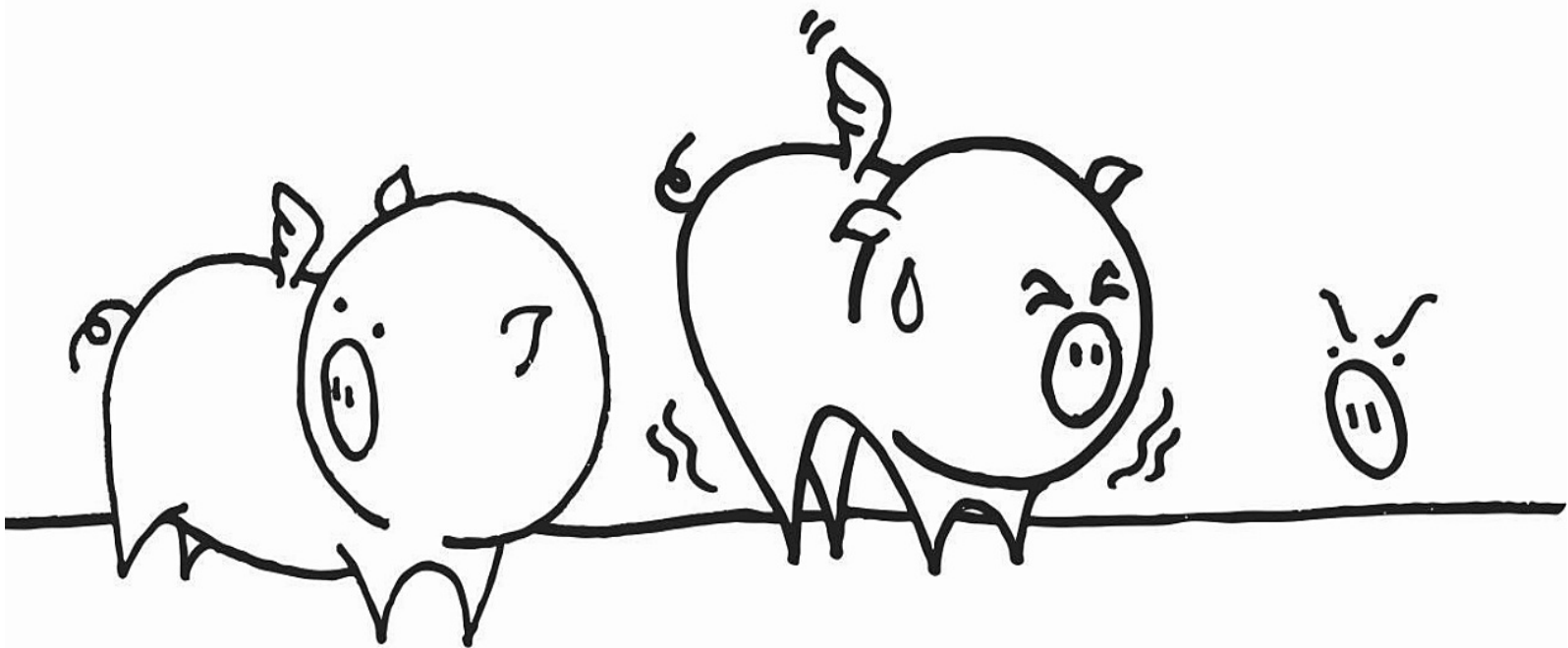
Cháu cũng vậy thôi!”

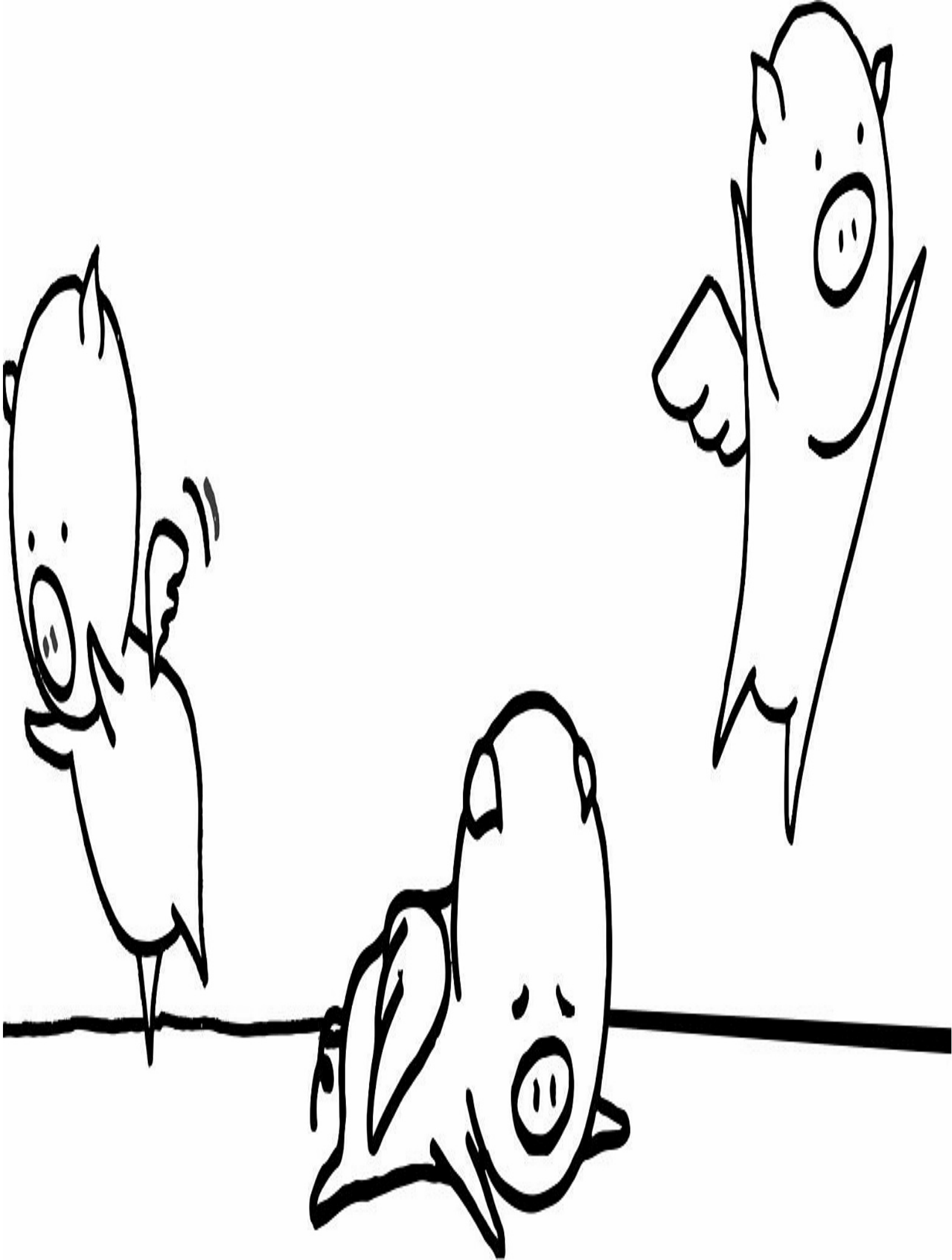
HA!

HA!

Chú lợn con phát hiện ra mình
có cánh sau lưng và tập bay

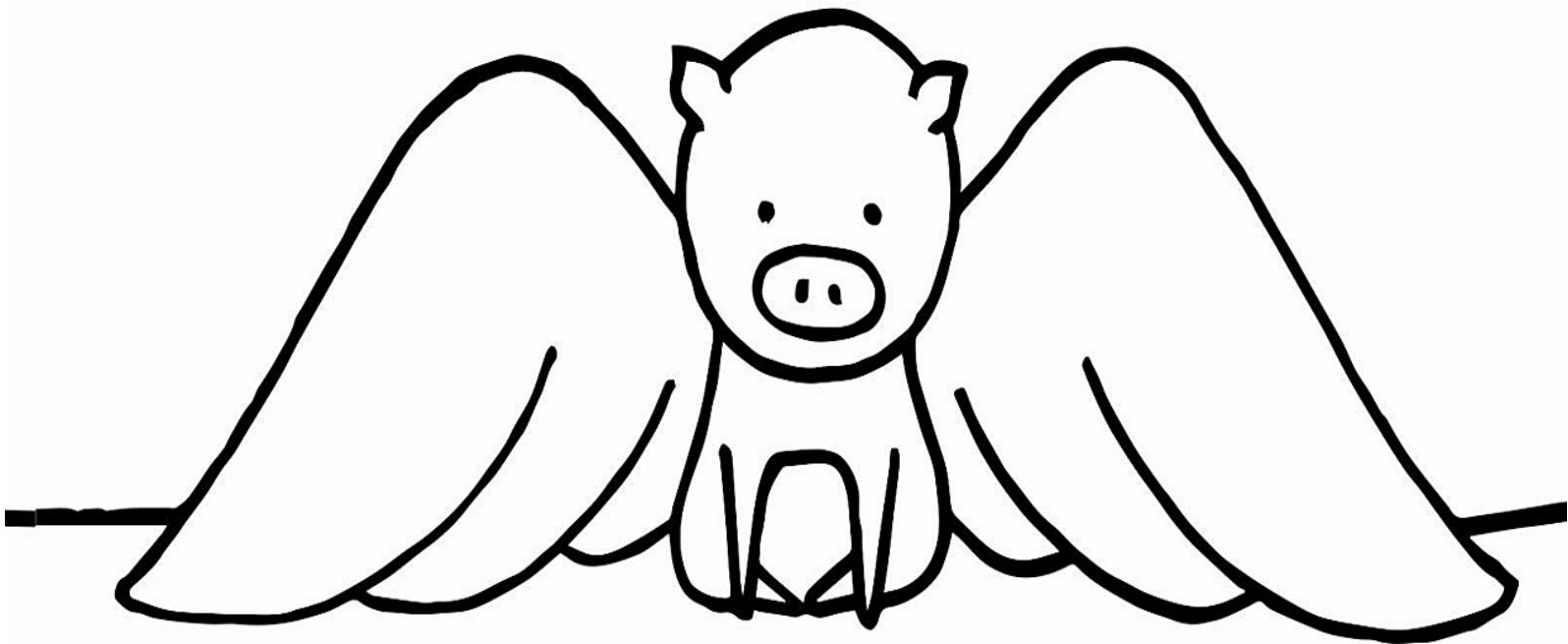

Chú lợn biết bay

Viết truyện: ONG-ART CHAICHARNCHEEP

Tranh minh hoạ: SUKWAN ATCHARUSIT

Dịch giả: Hương Nguyễn

PIG CAN FLY

Copyright © 2001 by Ong-Art Chaicharncheep

Copyright arranged with PTK STUDIO Co., Ltd.

10/55 Moo1, Changwattana 14 Rd.,

Tungsonghong, Laksi

Bangkok 10210 Thailand

Vietnamese Edition 2016 by 1980 Books Joint-Stock Company

Through Tuttle-Mori Agency Co.,Ltd.

CHÚ LỢN BIẾT BAY

Copyright © 2016, Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông 1980 Books

Không phần nào trong cuốn sách này được sao chép hoặc chuyển sang bất cứ dạng thức hoặc phương tiện nào, dù là điện tử, in ấn, ghi âm hay bất cứ hệ thống phục hồi và lưu trữ thông tin nào nếu không có sự cho phép bằng văn bản của Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông 1980 Books.

Chúng tôi luôn mong muốn nhận được những ý kiến đóng góp của quý vị độc giả để sách ngày càng hoàn thiện hơn!

LỜI DẪN

“Khả năng thiên phú và Sự giỏi giang” là điều tuyệt vời!

Nhưng

“Lòng dũng cảm và Ước mơ” lại là điều tuyệt vời hơn!

“Tình yêu và Sự thấu hiểu”,

Mặc dù không phải là điều tuyệt vời nhất,

Nhưng

Nó kết nối “Khả năng thiên phú và Sự giỏi giang;
Lòng dũng cảm và Ước mơ”

Nhẹ nhàng cùng nhau nắm tay sánh bước

Sưởi ấm trái đất này

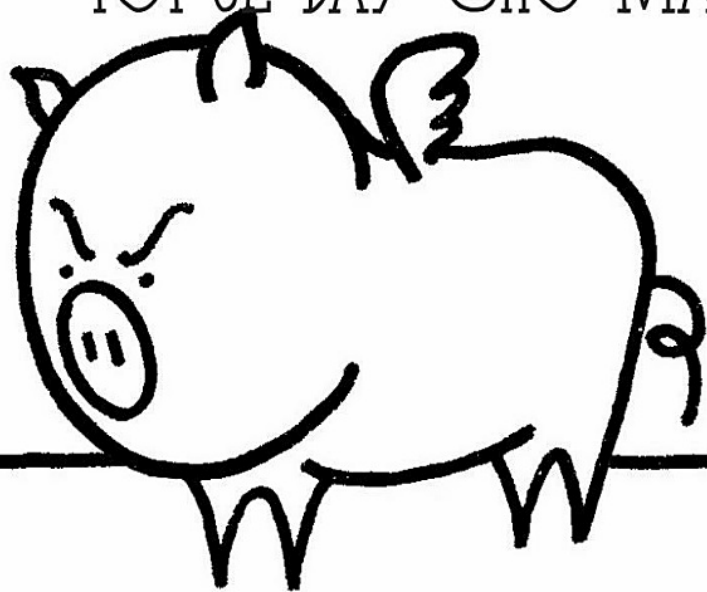
Trái đất này trở nên thật đáng yêu, thật đẹp để làm sao!

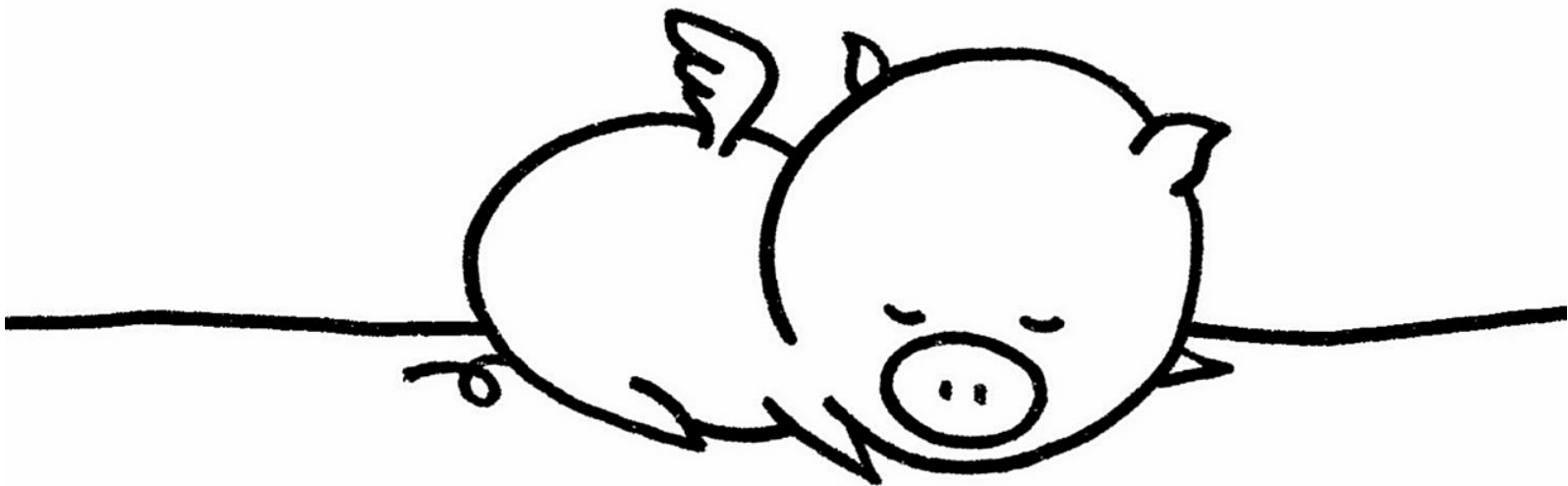
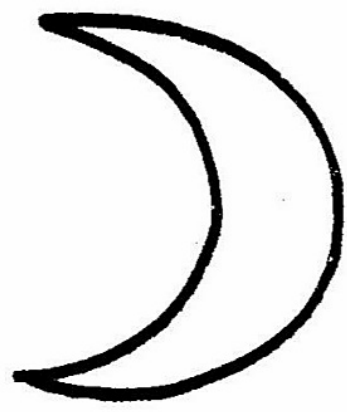
Tôi là một chú lợn tên là...

Tôi bỏ về mà trong lòng
cảm thấy cực kỳ tức giận...

Tức giận vì tôi
biết rằng tôi sẽ bay được,
Hoặc ít ra là tôi cũng muốn
cố gắng thử xem thế nào.
Tôi cảm thấy việc cười nhạo
sự cố gắng của người khác
là chuyện thô thiển và tự phụ
bậc nhất.

"CỦ CHỜ ĐÂY!
TÔI SẼ BAY CHO MÀ XEM!!!"

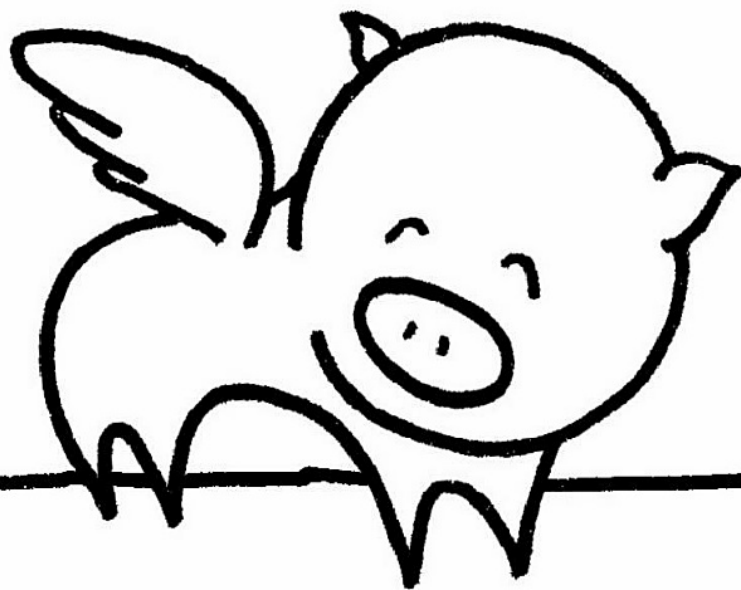

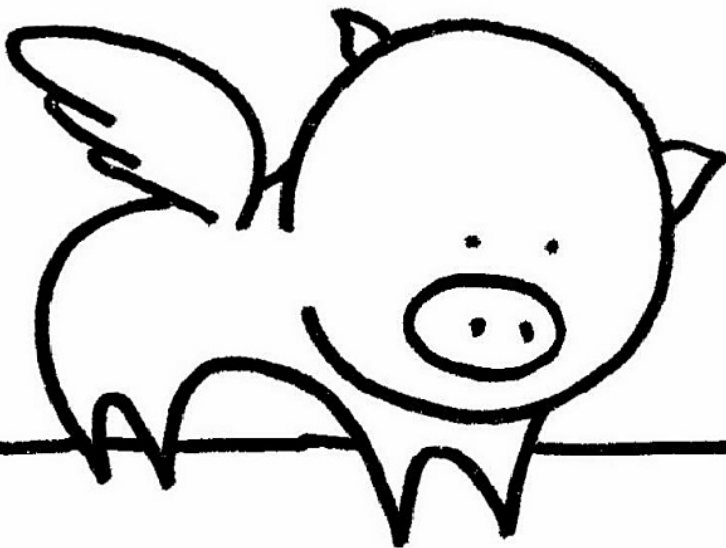
Năm tháng trôi qua,
đôi cánh sau lưng tôi đã dần dần to lên,
Đến mức mà tôi có thể nhìn thấy
một cách rõ ràng.

Thân hình tôi cũng trở nên nhanh nhẹn
và khỏe mạnh,

Nhìn khác biệt hẳn so với các chú lợn
bình thường.

Tôi rất hạnh phúc...
Cho dù tôi vẫn chưa bay được,
Nhưng tôi nghĩ điều đó
không còn lâu nữa đâu...

"ÔI TRỜI, CÁI THỨ GÌ VẬY?
THẬT ĐÁNG GHÉT!"

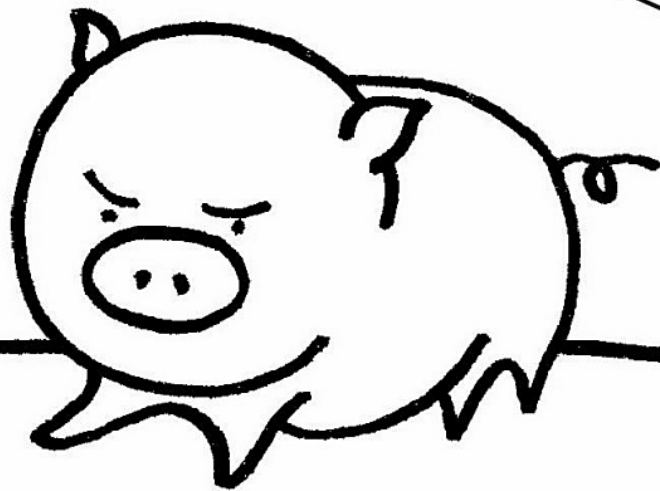
Những chú lợn cùng trang lứa với tôi
mà bây giờ thân hình đã béo lên rất nhiều
bắt đầu to tiếng:

Đồ lợn yêu quái!

Đồ lợn khủng điên!

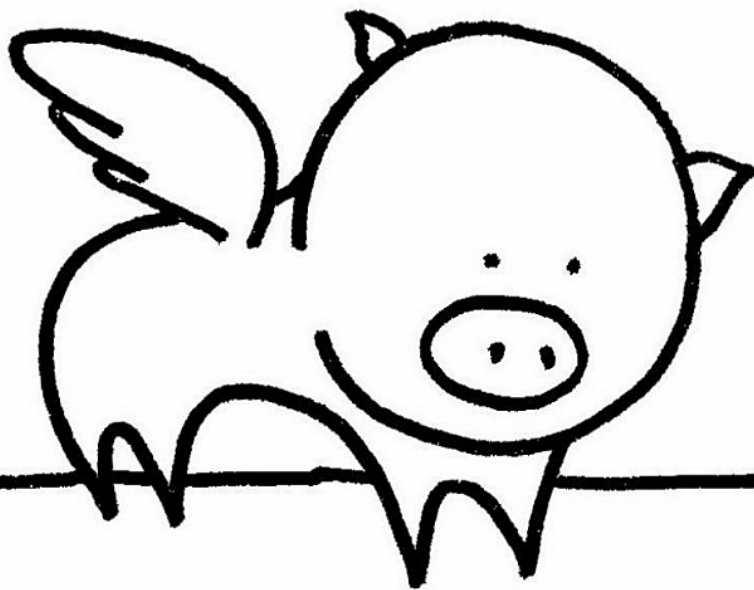
Bọn tui chẳng thèm coi cậu
là lợn đâu... biến đi!

Đừng có đến gần tui đó!

HA!

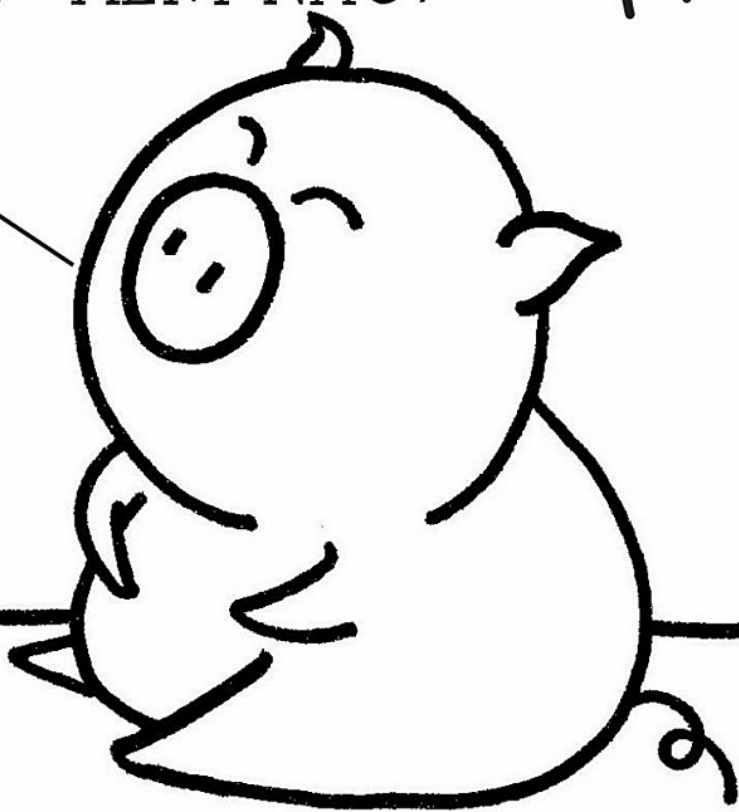
HA!

Những tiếng chửi rửa chối tai
cứ thi nhau cầu xé mỗi lần tôi xuất hiện.
Nhưng tôi cũng đã quá quen rồi...
Cho dù tôi có cảm thấy những tiếng chửi rửa ấy
ngày càng nặng nề hơn
Thậm chí tổn thương cả lòng tự trọng của tôi.
Nhưng nó cũng không thể làm tôi từ bỏ quyết
tâm muốn bay.

"ĐẬU! ĐẬU! BAY XEM NÀO! HA!

HA!

TÔI VẪN TẬP BAY.

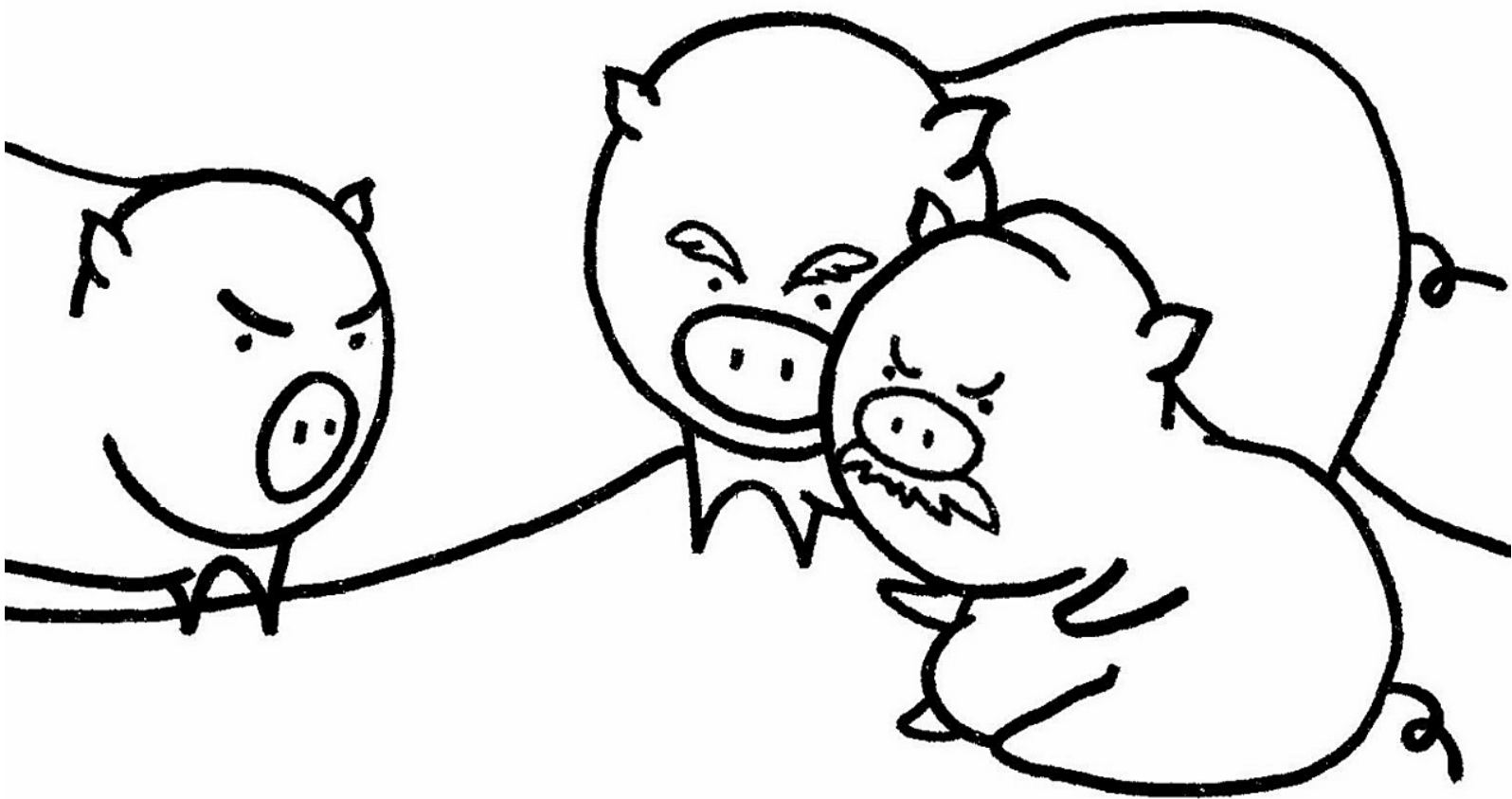
Dẫu rằng có cảm thấy mệt mỏi
và nặng nề hơn lúc trước rất nhiều.

TÔI VẪN TẬP BAY.

Tôi vẫn ổn...

... Cho đến một ngày nọ,
Tất cả các bác lợn lớn tuổi trong làng
tổ chức một cuộc họp để bàn luận về
sự việc của một chú lợn con kỳ quái.
Vâng, chính là tôi...

HA!

HA!

HA!

HA!

“Ta nghĩ cháu chắc chắn đã mắc một căn bệnh nguy hiểm.”

Một bác lợn lên tiếng đồng thời chỉ về phía tôi.

“Đúng, đúng, đúng rồi! Tôi cũng nghĩ như thế”, vài bác lợn đồng tình.

“Có khi nó lại là một bệnh truyền nhiễm nguy hiểm đấy!”

Một bác lợn lên tiếng làm mọi người ai nấy cũng xôn xao cả lên.

“Biết vậy...” Ông Già Biết Vậy bắt đầu nói.

“Chúng ta bắt nó lại, nhốt lồng nó từ khi nó còn nhỏ thì có lẽ chuyện như thế này đã không xảy ra, đúng không? Bây giờ thì đã quá khó để làm như thế rồi!”

Chẳng có bác lợn nào lên tiếng đồng tình với ông ta cả...

Subscription price, Five Dollars Per Annum in Advance. Single Copies, Fifteen Cents.
Entered as Second-Class Matter, October 3, 1917. Postpaid at Special Rate of \$3.75 Per Annum.
Acceptance for mailing at Special Rate of Postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917.
Postmaster: Please Send Address Changes in Advance.

Published by THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago 10, Ill.
Copyright, 1938, by American Medical Association

Second-Class Postage Paid at Chicago, Ill.
Postoffice at Chicago, Ill., of Special Author-
ization, May 11, 1938.

Subscription price, Five Dollars Per Annum in Advance. Single Copies, Fifteen Cents.
Entered as Second-Class Matter, October 3, 1917. Postpaid at Special Rate of \$3.75 Per Annum.
Acceptance for mailing at Special Rate of Postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917.
Postmaster: Please Send Address Changes in Advance.

Published by THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago 10, Ill.
Copyright, 1938, by American Medical Association

Second-Class Postage Paid at Chicago, Ill.
Postoffice at Chicago, Ill., of Special Author-
ization, May 11, 1938.

Subscription price, Five Dollars Per Annum in Advance. Single Copies, Fifteen Cents.
Entered as Second-Class Matter, October 3, 1917. Postpaid at Special Rate of \$3.75 Per Annum.
Acceptance for mailing at Special Rate of Postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917.
Postmaster: Please Send Address Changes in Advance.

Published by THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago 10, Ill.
Copyright, 1938, by American Medical Association

Second-Class Postage Paid at Chicago, Ill.
Postoffice at Chicago, Ill., of Special Author-
ization, May 11, 1938.

Subscription price, Five Dollars Per Annum in Advance. Single Copies, Fifteen Cents.
Entered as Second-Class Matter, October 3, 1917. Postpaid at Special Rate of \$3.75 Per Annum.
Acceptance for mailing at Special Rate of Postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917.
Postmaster: Please Send Address Changes in Advance.

Published by THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago 10, Ill.
Copyright, 1938, by American Medical Association

Second-Class Postage Paid at Chicago, Ill.
Postoffice at Chicago, Ill., of Special Author-
ization, May 11, 1938.

Subscription price, Five Dollars Per Annum in Advance. Single Copies, Fifteen Cents.
Entered as Second-Class Matter, October 3, 1917. Postpaid at Special Rate of \$3.75 Per Annum.
Acceptance for mailing at Special Rate of Postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917.
Postmaster: Please Send Address Changes in Advance.

Published by THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago 10, Ill.
Copyright, 1938, by American Medical Association

Second-Class Postage Paid at Chicago, Ill.
Postoffice at Chicago, Ill., of Special Author-
ization, May 11, 1938.

Subscription price, Five Dollars Per Annum in Advance. Single Copies, Fifteen Cents.
Entered as Second-Class Matter, October 3, 1917. Postpaid at Special Rate of \$3.75 Per Annum.
Acceptance for mailing at Special Rate of Postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917.
Postmaster: Please Send Address Changes in Advance.

Published by THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago 10, Ill.
Copyright, 1938, by American Medical Association

Second-Class Postage Paid at Chicago, Ill.
Postoffice at Chicago, Ill., of Special Author-
ization, May 11, 1938.

Subscription price, Five Dollars Per Annum in Advance. Single Copies, Fifteen Cents.
Entered as Second-Class Matter, October 3, 1917. Postpaid at Special Rate of \$3.75 Per Annum.
Acceptance for mailing at Special Rate of Postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917.
Postmaster: Please Send Address Changes in Advance.

Published by THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago 10, Ill.
Copyright, 1938, by American Medical Association

Second-Class Postage Paid at Chicago, Ill.
Postoffice at Chicago, Ill., of Special Author-
ization, May 11, 1938.

KHÔNG PHẢI VÌ ÔNG TA

MUỐN NHỎ ĐÔI CÁNH CỦA

TÔI ĐAU, MÀ LÀ VÌ...

TÔI GIẾT ÔNG TA

TU RẤT LAU RỒI //

Ông Già Biết Vây có tên thật cơ.

Nhưng ai cũng gọi ông ta là “Ông Già Biết Vây”
bởi vì ông ta thường hay bắt đầu câu chuyện bằng từ
“Biết như thế này thì...” hay “Biết vậy thì...”

Ông ta thường nói những câu như thế với một sự tiếc nuối
về những điều mà ông ta đã không thực hiện.

“Biết vậy... hồi xưa mình چرا دوستم ta
có phải là tốt không cơ chứ...”

“Biết vậy... thời còn nhỏ nếu mình...
bây giờ chắc mình đã...”

“Biết vậy... hôm qua mình...”

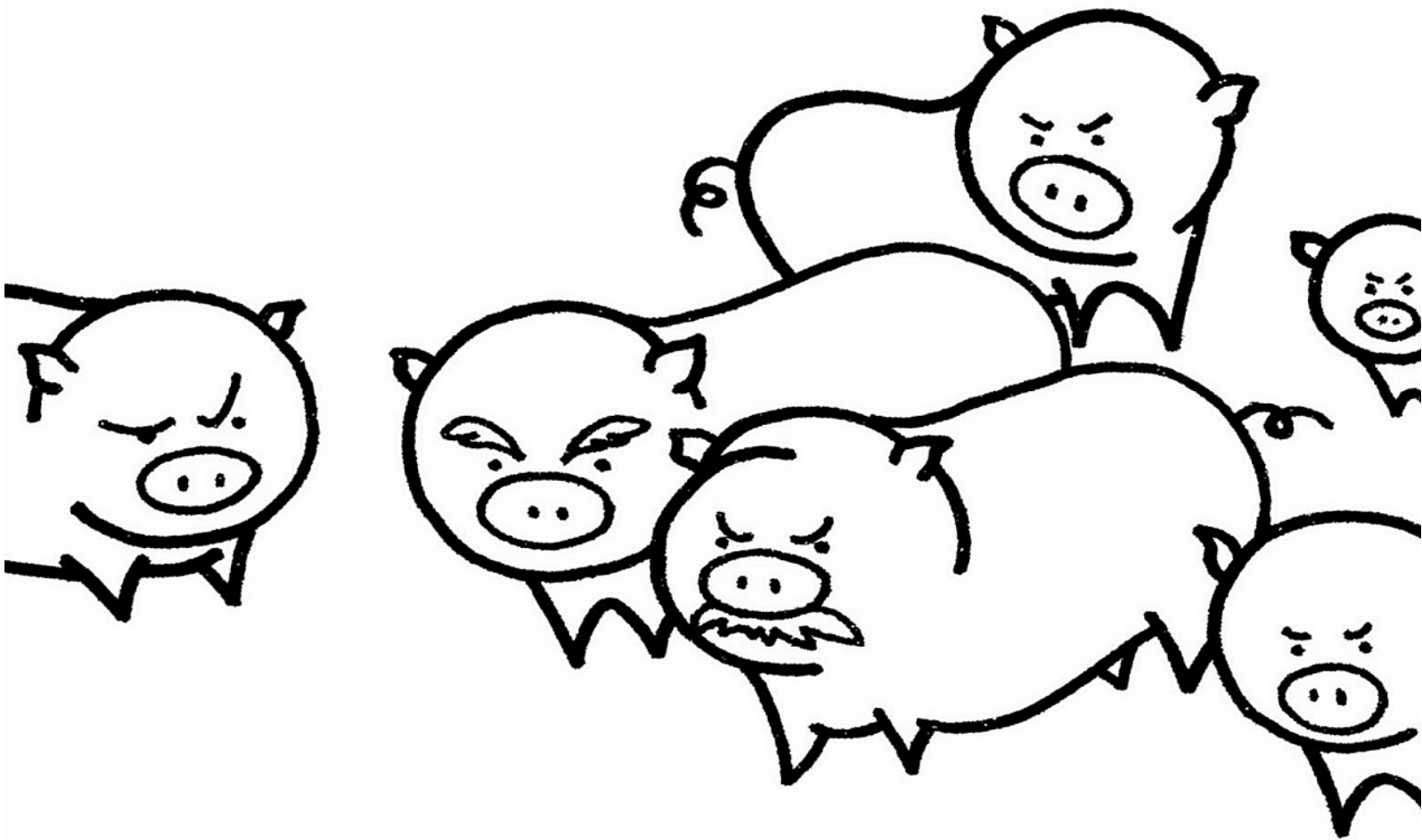
Thật sự thì Ông Già Biết Vậy là một người tốt tính.
Ông ta thường giúp đỡ người khác
khi họ gặp vấn đề khó khăn,
Chăm sóc những chú lợn bị ốm,
tốt bụng niềm nở với mọi người,
Lúc nào cũng lo lắng cho bạn bè và con cháu trong đàn.
Ông ta cũng thường để phần đồ ăn cho tôi mỗi khi tôi
không chạy kịp đến giành ăn với những chú lợn khác.
Nhưng dù sao đi chăng nữa thì tôi vẫn ghét ông ta,
Mà bản thân tôi cũng chả hiểu nổi tại sao mình lại ghét
ông ta như vậy.

Mỗi khi các chú lợn gặp phải vấn đề khó khăn gì,
Chúng luôn chạy đến nhờ Ông Già Biết Vậy giúp đỡ.
Ông Già Biết Vậy là người đáng tin cậy.
Vì vậy, ngoài tôi ra, thì chẳng có ai ghét Ông Già Biết
Vậy cả,
Nhưng cũng chẳng có ai kính trọng Ông Già Biết Vậy.

Mọi người đã đứng vây quanh tôi chất vấn
một cách gay gắt...

“Hay là mi muốn giống như “Nhà Thơ Điên”
ở bìa rừng kia hả?” Một anh lợn trẻ tuổi nói.

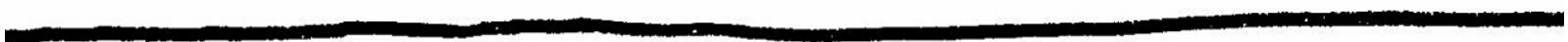
Đến lúc này thì tất cả đàn lợn
đều cười phá lên.

Tôi đã từng có vài lần nghe đến chuyện

"NHÀ THƠ ĐIÊN"

lúc còn nhỏ.

Chẳng có ai nhớ được tên thật của “Nhà Thơ Điên” là gì?

Ai ai cũng gọi ông ta là “Nhà Thơ Điên”.

Một vài bác lợn lớn tuổi từng kể cho tôi nghe rằng:

Trước kia “Nhà Thơ Điên” từng ở trong làng chúng tôi,

Ông ta thích làm thơ và nói những câu mà người khác chẳng ai hiểu được,

Cho nên ông ta bị đuổi ra khỏi làng.

Một vài bác lợn khác lại nói, ông ta tự bỏ đến sống ở khu bìa rừng đầy thối,

Vì nổi buồn không ai hiểu được những bài thơ của mình.

Một vài người nữa thì nói, ông ta yêu sự cô độc, thích ở một mình.

Nhưng mẹ tôi bảo rằng, lý do thực sự mà ông ta bỏ đến khu bìa rừng là vì phải nhịn đói.

Không ai muốn ăn chung với ông ta,

Không ai chia thức ăn cho ông ta,

và nhiều khi

... CÒN GIÀNH HẾT PHẦN ĐỒ ĂN CỦA ÔNG TA

Khi còn nhỏ có một lần tôi bị giật mình thức giấc giữa đêm,
Tôi bất chợt nghe thấy một tiếng khóc nức nở vọng đến từ
phía bìa rừng.

Tiếng khóc ấy nghe thật cô quạnh và sầu thảm làm sao!
Mẹ nói rằng đấy chính là tiếng khóc của nhà
thơ điên.

... Nhưng chẳng bao lâu sau thì tiếng khóc ấy đã biến mất.

Một vài chú lợn nói rằng Nhà Thơ Điên đã chết vì đói
và buồn bã;

Một số khác lại nói rằng bây giờ có nhiều Nhà Thơ Điên đến
từ các làng khác tập trung lại với nhau; Nhiều đến mức
đã lập thành một làng “Nhà Thơ Điên”...

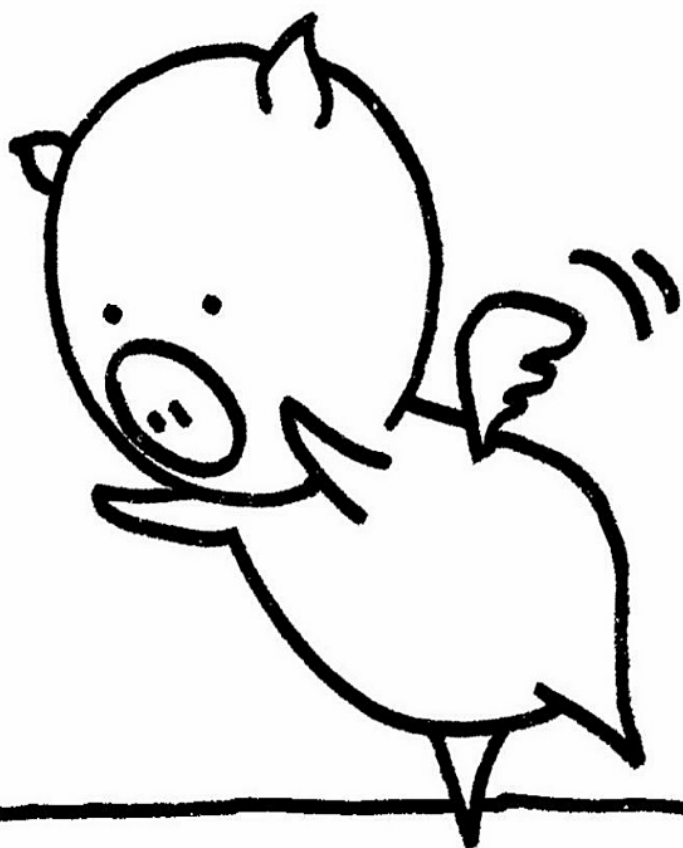
Nhưng chẳng mấy ai quan tâm đến chuyện này
một cách thật sự cả.

Bọn họ suốt ngày chỉ lấy từ “Nhà Thơ Điên” ra để mả mai
châm chọc người khác.

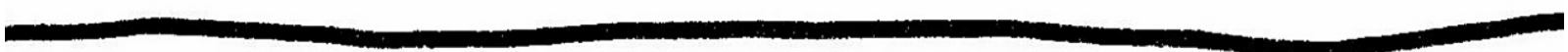
Hoặc cũng hay mang ra để dọa những đứa trẻ
không chịu nghe lời.

Đến mức, có người sáng tác hẳn một bài hát như sau:

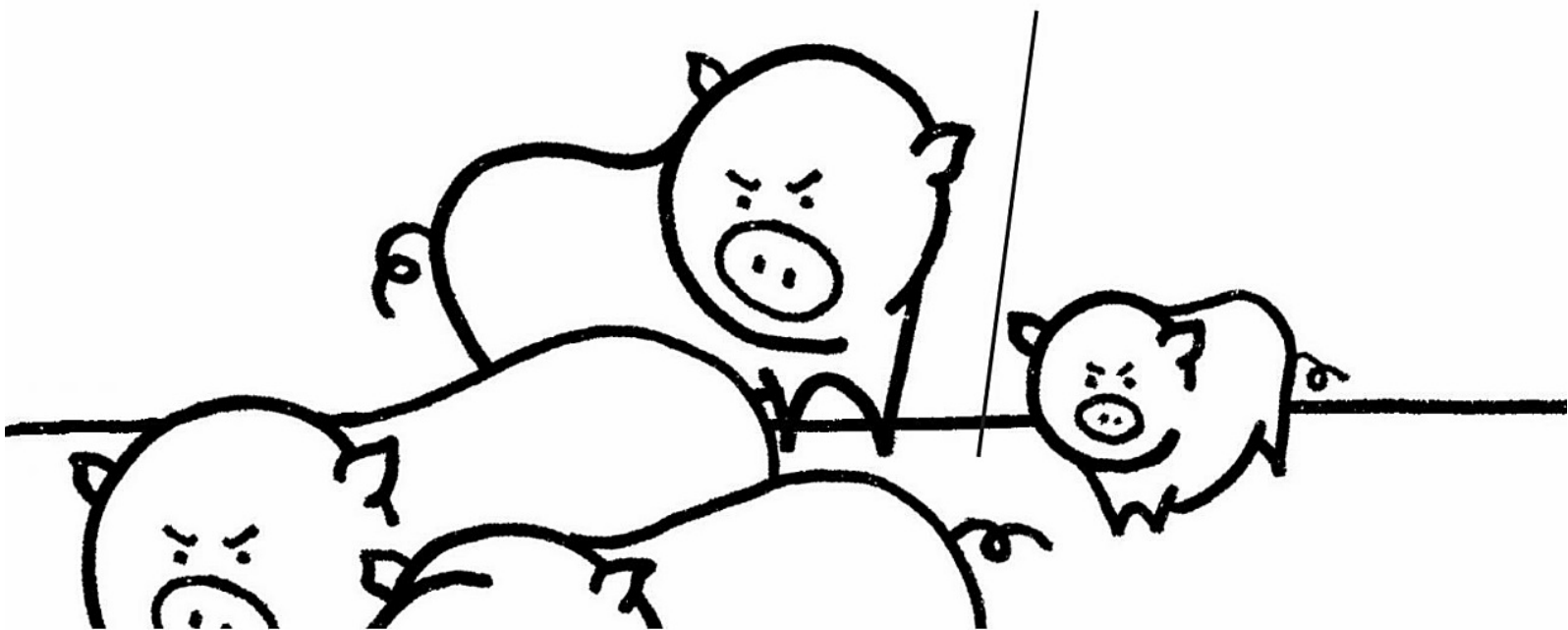
Từ ngày này qua ngày khác,
tôi cố gắng vỗ đôi cánh nhỏ sau lưng...

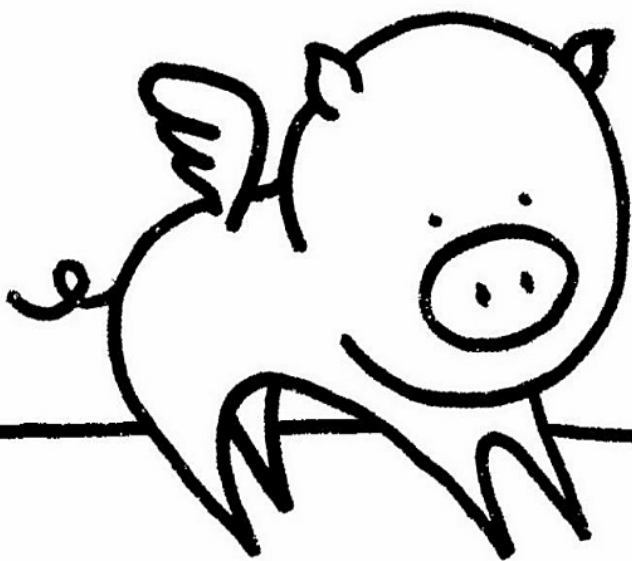
**“Nếu vẫn cứ khẳng khẳng cổ chấp
Nếu vẫn cứ suy nghĩ khác biệt
Lớn lên sẽ trở thành Nhà Thơ Điên
Lớn lên sẽ bị bắt vào lồng trong rừng”**

“Nếu vẫn cứ khăng khăng cố chấp
Nếu vẫn cứ suy nghĩ khác biệt
Lớn lên sẽ trở thành Nhà Thơ Điên
Lớn lên sẽ bị bắt vào sống trong rừng”

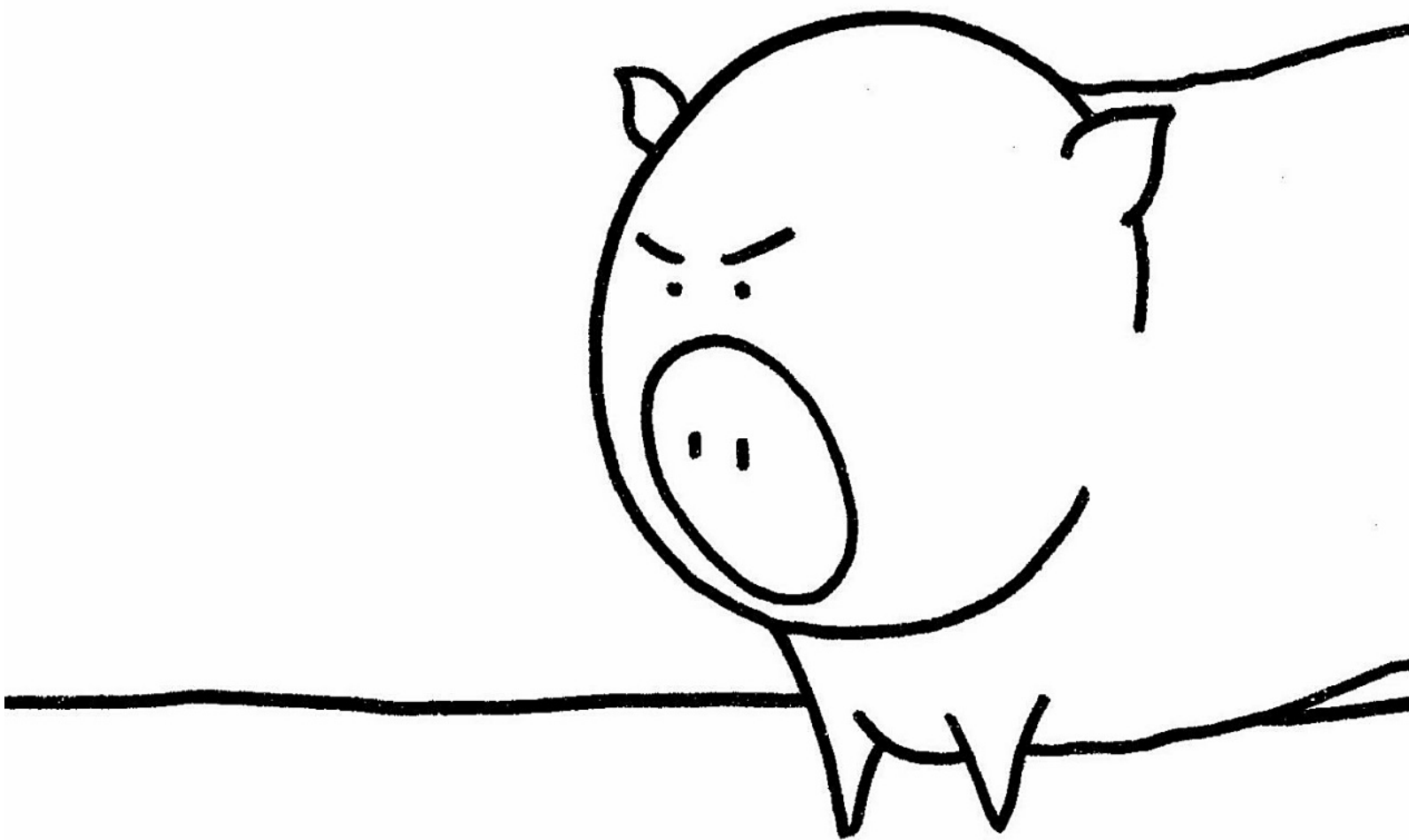
Bỗng nhiên có một chú lợn hát bài này lên
giữa cuộc họp...

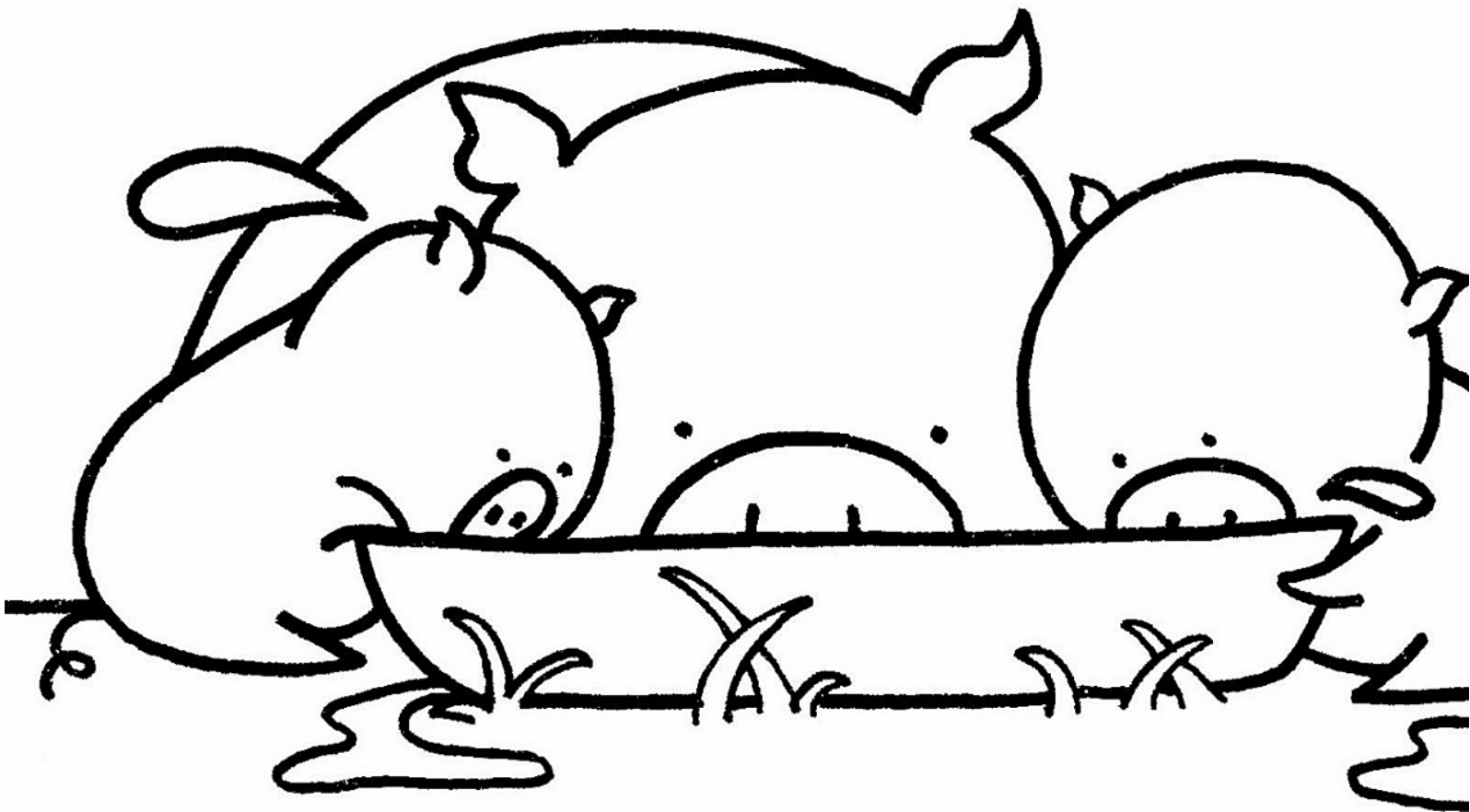
“Cháu bắt buộc phải dừng tập bay ngay!”

Bác lợn to lớn nhất đàn tuyên bố.

“Nếu không, chúng ta sẽ đuổi cháu
ra khỏi làng!”

... Trong lúc những chú lợn khác
đang giành ăn với nhau.

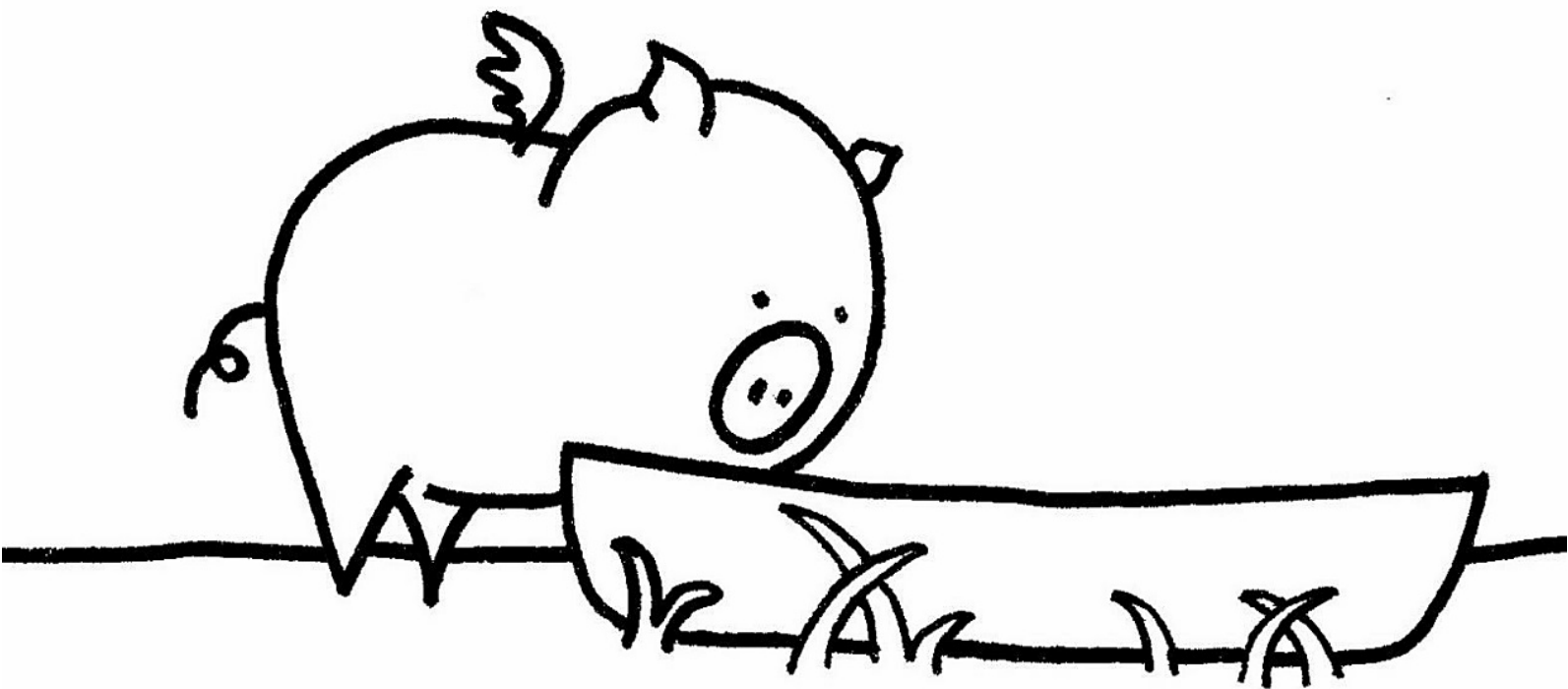

Vì vậy mà đến phần tôi thì đồ ăn
còn thừa lại ít hơn mức bình thường.

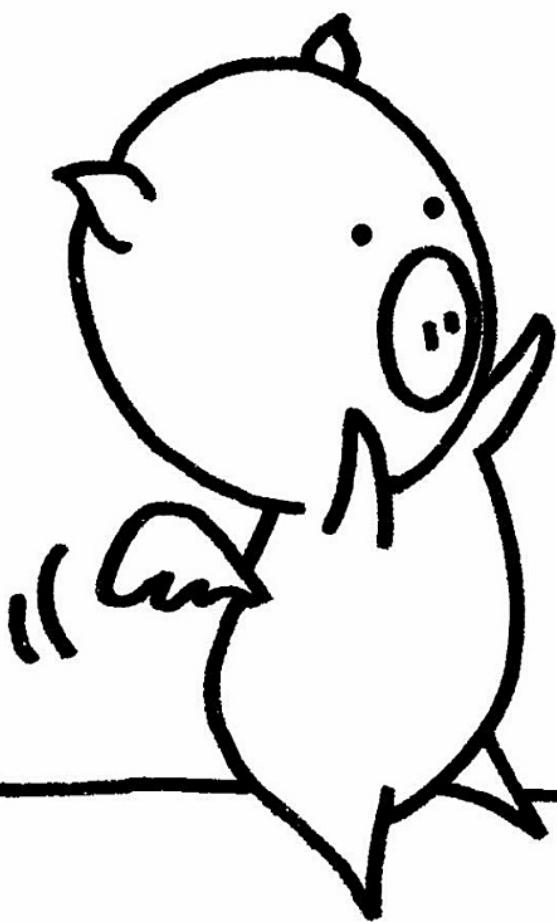
“Nhưng thế này cũng đủ rồi!”

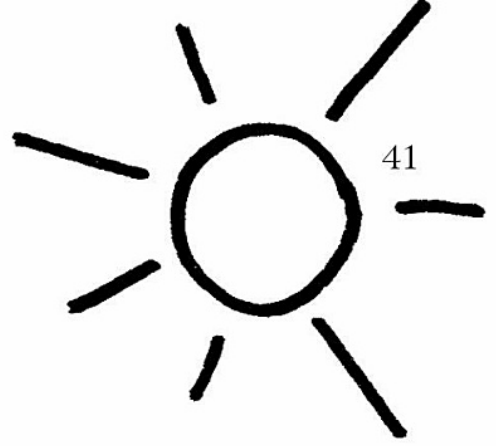
Tôi thầm nghĩ.

Thời gian qua tôi đã ăn quá nhiều,
tôi thật sự nghĩ như thế.

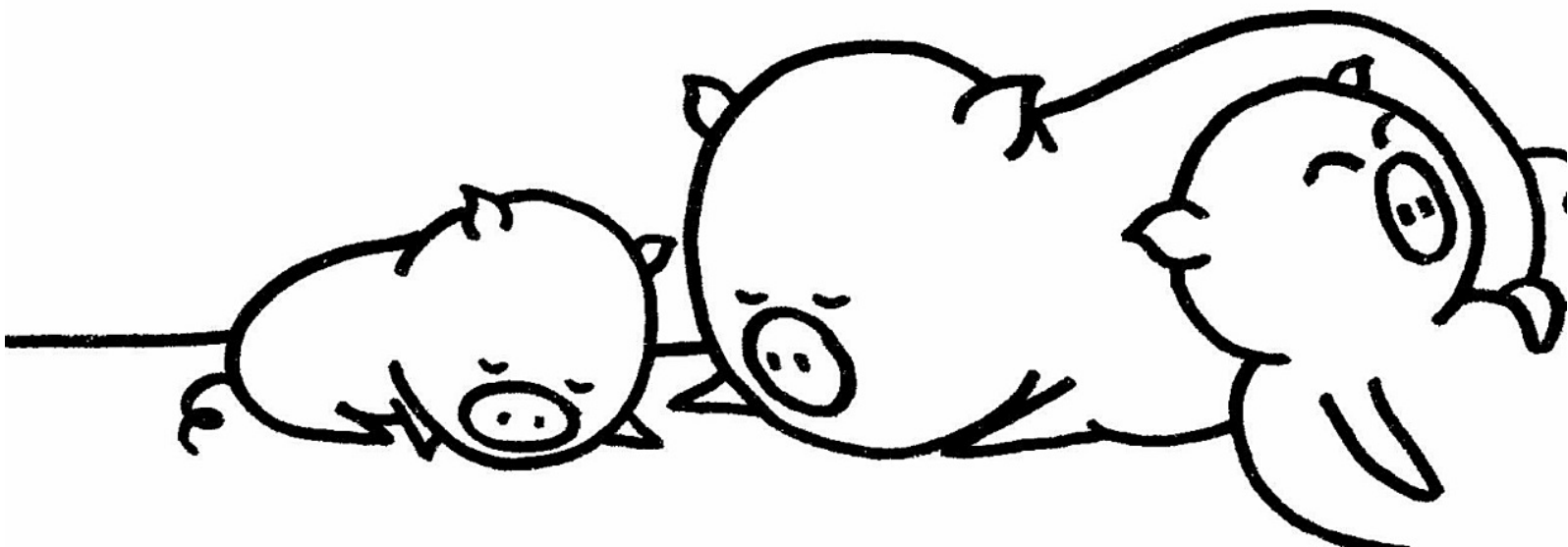
Tôi còn tập vỗ cánh trong lúc
những chú lợn khác đang nằm ngủ trưa.

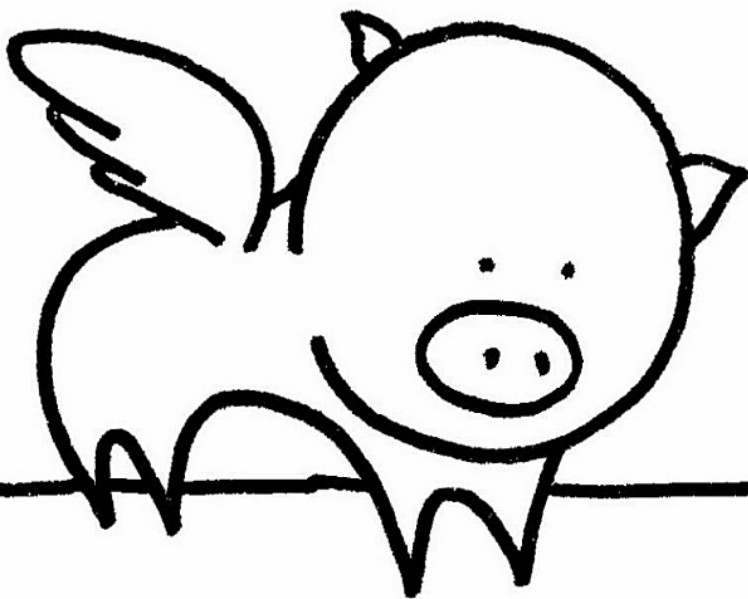
Điều này làm cho tôi phải từ bỏ việc
ngủ trưa yêu thích của mình.

Nhưng cũng chẳng sao cả,
Vì bây giờ tôi đã có việc khác
đáng quan tâm và hứng thú hơn.

Và dù sao đi chăng nữa,
tôi còn được ngủ vào buổi tối nữa cơ mà.
“Như thế là đủ rồi!”

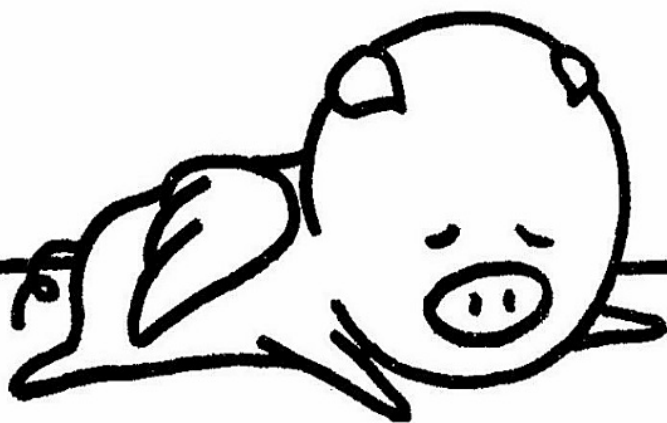
Có một bác lợn rất già trông có vẻ
hiền lành, hiểu biết và từng trải,
Nhẹ nhàng bình tĩnh tiến gần về phía tôi,
Bác chậm rãi nói:

Có lẽ... mọi người đã nói đúng...
Tôi bắt đầu có một chút cảm giác như thế.

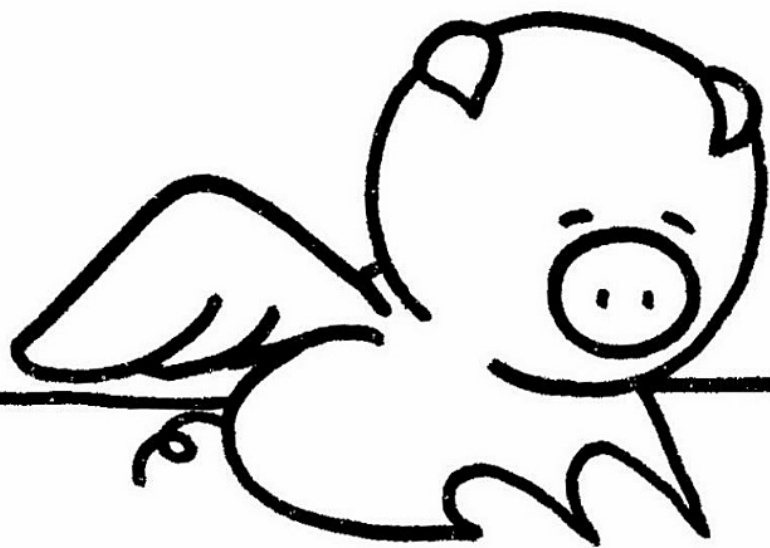
Có thể... đây là cảm giác đến từ sự sợ hãi,
Rằng mình sẽ bị đuổi ra khỏi làng.
Nhưng điều quan trọng nhất là...

Cảm giác
không ai cần mình,
Không ai chấp nhận mình.

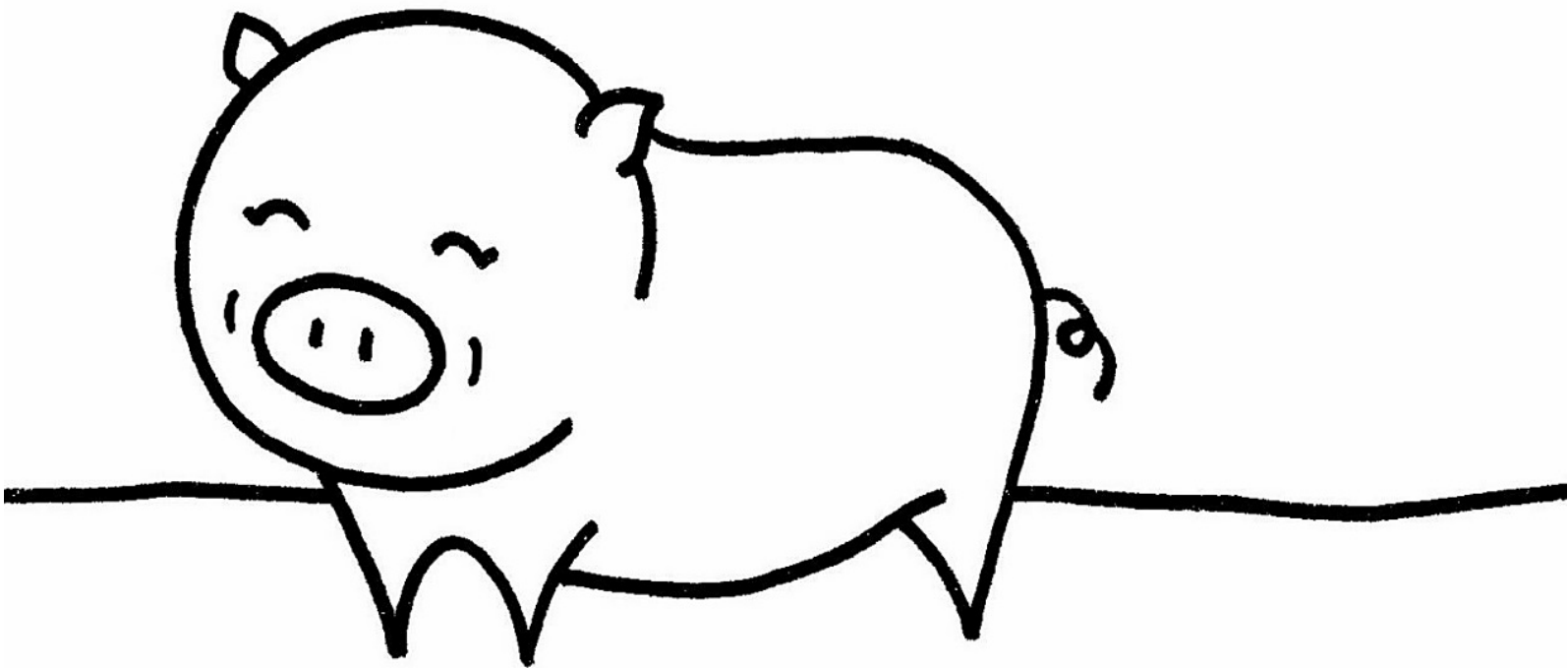

... LÀ ĐIỀU THỰC SỰ
KHIẾN TÔI THẤY THẬT TỒI TỆ.

"MẸ ƠI, CÓ PHẢI LỢN
SẼ KHÔNG THỂ NÀO BAY ĐƯỢC
PHẢI KHÔNG MẸ?"

MẸ TÔI MỈM CƯỜI...

“Mẹ cũng không biết con ạ. Vì bản thân mẹ cũng chưa từng nhìn thấy.”

“Thế thì tại sao những người lớn lại cấm con tập bay hả mẹ?”

“Chắc là bọn họ lo lắng cho con đấy mà” Mẹ trả lời.

“Thế mẹ thì sao?”

“Mẹ cũng có chút lo lắng vì thấy con ngày một gầy đi. Nhưng những lúc nhìn đôi mắt con tươi vui khi tập bay, mẹ lại cảm thấy yên tâm.”

“Thế còn đôi cánh này thì sao hả mẹ? Tôi hỏi.

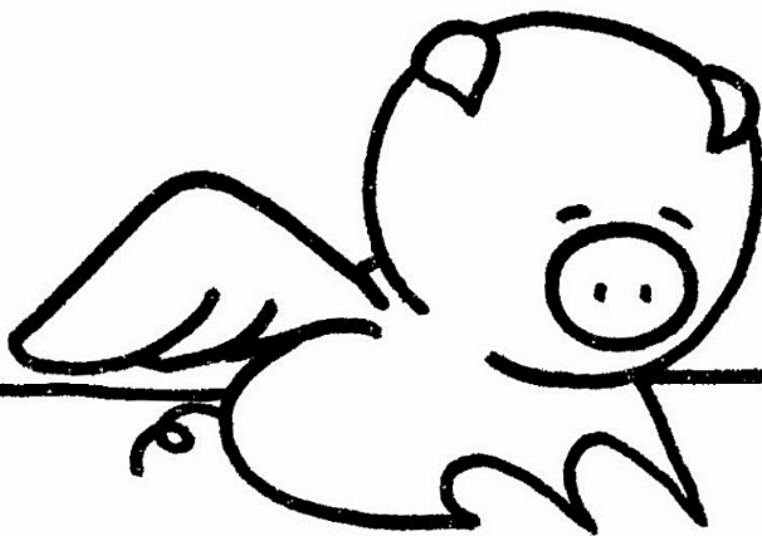
“Nhìn trông cũng đẹp đấy!” Mẹ nói ngắn gọn.

”Thế có phải là con bị bệnh nguy hiểm giống như mọi người nói không mẹ?”

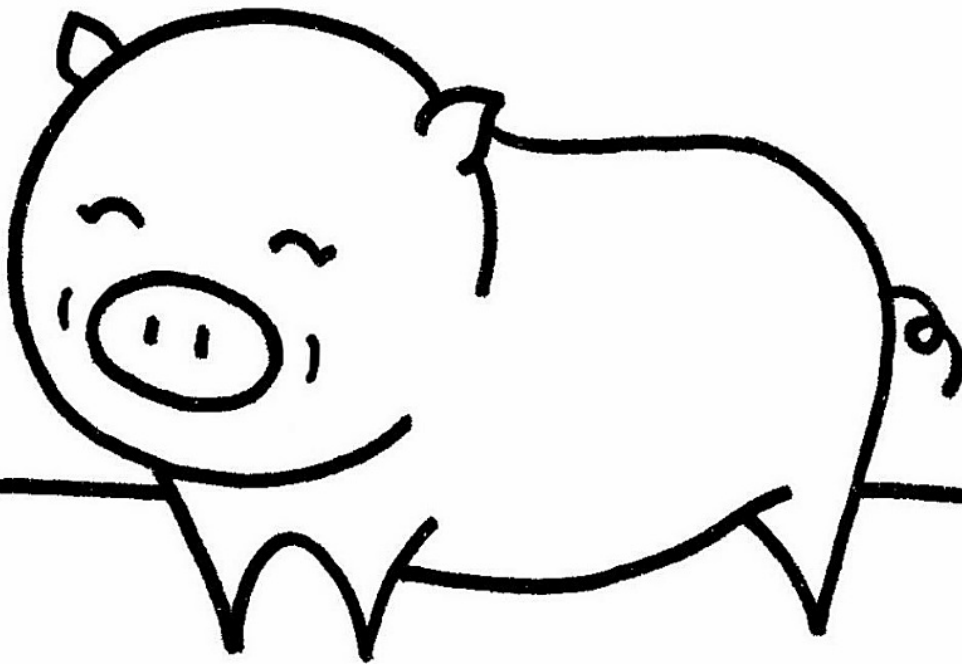
“Mẹ không nghĩ như thế đâu.

Chỉ có điều là trông con hơi khác một chút so với mọi người thôi.”

“Vậy còn chuyện họ sẽ đuổi con ra khỏi làng thì sao hả mẹ?”

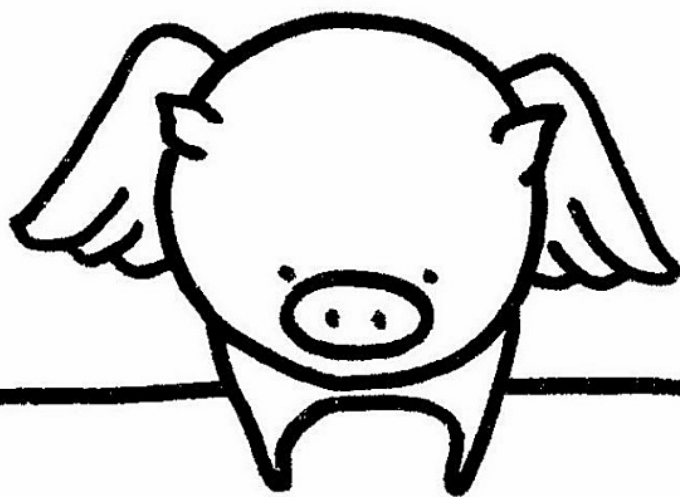
"MẸ SẼ BẢO VỆ CHO CON,
CON YÊU!"

Tôi vui mừng vì mẹ sẵn sàng bảo vệ cho tôi,
Nhưng tôi bắt đầu không chắc chắn rằng
liệu tôi có thể tự bảo vệ mình?
Liệu tôi có vượt qua được sự bối rối này
hay không...

Tôi sợ bản thân mình trở thành người giống
như “Nhà Thơ Điên”
nhưng lại cũng đồng thời ghét việc phải trở
thành “Ông Già Biết Vậ”.

VÀ ĐIỀU QUAN TRỌNG NHẤT LÀ,
TÔI BẮT ĐẦU CẢM THẤY
CÔ ĐƠN...

... Cảm giác cô đơn mà tôi
chưa bao giờ từng cảm thấy...

“Này Ụ Đất, bác rất khen ngợi tinh thần cố gắng của cháu...”

Nhưng cháu đừng quên rằng cháu cũng là một chú lợn như chúng ta,

Mà loài lợn thì không thể nào biết bay được...”

“Điều mà cháu cần làm đó là ăn thật nhiều,

Ngủ nghỉ bất cứ khi nào có cơ hội,

Đó mới chính là hạnh phúc.

Cuộc đời của loài lợn chúng ta ngắn biết bao,

Đừng có mê muội mà làm những điều vô nghĩa,

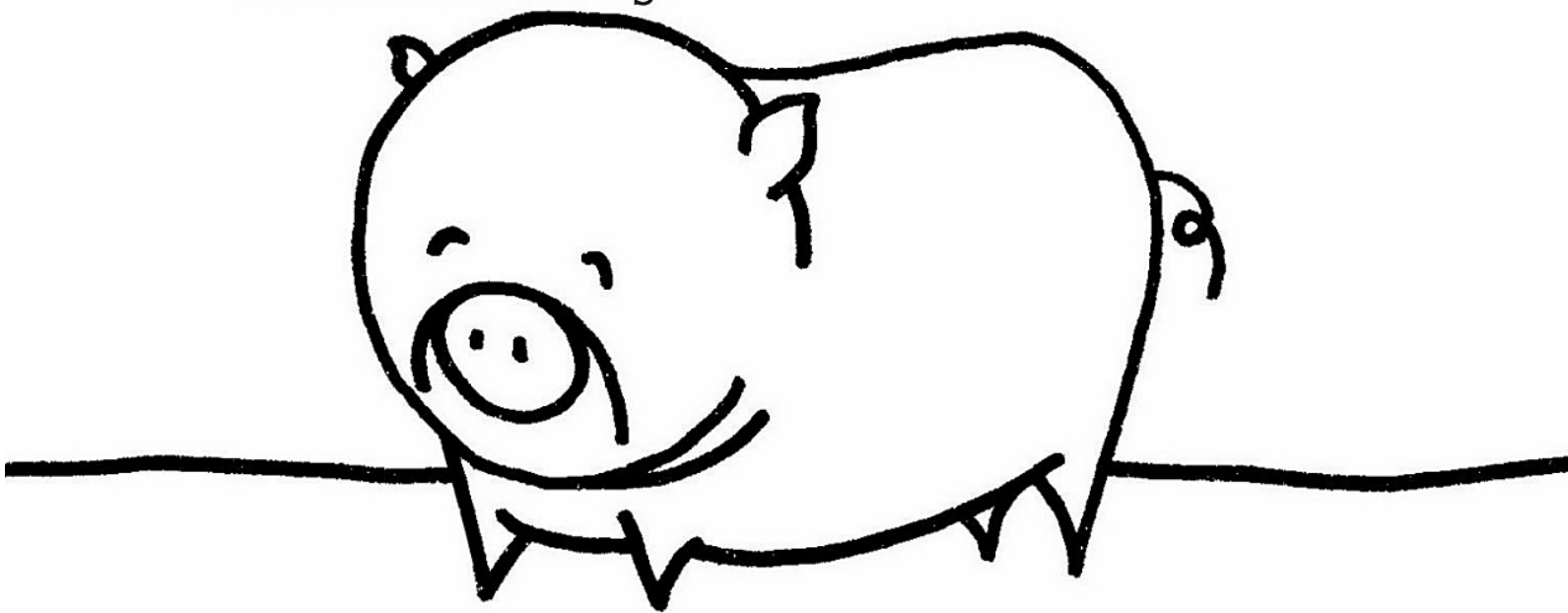
Phải nhanh chóng mà nắm lấy hạnh phúc cho bản thân thật nhiều thì tốt hơn...

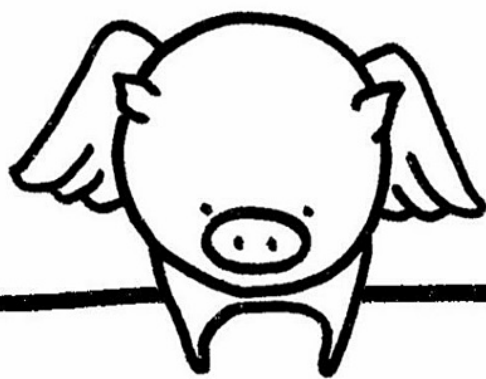
Nếu không bản thân cháu sẽ rất vất vả,

Vả lại còn làm cho chúng ta cũng vất vả theo,

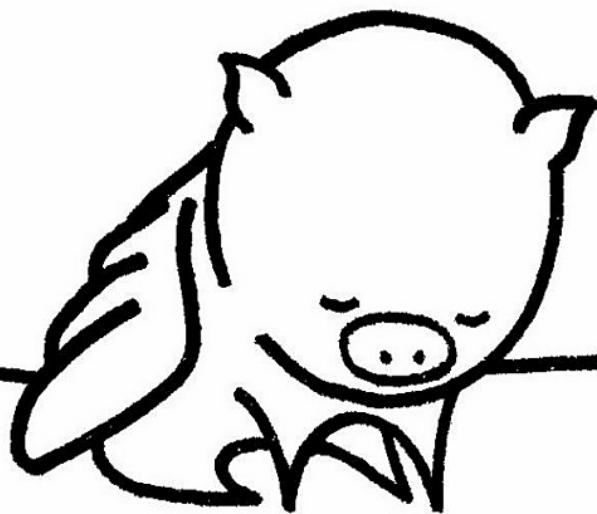
Vì nó sẽ trở thành tấm gương xấu cho những thế hệ sau.

Cháu có hiểu không?

Tôi cúi gục đầu,
Cảm thấy xấu hổ
vì chính sự cố gắng của mình.
“Mẹ ơi, con sẽ bỏ việc tập bay thôi.”
Tôi nói với mẹ.

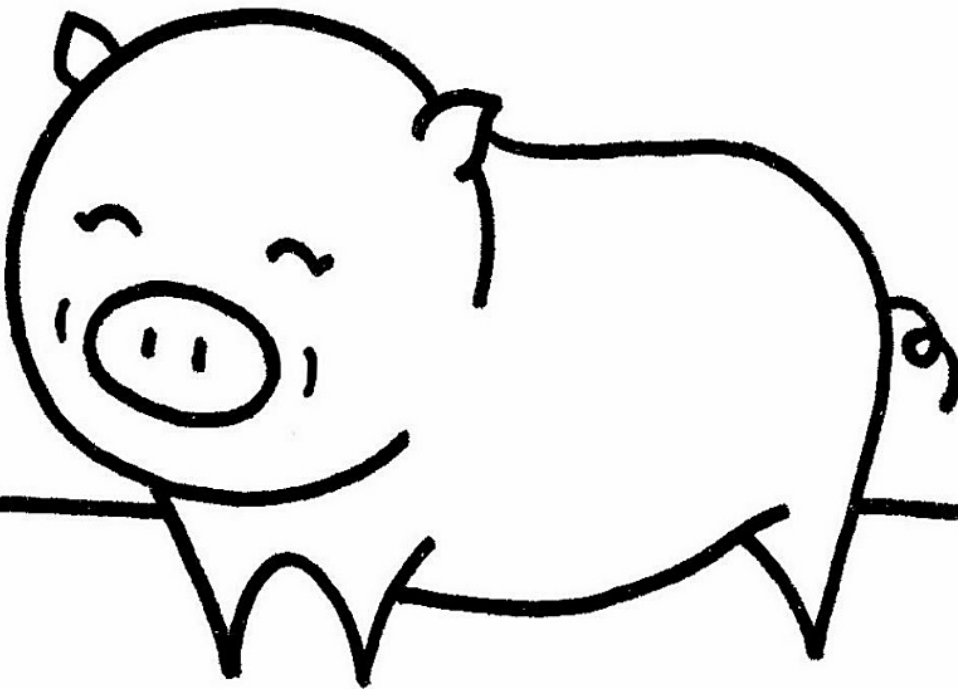
Mẹ cười nhẹ nhàng.

.

.

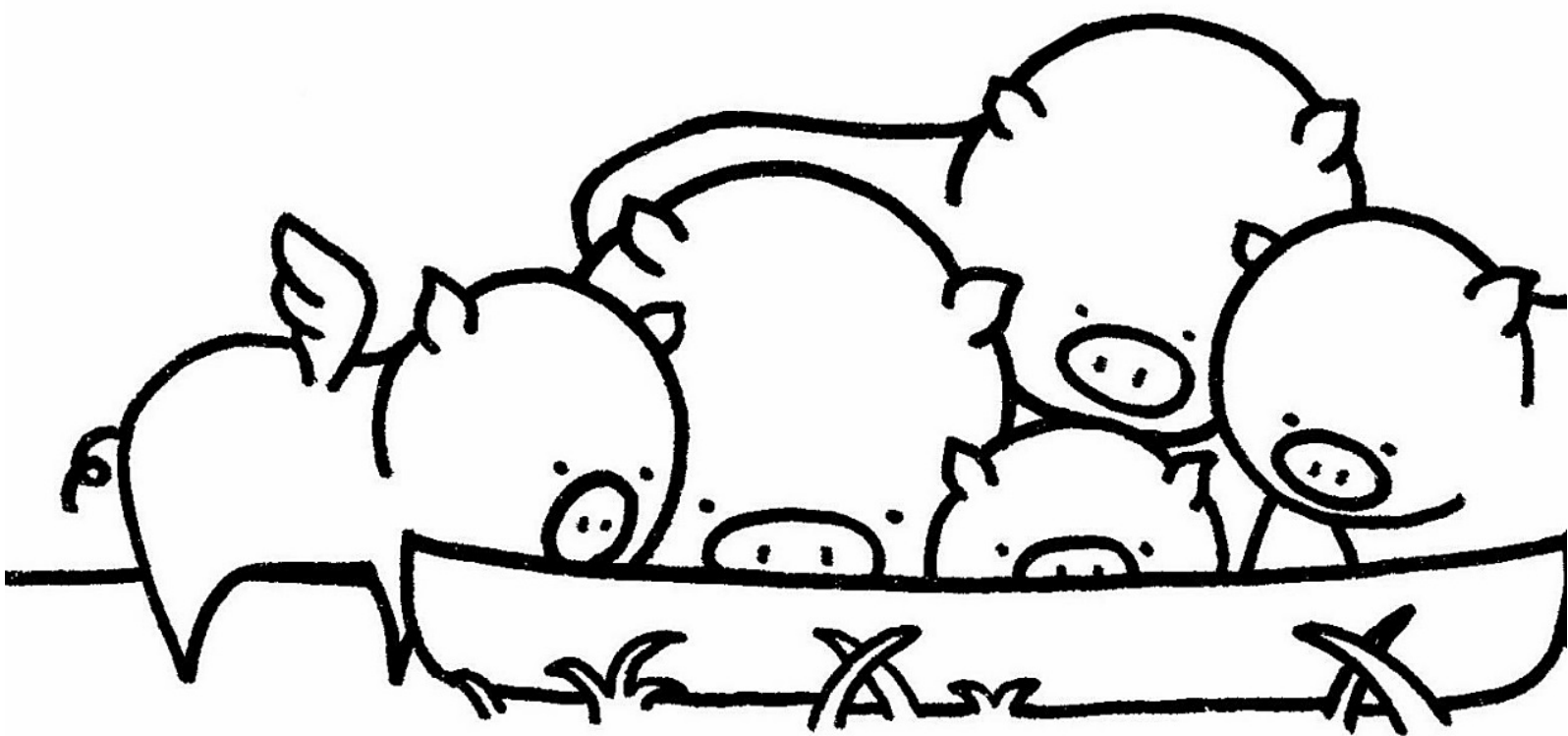
.

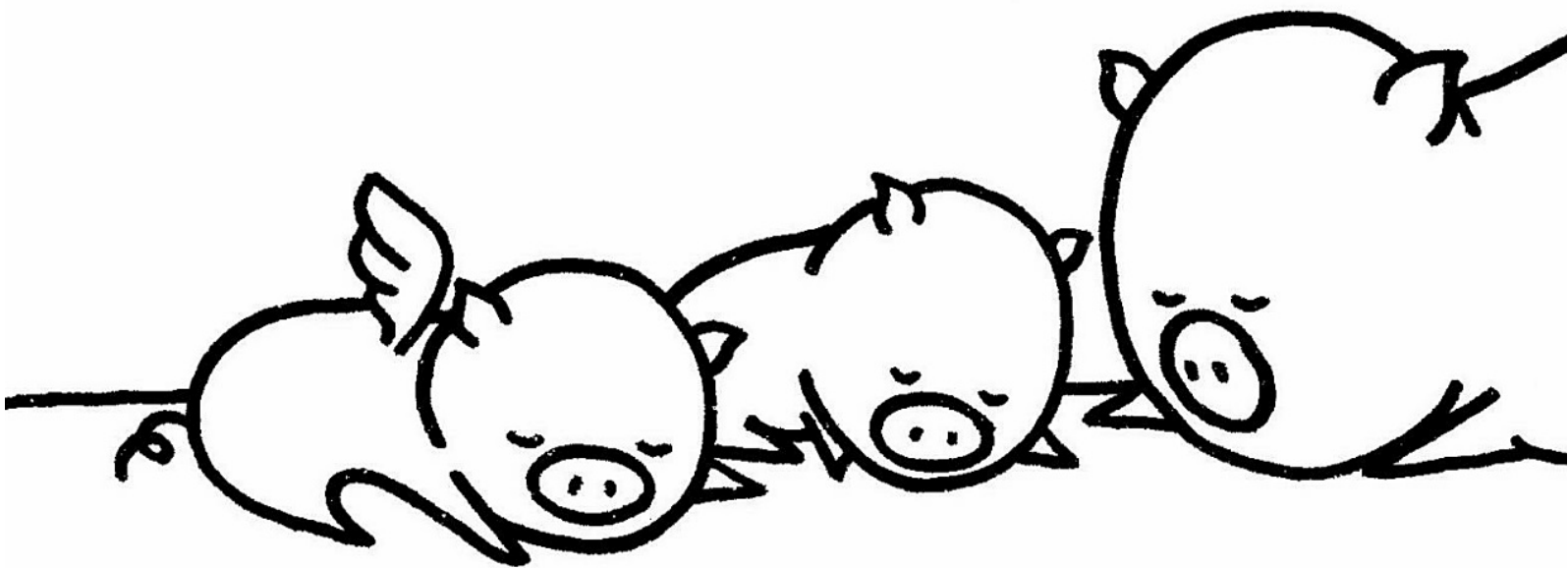
Dường như tôi thấy có một nỗi buồn
thoáng qua trong mắt mẹ.

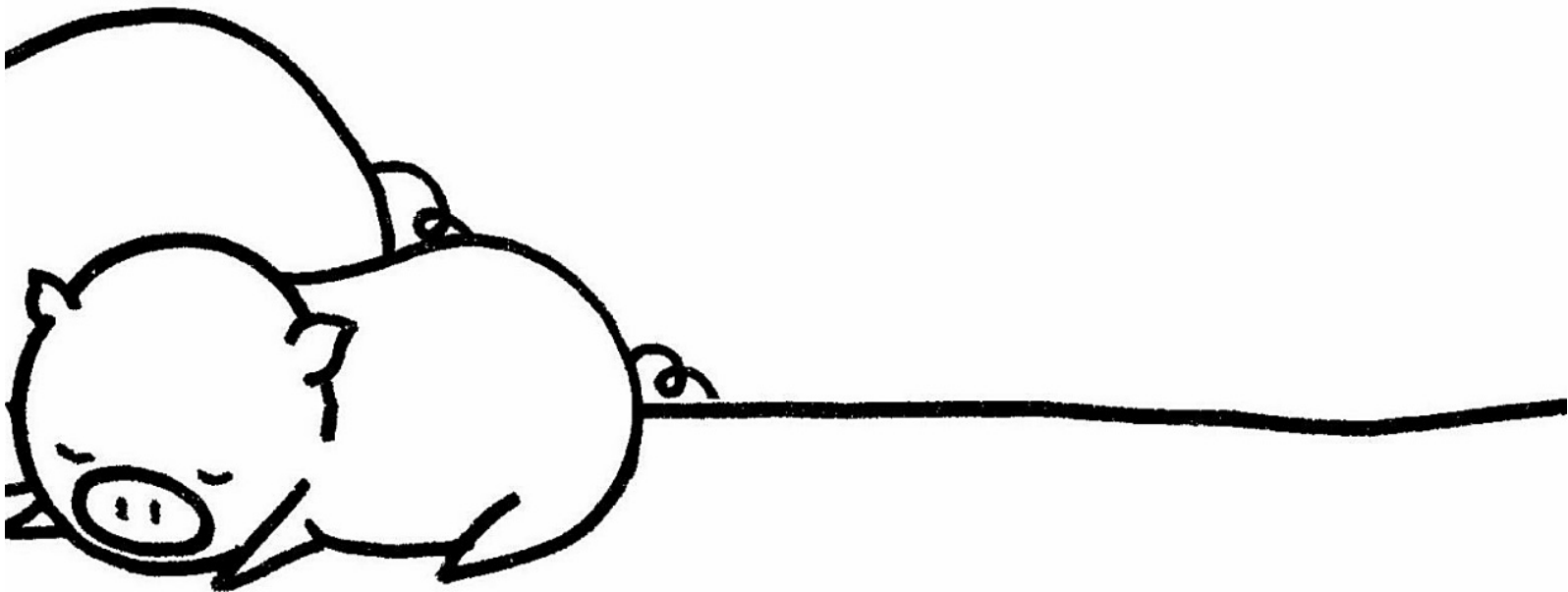
Tôi bắt đầu làm giống như
những chú lợn khác.

Giành ăn đồ ăn nhiều hết mức có thể.

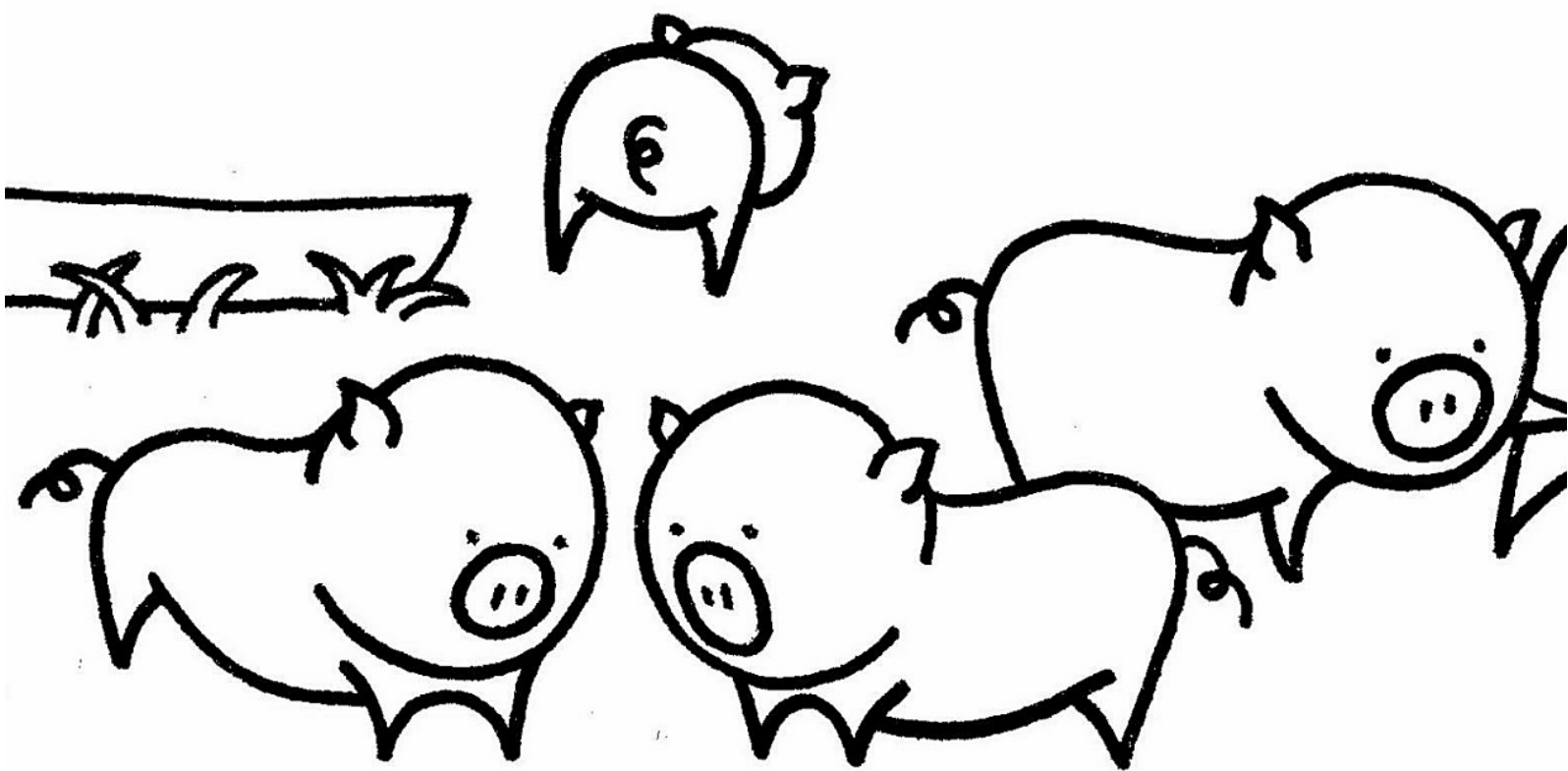

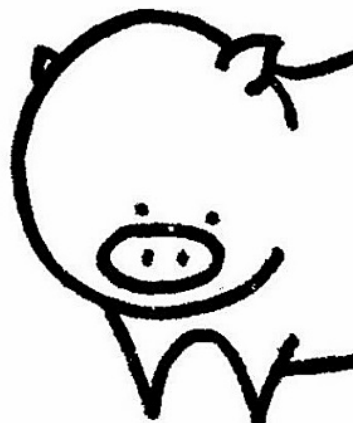
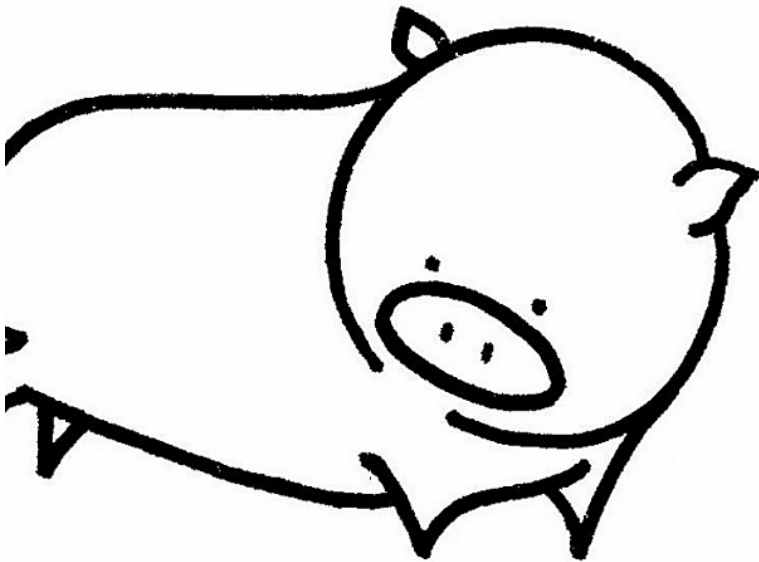
Ngủ bất cứ khi nào có cơ hội.

Trong thời gian ngắn,
Tôi cũng béo núc ních và khoẻ khoắn
như những chú lợn khác.
Đôi cánh sau lưng tôi cũng dần dần
rụng mất từng tí một.
Cuối cùng... hoàn toàn biến mất...

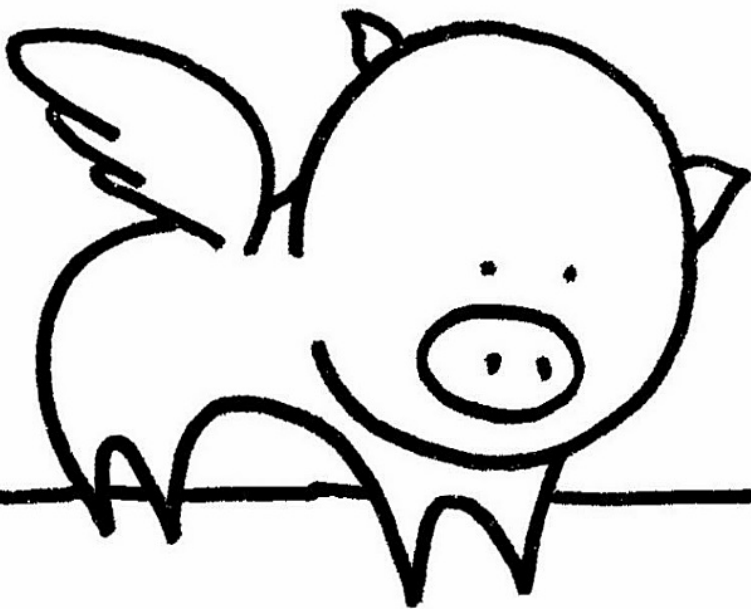
... Chẳng bao lâu sau,
Mọi người cũng quên hết chuyện tôi từng có cánh.
Ngay cả bản thân tôi cũng đã quên chuyện mình
từng tập bay.
Lộn, quên mọi thứ rất nhanh!

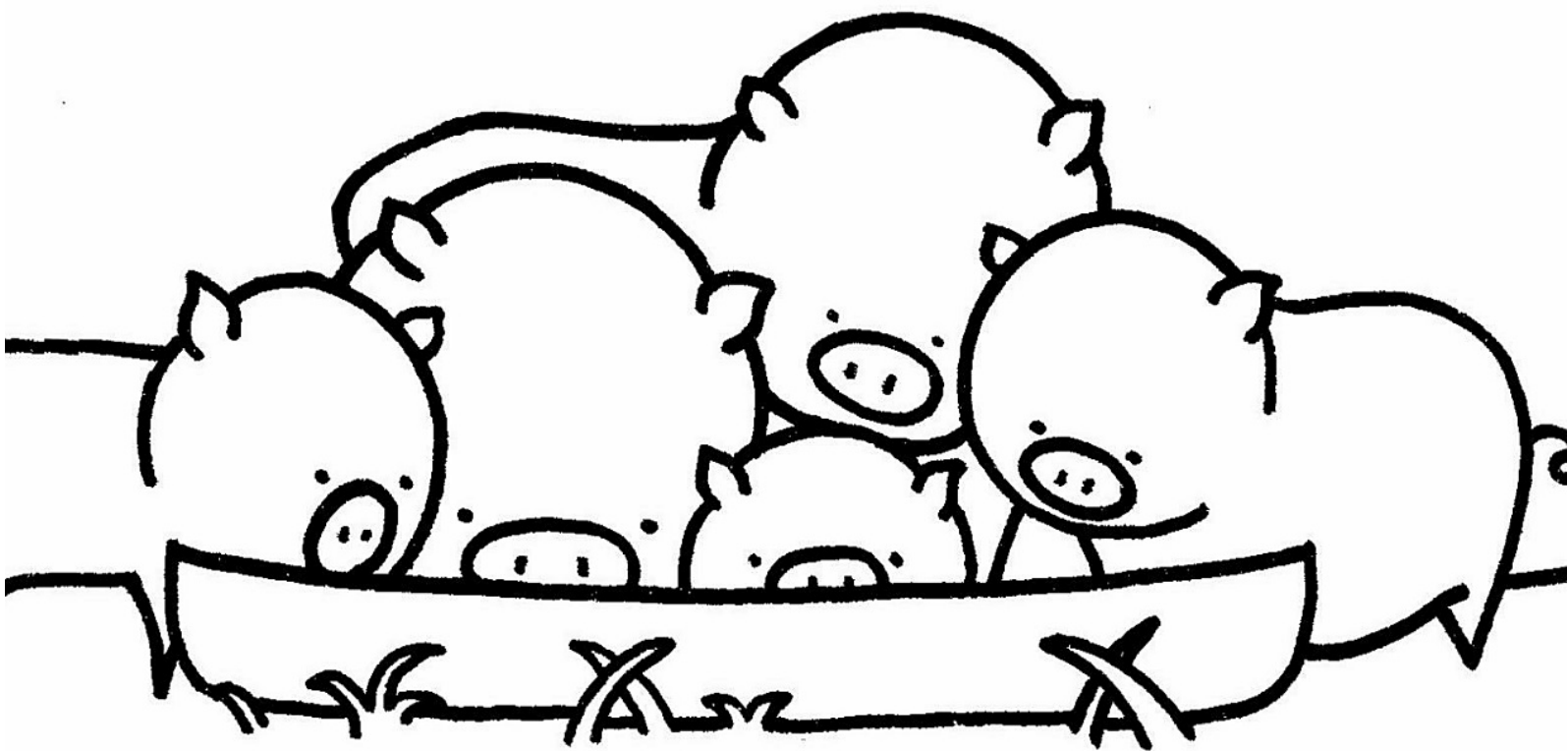

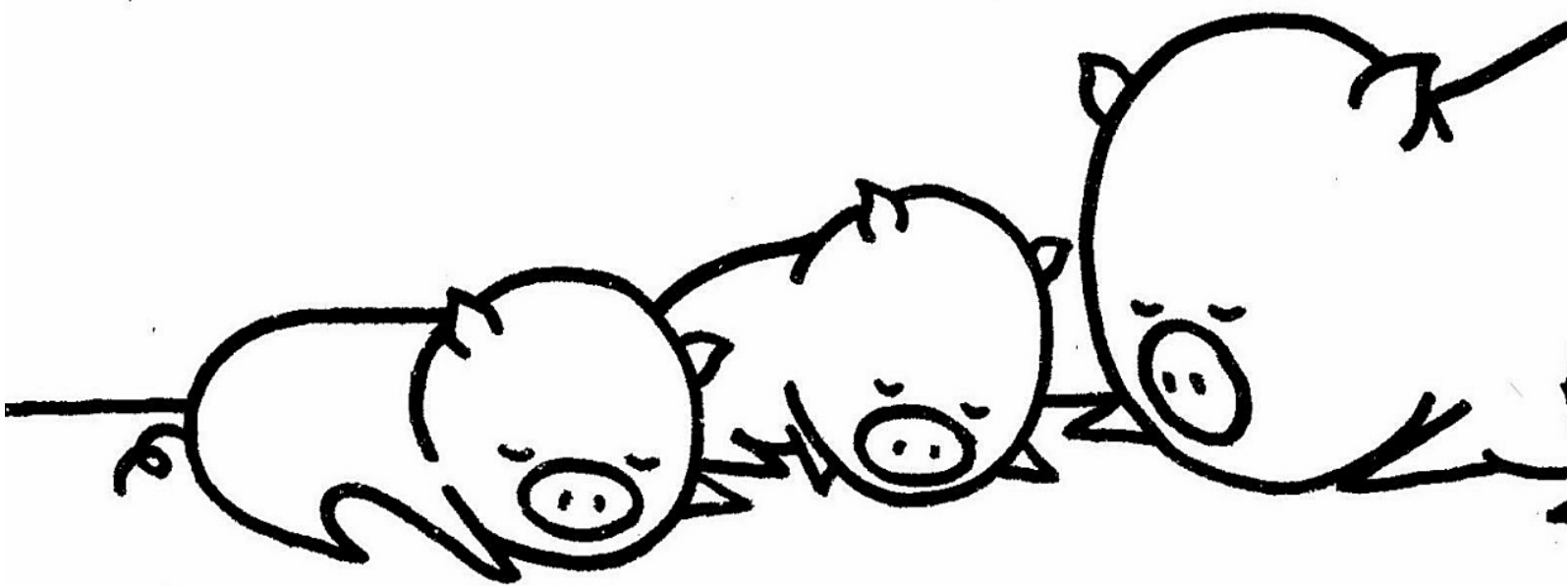
Thời gian cứ dần dần trôi qua.

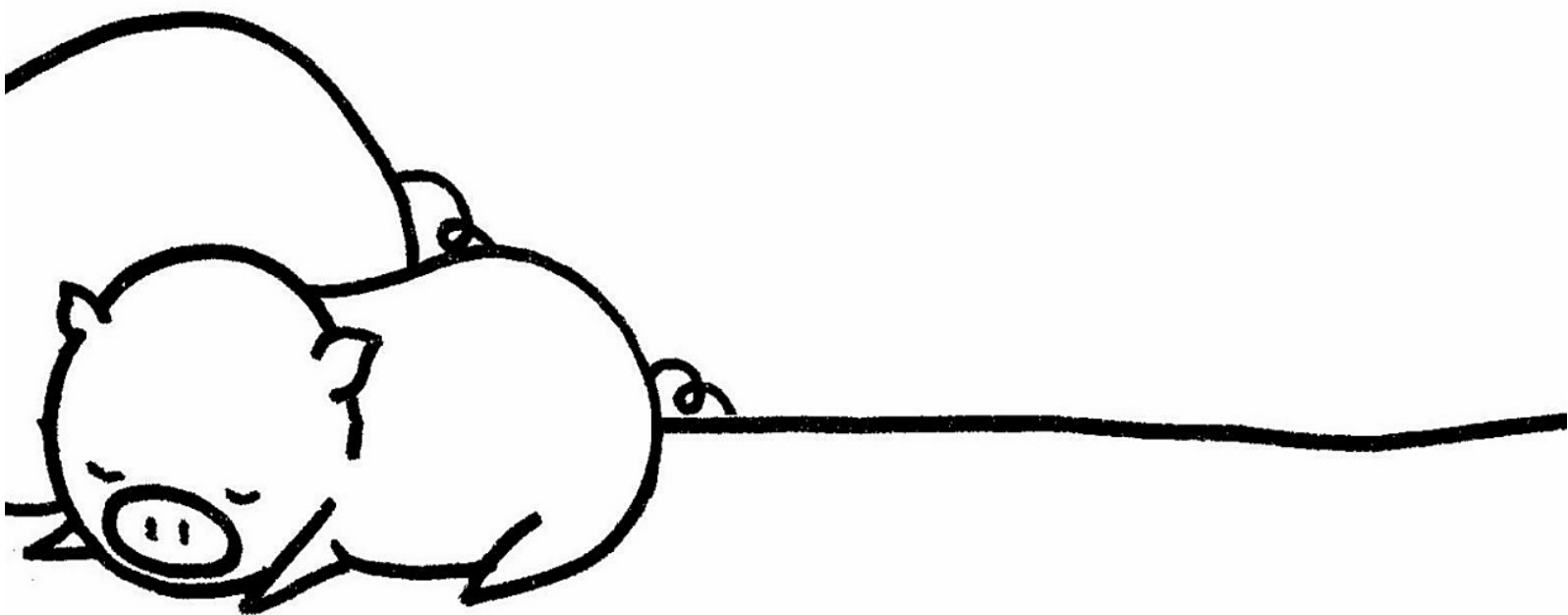
Tôi không hiểu...

Tất cả những chú lợn đều đã
hoàn toàn quên đi tất cả.

... Cả bản thân tôi cũng thế.

"ÙÌ ÙÌ!!! TIN HOT ĐÂY!
TIN HOT ĐÂY!"

Cho dù tôi có đồng ý rằng cuộc đời
của chúng tôi thật sự rất ngắn,

... Nhưng tất cả những điều tôi làm,
Cũng đều khiến tôi hạnh phúc,
chẳng kém gì việc ăn hay ngủ cả.

... Nhưng... bây giờ...
tôi cảm thấy thực sự mệt mỏi và chán nản,
Đến mức chẳng thể tranh cãi được gì thêm nữa.

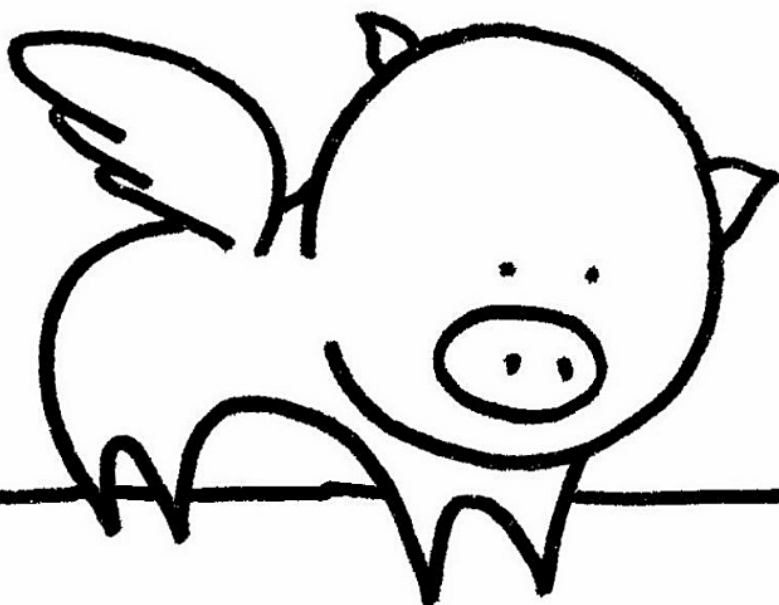
“Cho dù cậu thật sự bay được đi chăng nữa thì điều đó có ý nghĩa gì chứ?”

Lợn thì không cần thiết phải biết bay. Cậu thử trả lời tôi xem cậu sẽ được lợi ích gì từ việc biết bay đó?”

Một anh lợn trẻ tuổi trông rất thông minh hỏi tôi.

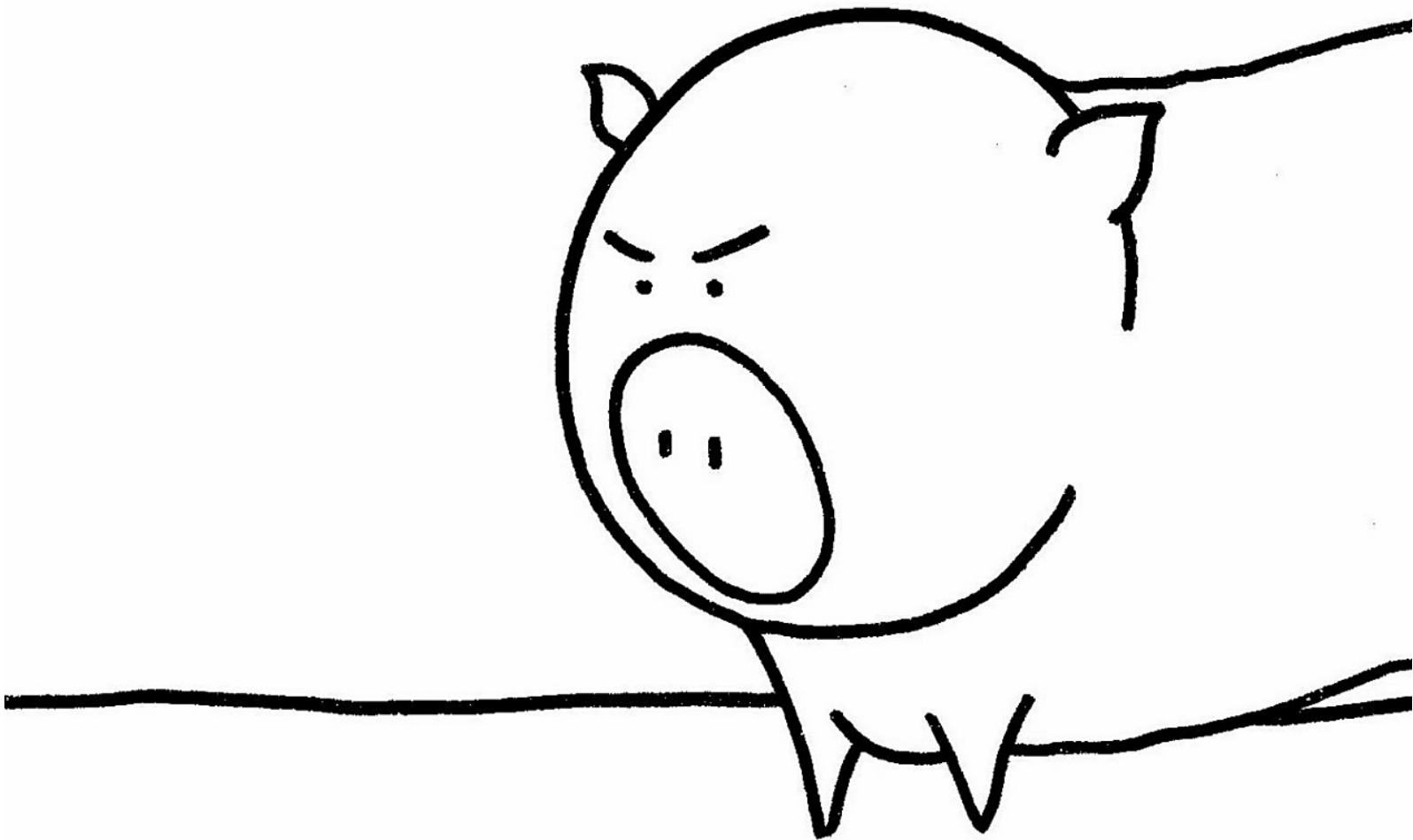
Tôi không trả lời... tôi cũng không biết rằng sẽ có được ích lợi gì!

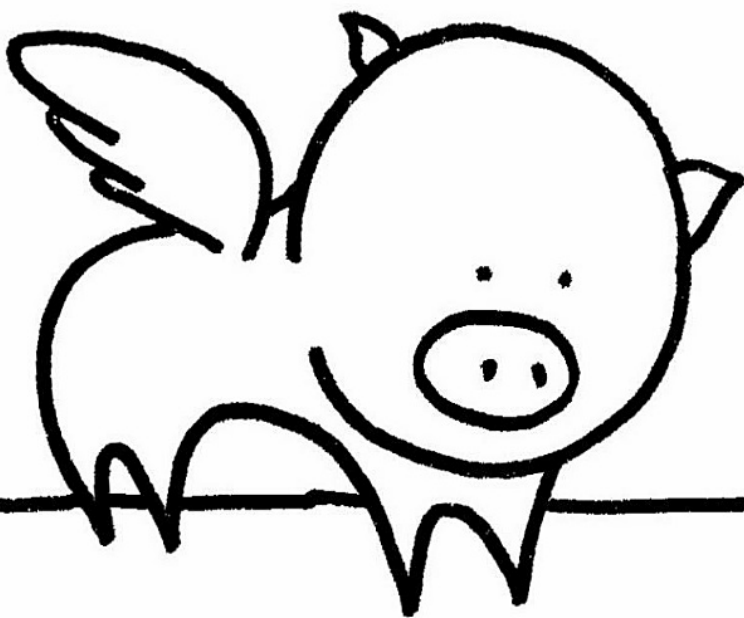
TÔI CHỈ BIẾT LÀ, TÔI MUỐN BAY!

“Thôi được rồi, chúng ta sẽ cho cháu cơ hội,
Chúng ta sẽ cho cháu một khoảng thời gian,
Để xem cháu có thể trở lại thành một chú lợn
bình thường được không...”

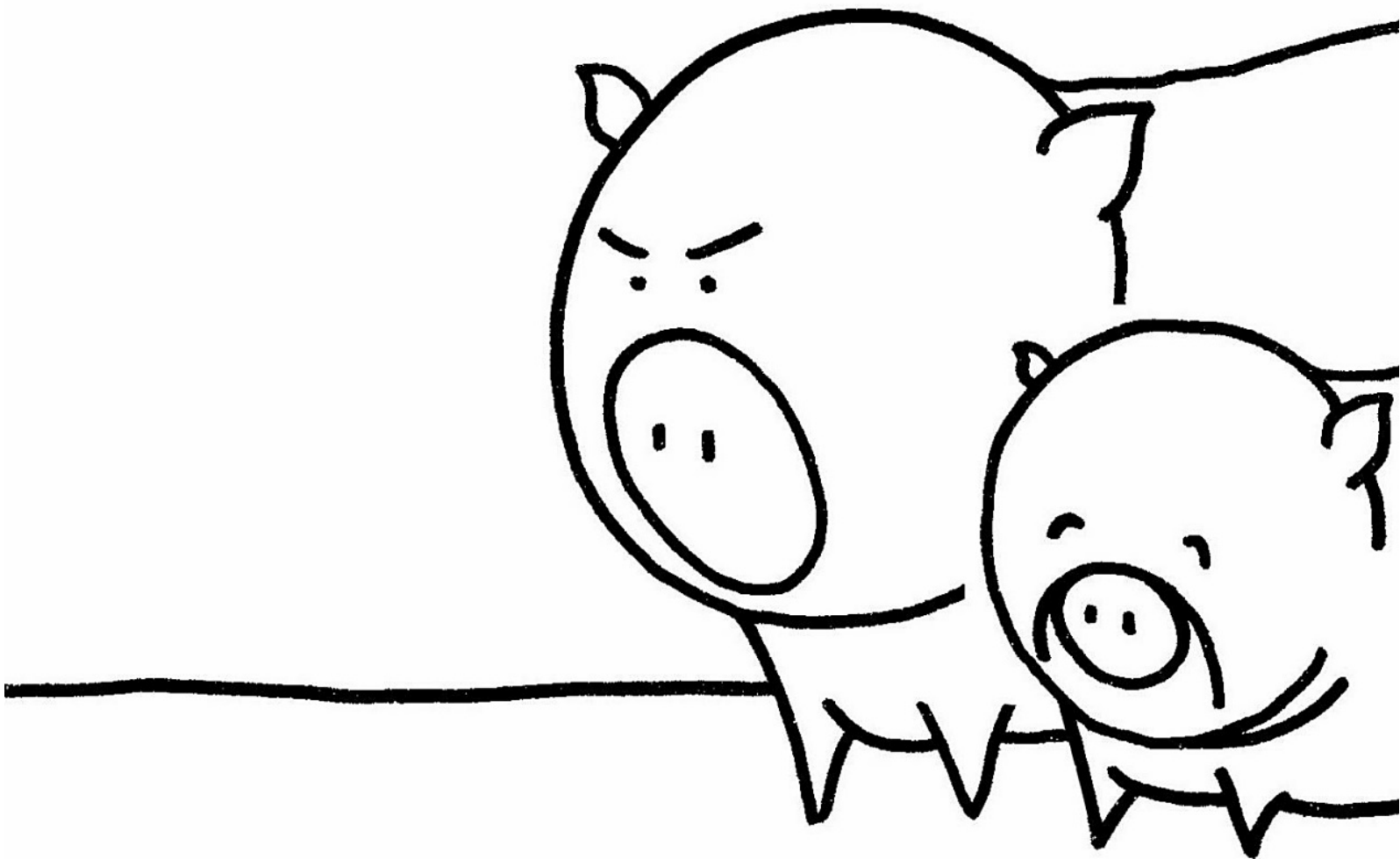
Bác lợn từng nói sẽ đuổi tôi đi lại lên tiếng.

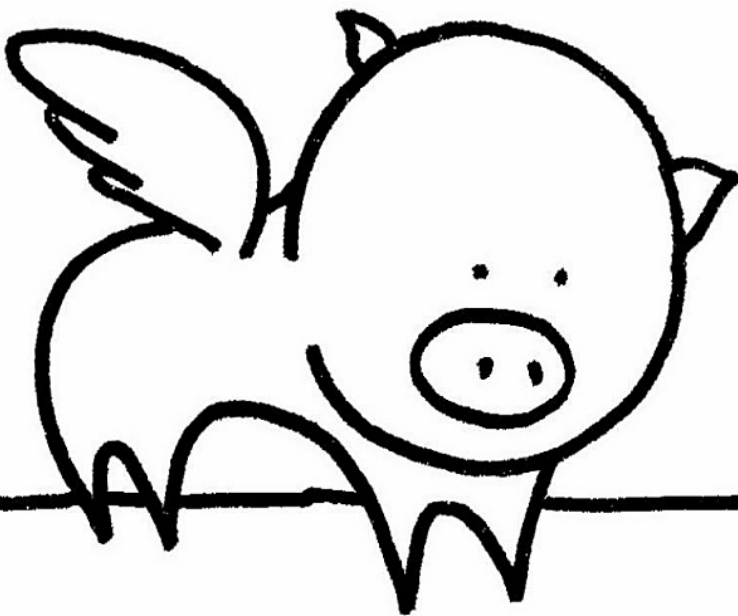

“Cháu biết không, Ụ Đất. Hãy nhớ lấy điều này,
Hy vọng vào điều không thể thì chỉ mang đến
đau khổ cho ta thôi.”

Cuối cùng, một bác lợn cất tiếng kết luận trước
khi tất cả mọi người rời đi mỗi người một hướng.
Bỏ lại một mình tôi... ĐƠN ĐỘC.

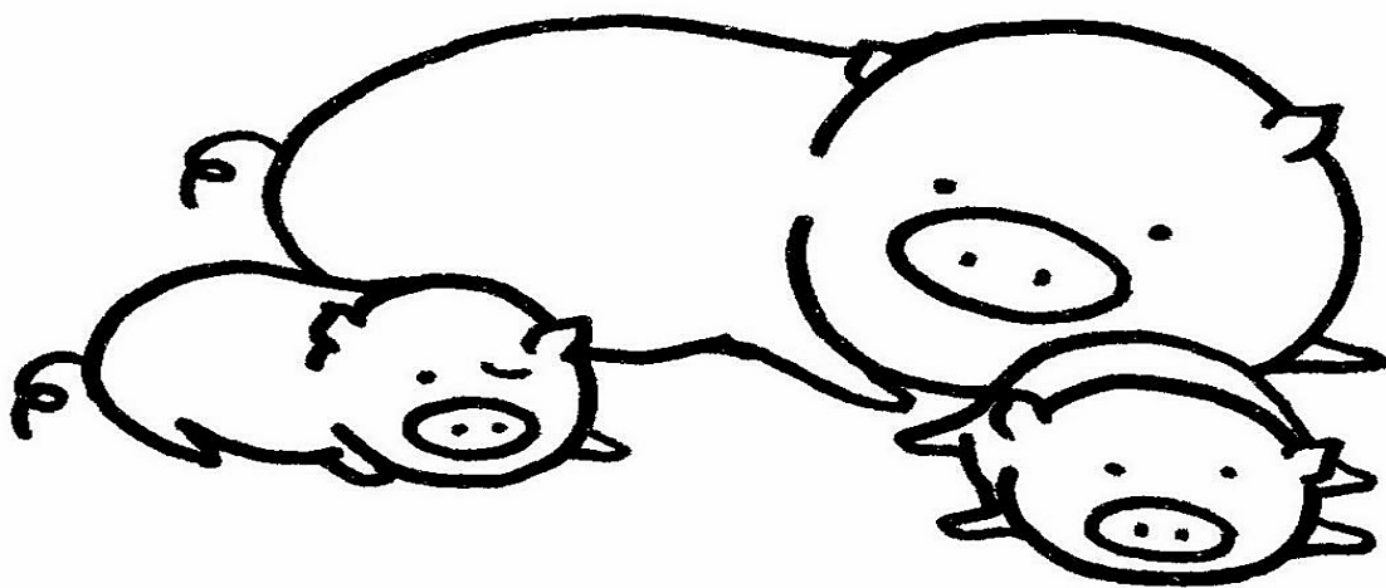
"ĐƠN ĐỘC".

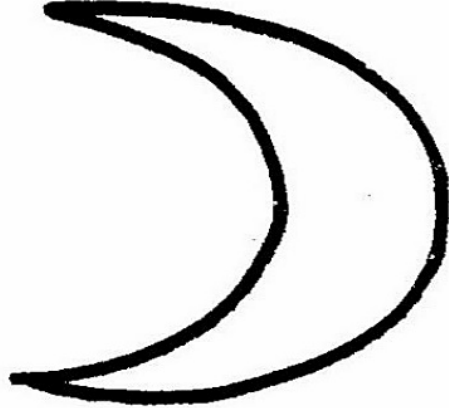

Một chú lợn hót ha hót hải,
hoảng hốt chạy vào đàn...

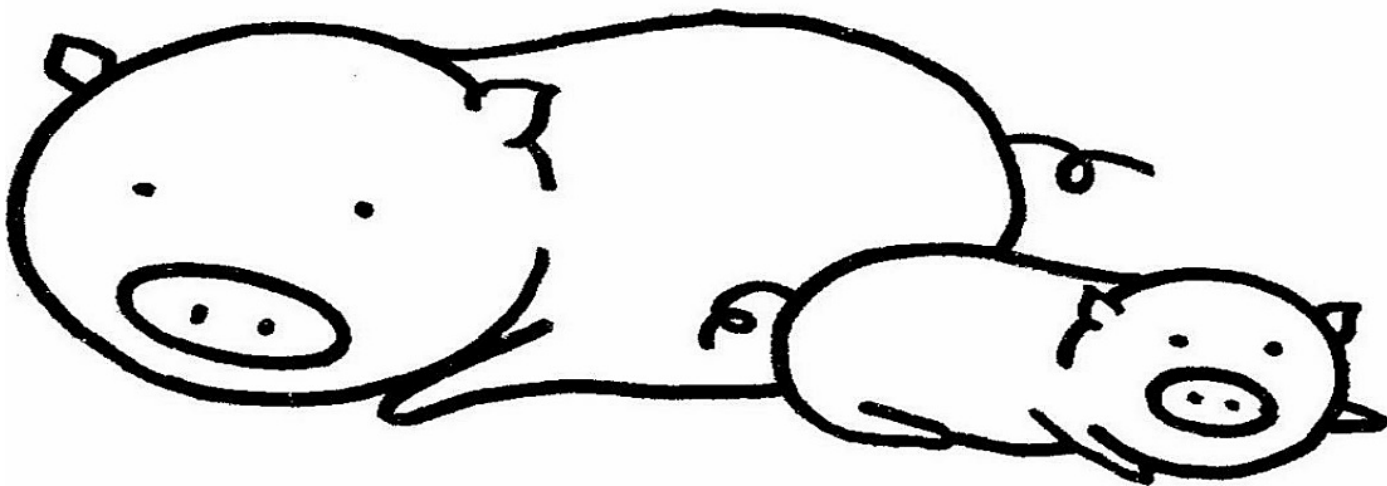

Đêm đó...

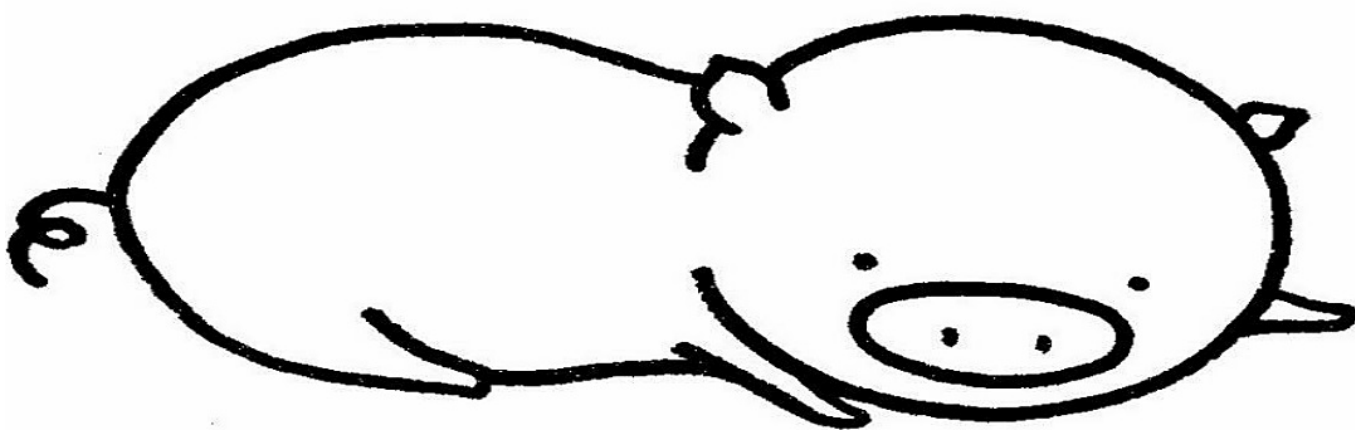
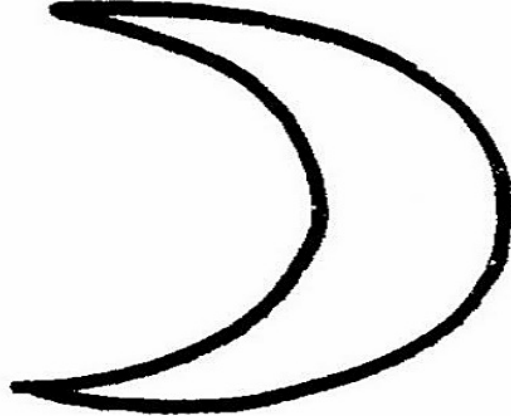

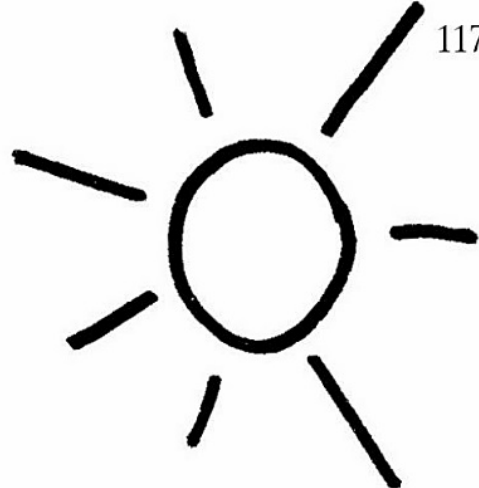
Nhiều chú lợn hồi hộp đến mức
không ngủ say được như mọi khi.

... Trong đó có cả tôi.

Sáng sớm hôm sau, hầu như chú lợn
nào cũng dậy từ sớm để chuẩn bị
đón chào...

"NGÀI CHÚA LỢN"

“Hồi hộp làm sao ấy nhỉ!”

Một chú lợn nói với bạn.

“Ừ, mình cũng vậy” Một chú lợn khác trả lời.

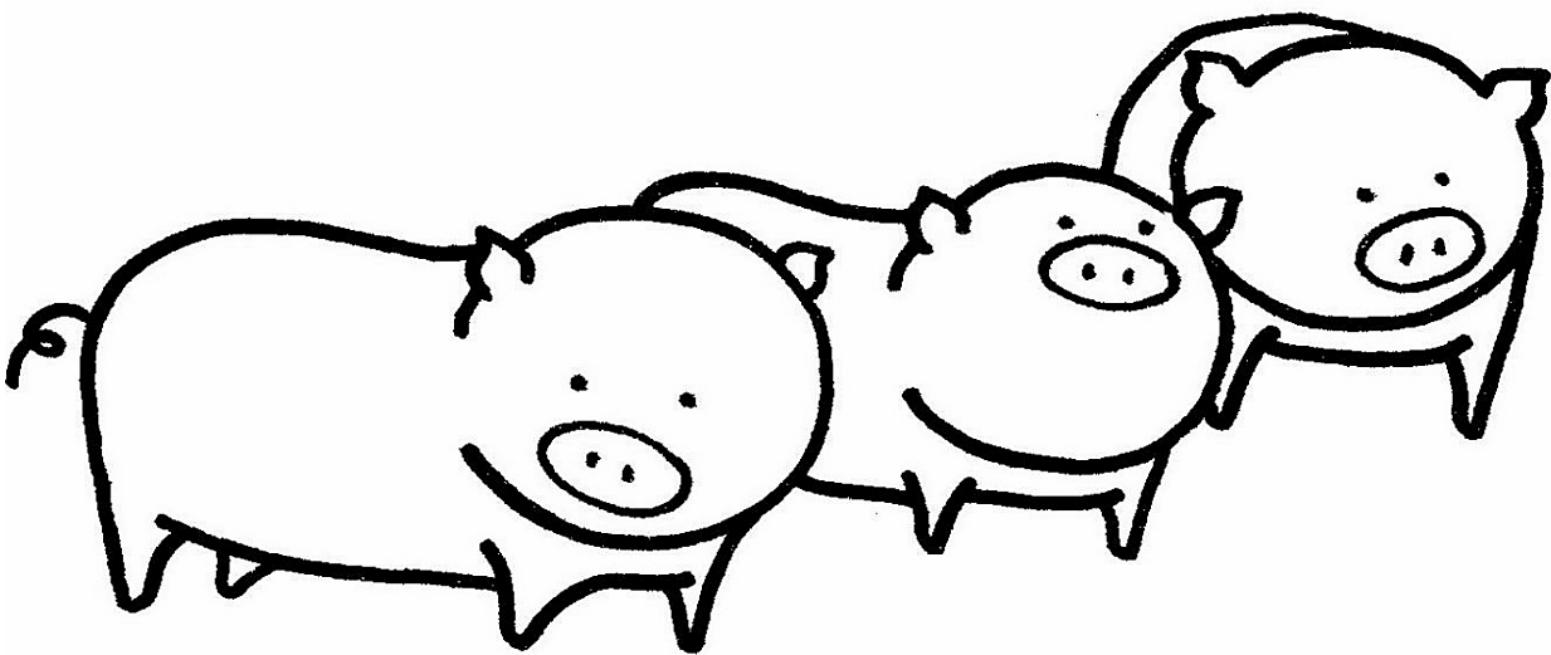
”Không biết Thần Lợn sẽ đến từ đường nào thế nhỉ?”
Cũng vẫn chú lợn ấy lại lên tiếng.

”Đây, đây không biết là đường nào!”

Nhiều chú lợn khác đồng thanh.

“Thế thì chúng ta phải chú ý hơn mới được!”

Chú lợn có hàng lông mày rậm nói.

Sau đây, ai nấy đều căng thẳng hồi hộp
trông ra mỗi người một hướng.

Vài chú lợn còn đứng lên những chỗ cao
để trông ra xa.

Vài chú nhìn về hướng bờ sông,

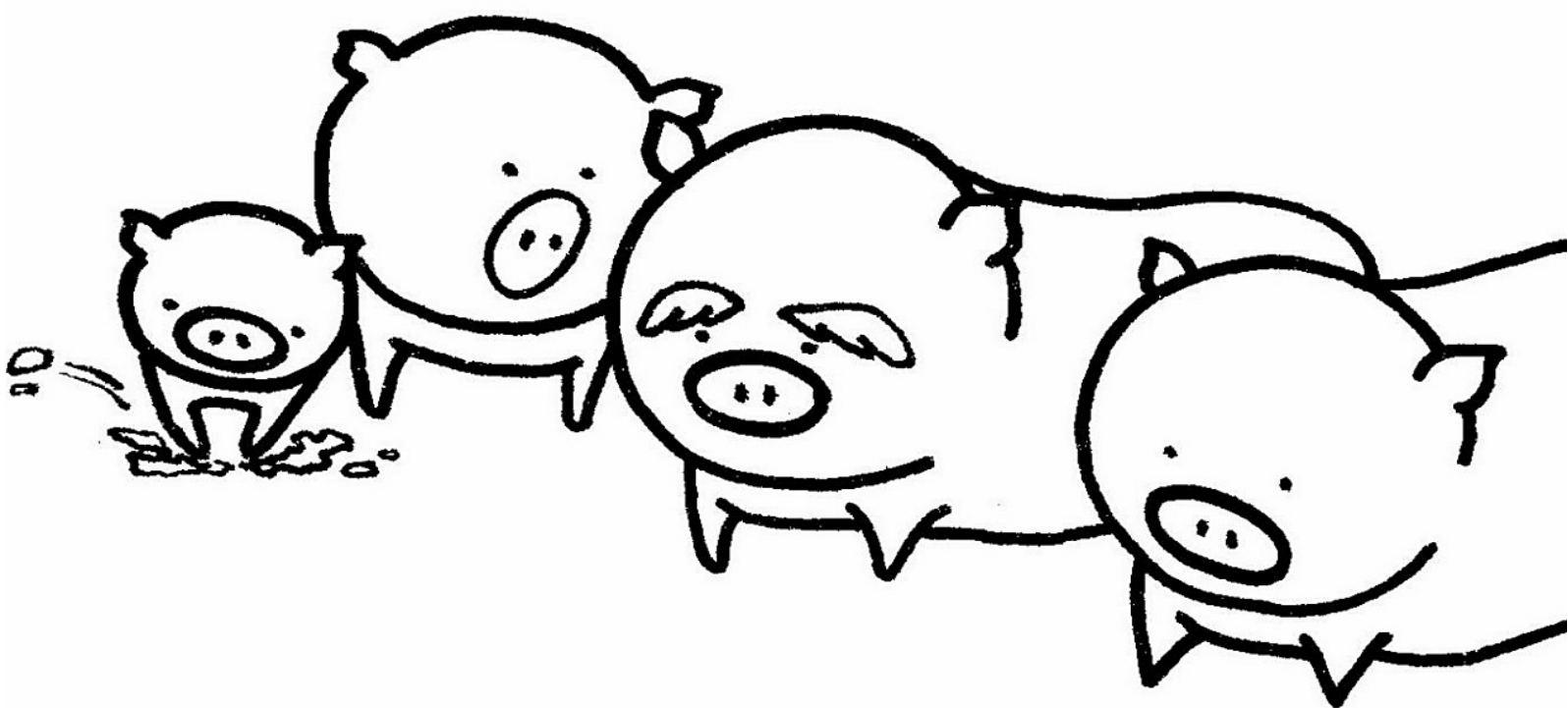
Vài chú nhìn về hướng bìa rừng,

Có một chú còn đào đất,

“Nhiều khi Ngài lại đến từ lòng đất” Chú lợn
ấy nói.

Có một chú còn nhìn chăm chú lên trời,

Và nhiều chú lợn khác nữa thì cứ đi đi lại lại.

Một lúc sau.

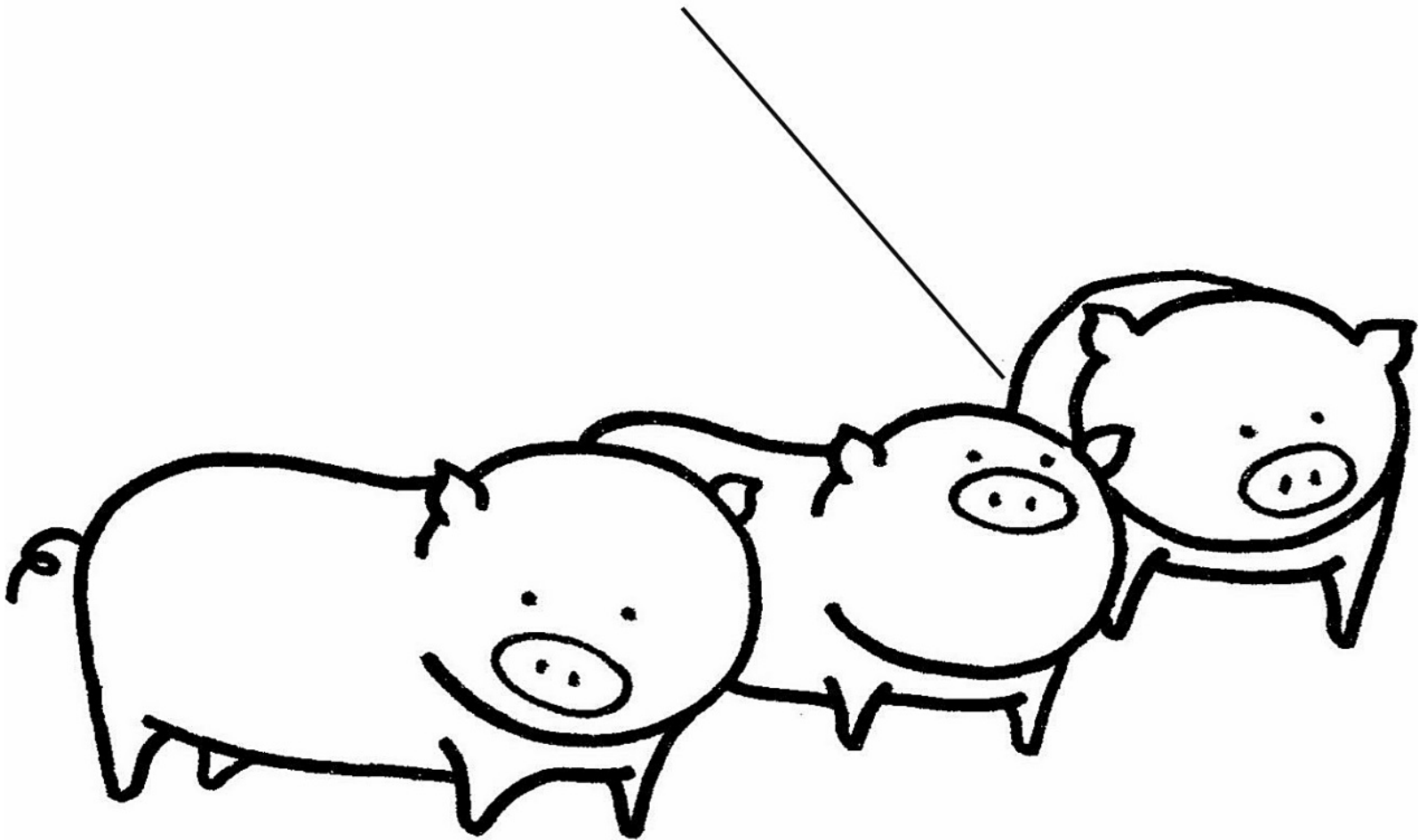
.

.

.

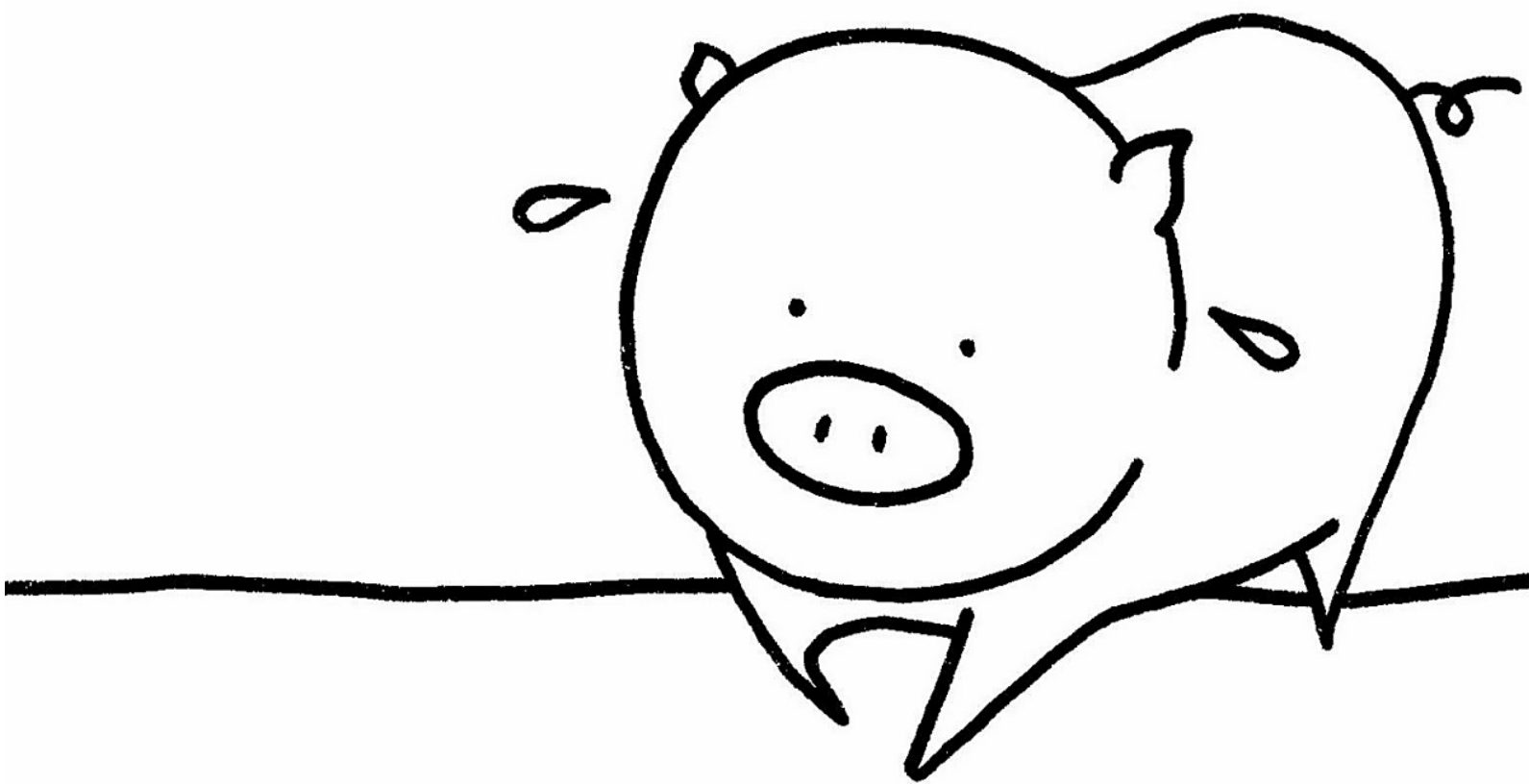
"ĐẾN RỒI! ĐẾN RỒI!"

Một chú lợn đang nhìn lên bầu trời
hét toáng lên.

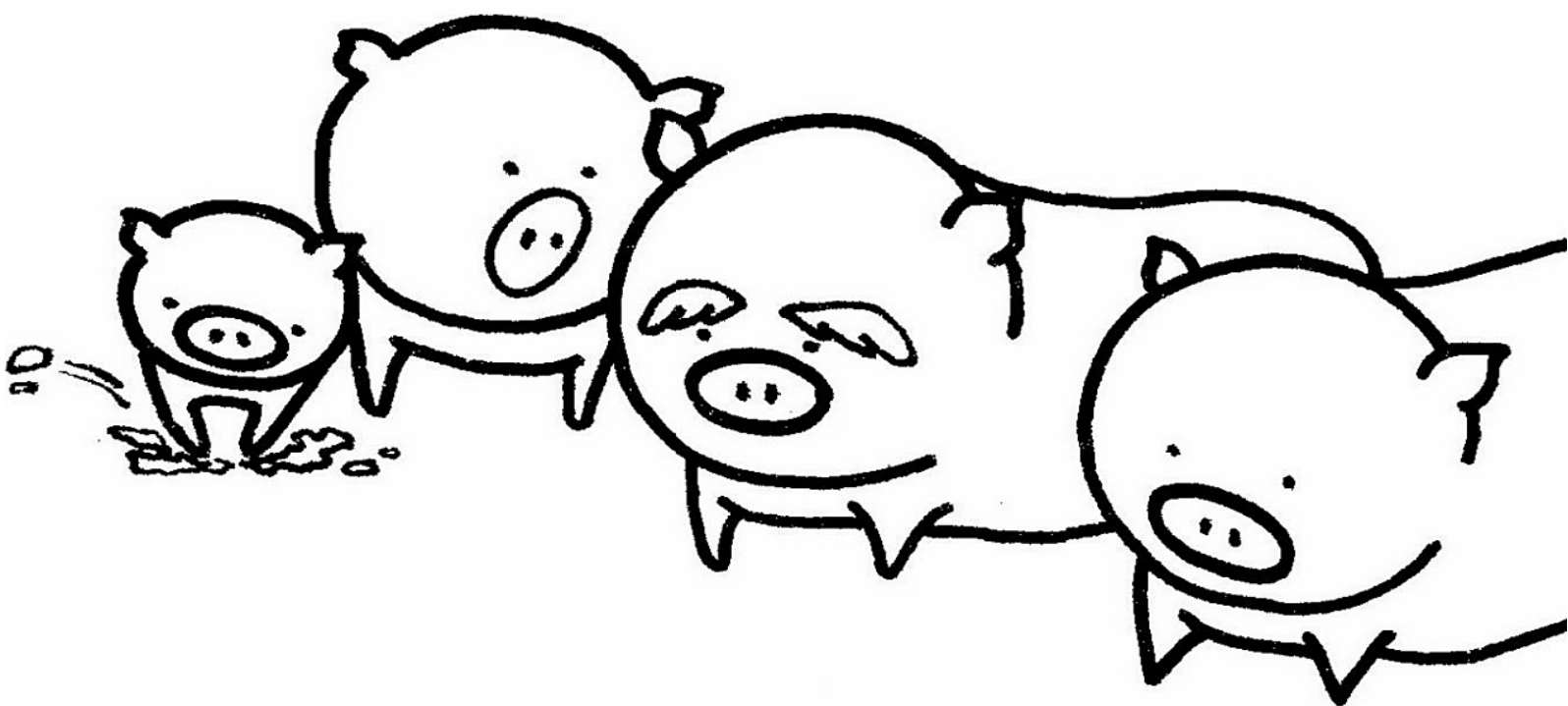

"THẦN LỢN VĨ ĐẠI

Sẽ ghé ngang qua đây đây.

Hình ảnh mà tất cả các chú lợn nhìn thấy là...

Tất cả các chú lợn đều đồng thanh hò reo với
sự vui mừng,

Vài bác lợn già còn xúc động đến nỗi bật khóc
với lòng biết ơn,

Vài chú lợn cúi xuống lạy,

Những chú lợn trưởng thành và các chú lợn
con reo hò vang dội và cùng cất tiếng hô to.

“Thần Lợn !Thần Lợn!”

“Ngài Chúa Lợn! Ngài Chúa Lợn!”

Không ngừng nghỉ.

NGÀI CHÚA LỘN!

THẦN LỘN!

NGÀI CHÚA LỘN!

THẦN LỘN!

Ngài Chúa Lợn bay xuống đất một cách nhẹ nhàng.
Đến bây giờ thì tôi đã được tận mắt nhìn thấy Ngài.
Ngài Chúa Lợn có thân hình mỏng manh khác biệt
hẳn với những chú lợn khác.

Nhưng lại trông rất khỏe mạnh, linh hoạt.

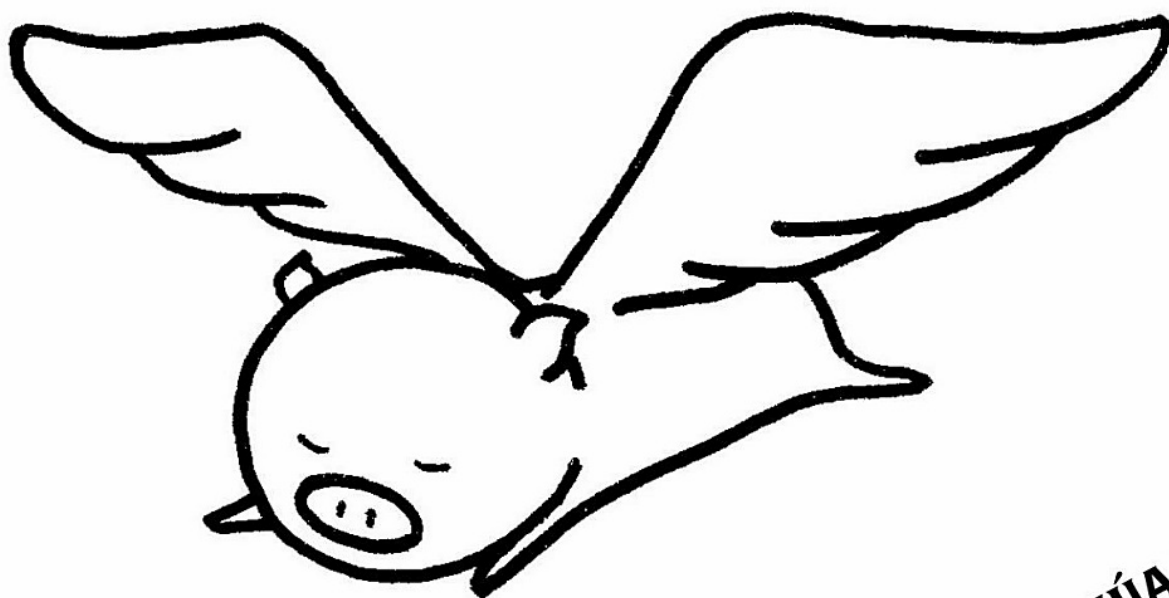
Và điều làm cho mọi con lợn sửng sốt...

Chính là đôi cánh rộng, màu trắng tươi sáng.

Trông đẹp thanh tao rạng rỡ một cách kinh ngạc!

... Tôi có cảm giác quen thuộc với đôi cánh
đến nỗi không thể diễn tả được.

**NGÀI
CHÚA LỢN!**

THẦN LỢN!

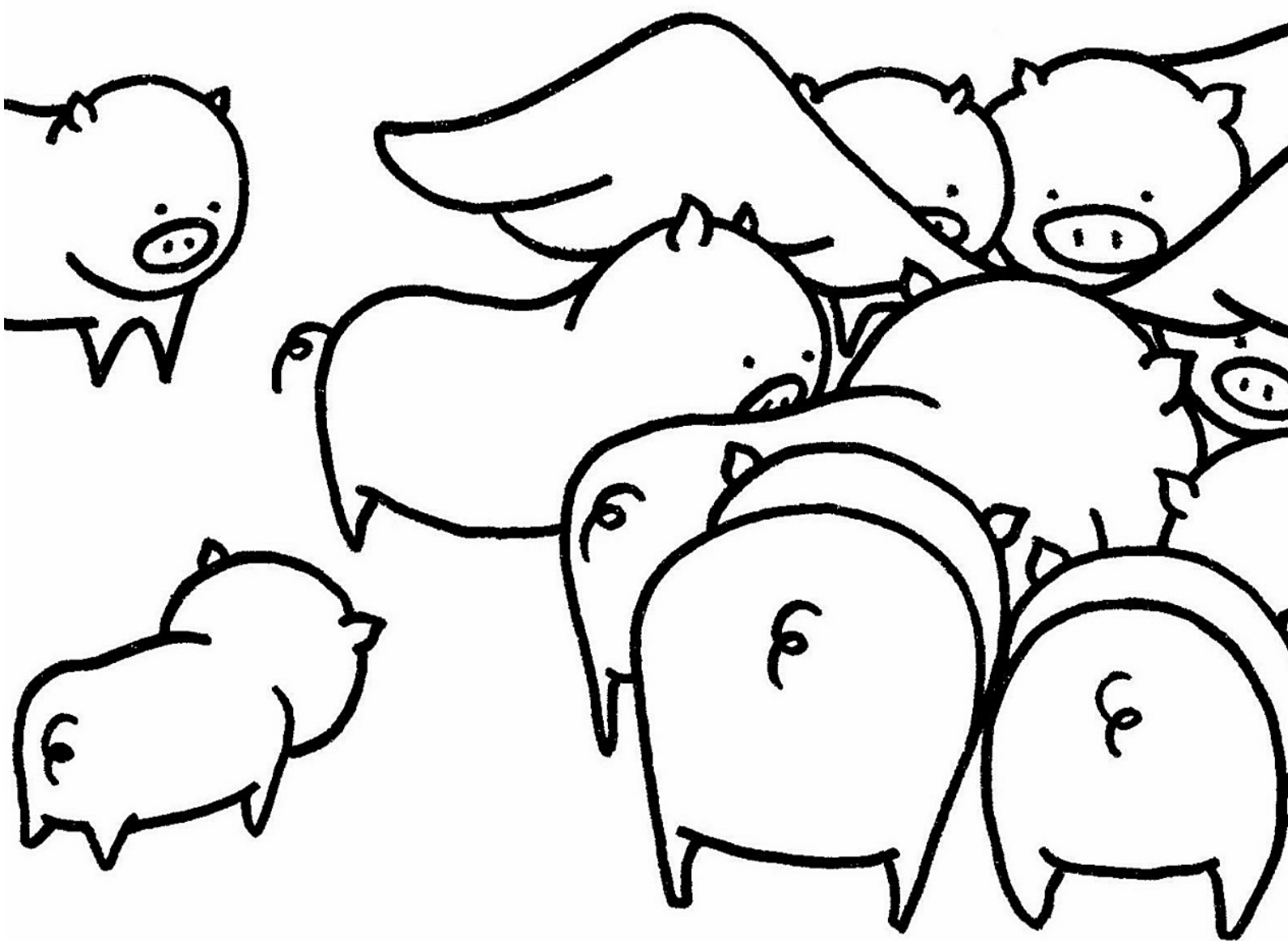
NGÀI CHÚA LỢN!

THẦN LỢN!

Bác lợn già làng đại diện cho tất cả chúng tôi
đứng ra phát biểu chào đón,

Và mời “Ngài Chúa Lợn” dùng thức ăn đã được
chuẩn bị chu đáo.

Trong khi mọi chú lợn đều cố gắng tranh giành
để được đến gần Ngài Chúa Lợn.

NGÀI CHÚA LỘN!

THẦN LỘN!

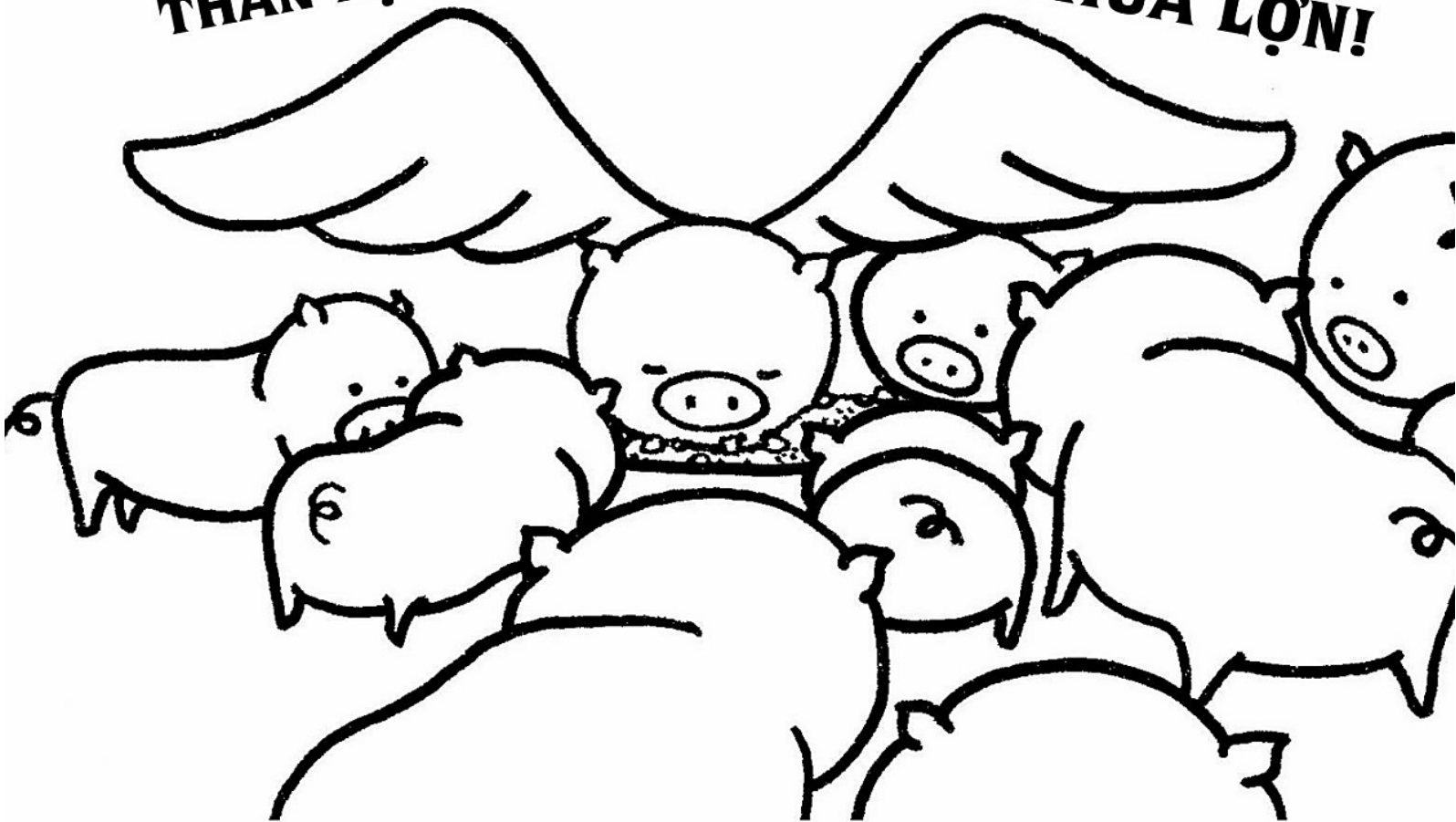
Vài chú lợn đến liềm móng chân,
 Vài chú khác cố gắng hít ngửi thân thể;
 Nhiều chú lợn con đến gần đôi cánh để xem;
 Rồi còn tranh nhau la lối om sòm đến mức chẳng nghe ra
 được ai là đang nói gì.
 Trong lúc ấy, Ngài Chúa Lợn đang cúi đầu ăn thức ăn.

Ngài Chúa Lợn chỉ ăn thức ăn vừa đủ,
 Không ăn lâu như mọi chú lợn bình thường khác.
 Cho dù tất cả đàn lợn có cố gắng nài ép Ngài ăn thêm đi
 chẳng nữa.

NGÀI CHÚA LỢN!

THẦN LỢN!

**NGÀI
CHÚA LỢN!**

Cách đây không lâu, trong làng đã lan truyền việc Thần Lợn Vĩ Đại hay còn gọi là Ngài Chúa Lợn đang đi du hành khắp nơi thăm hỏi các đàn lợn.

Tôi cũng không biết ông ta thần kỳ và vĩ đại thế nào, Nhưng mọi chú lợn đều nhắc đến ông ta với một sự trầm trồ kính trọng.

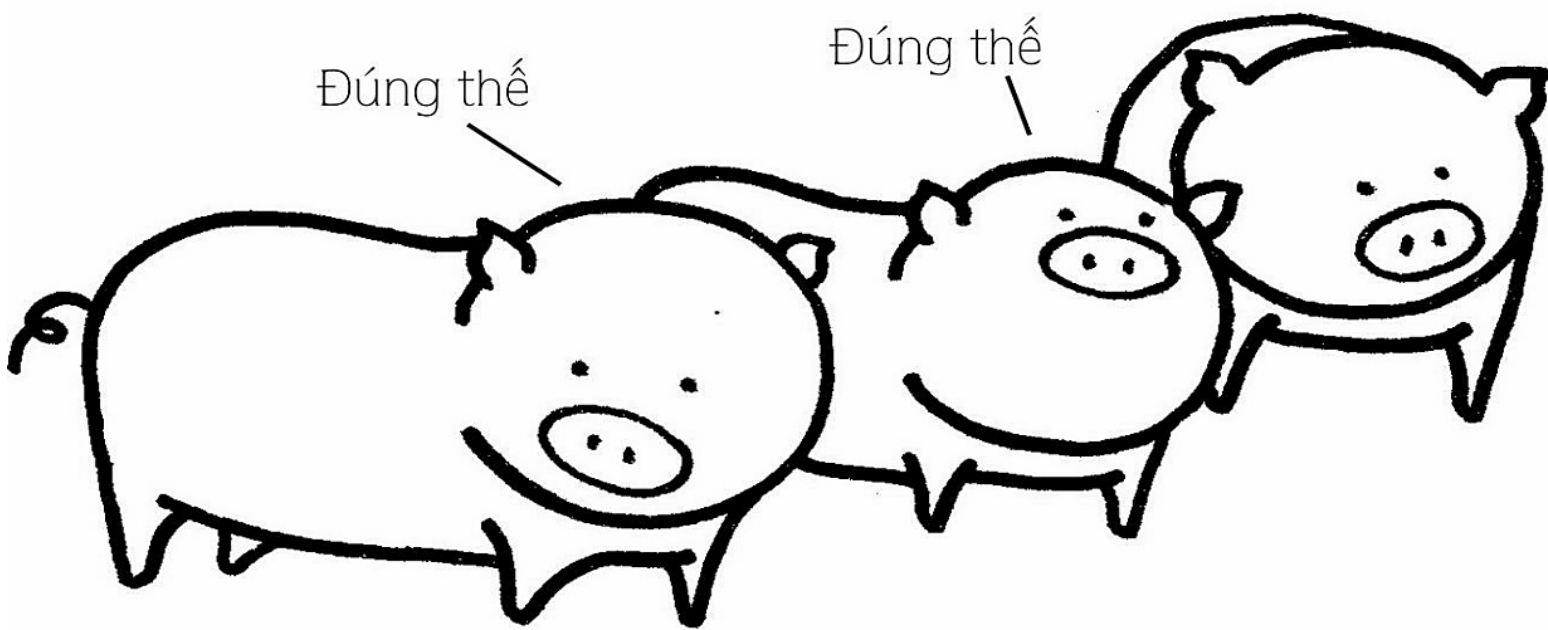
“Ngày mai Ngài Chúa Lợn sẽ đi qua đường này!”

Những tiếng cười nói háo hức vang lên thể hiện sự hồi hộp xen lẫn vui mừng của cả đàn lợn.

“Thế thì chúng ta phải chuẩn bị chào đón Ngài cho thật long trọng”

Một chú lợn hét lên.

“Đúng thế! Đúng thế!” Nhiều chú lợn khác hô vang đồng tình.

“Như thế này là đủ rồi, ăn nhiều quá sẽ làm cho ta khó bay hơn.”

Ngài Chúa Lợn giải thích, nhưng cũng chẳng ai chú ý lắng nghe.

Chú lợn nào cũng chỉ cố gắng la lên để thu hút sự chú ý.

Vài chú lợn cố gọi chuyện này chuyện kia để nói;

Vài chú lợn còn hát cho Ngài nghe;

Vài chú lợn khác lại la hét;

Ngài Chúa Lợn chỉ biết mỉm cười đáp lại vì không biết phải trả lời ai...

Nhiều chú lợn khác đi ra xa chỗ khác, chụm nhau lại mà nói chuyện. Vài chú chỉ trích về sự kiện vừa xảy ra; Vài chú là do quá sợ hãi không muốn tham gia vào nhóm;

Có vài chú trước đây là những chú lợn được yêu thích trong đàn trông có vẻ không thích thú gì với sự kiện này.

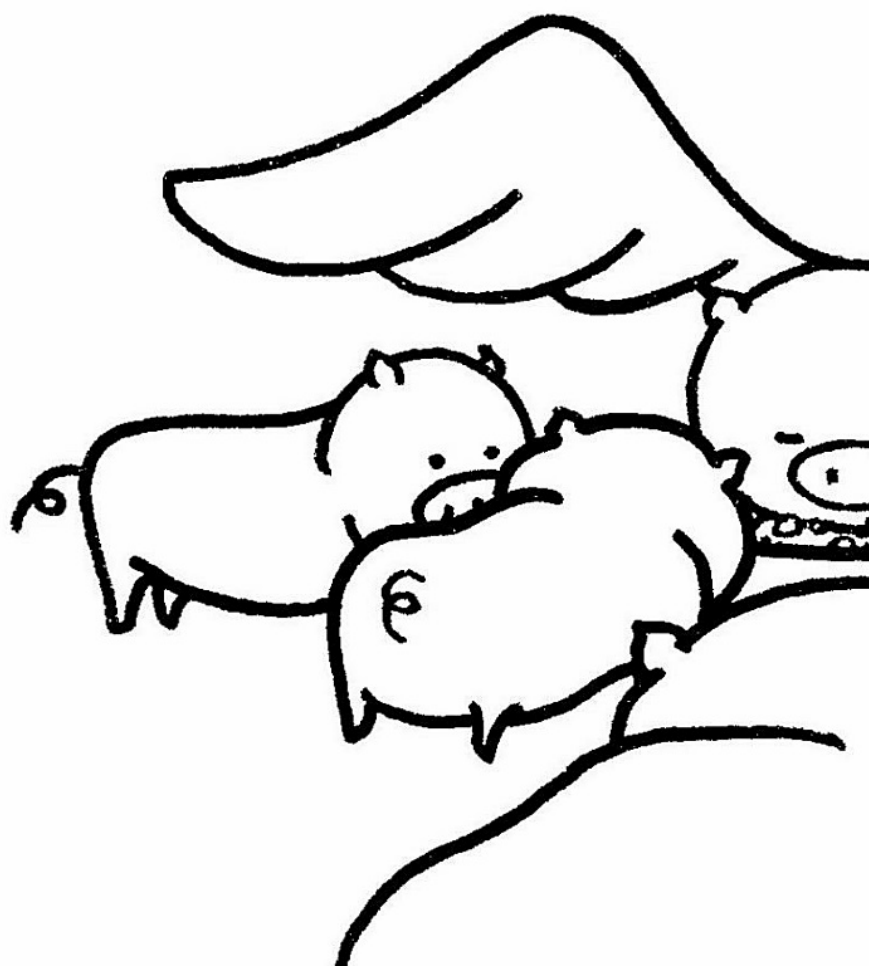
Vài chú làm bộ không quan tâm, chỉ tập trung vào việc

ăn nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn trộm; Và một nhóm khác nữa vẫn đang ngủ say từ đêm hôm qua, không biết trời trăng mây gió gì đến các sự việc đang xảy ra.

Còn phần lớn thì vẫn đang riu rít xung quanh Ngài Chúa Lợn.

Trong đó có cả tôi...

**NGÀI
CHÚA LỘN!**

THẦN LỘN!

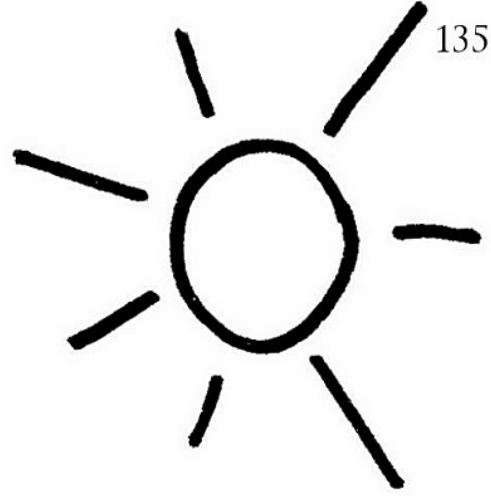
THẦN LỘN!

NGÀI CHÚA LỘN!

THẦN LỘN!

NGÀI CHÚA LỘN!

... Tình trạng hỗn loạn và náo nhiệt
vẫn còn tiếp diễn như thế cho đến tận trưa.

THẦN LỘN!

NGÀI CHÚA LỘN!

THẦN LỘN!

Đúng!

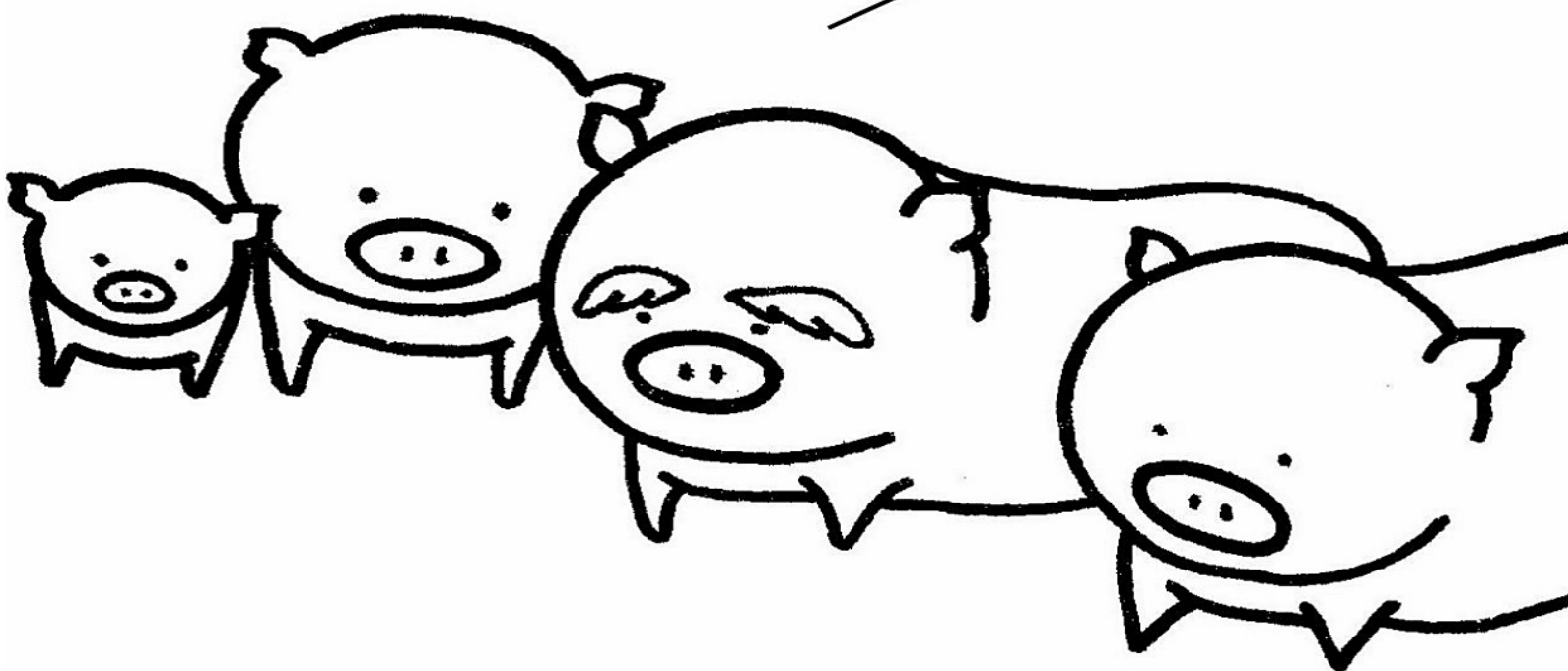
Yeah!

Chuẩn!

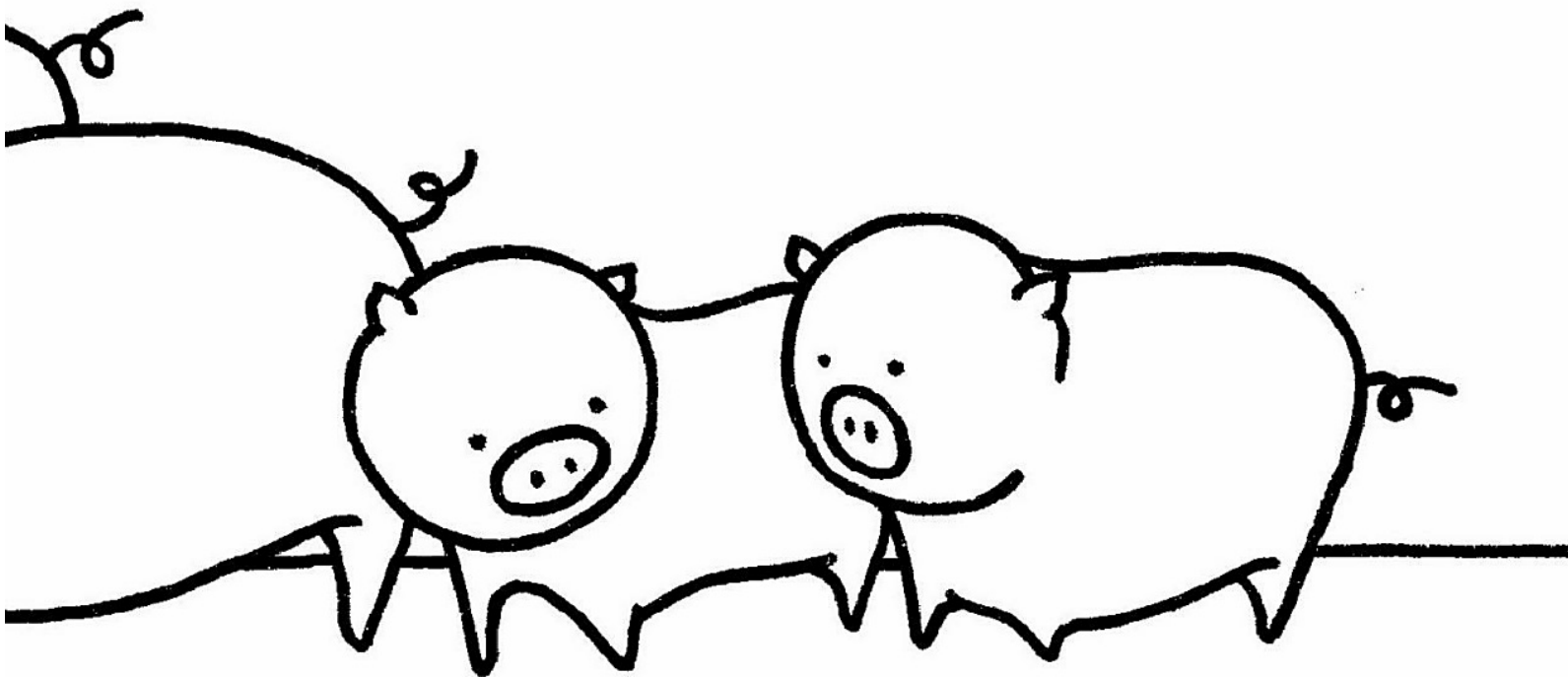
Đúng thế

Đúng thế

Đúng thế

Đúng!
Chuẩn!

Này, cậu có biết Thần Lợn Vĩ Đại thần kỳ như thế nào không?”

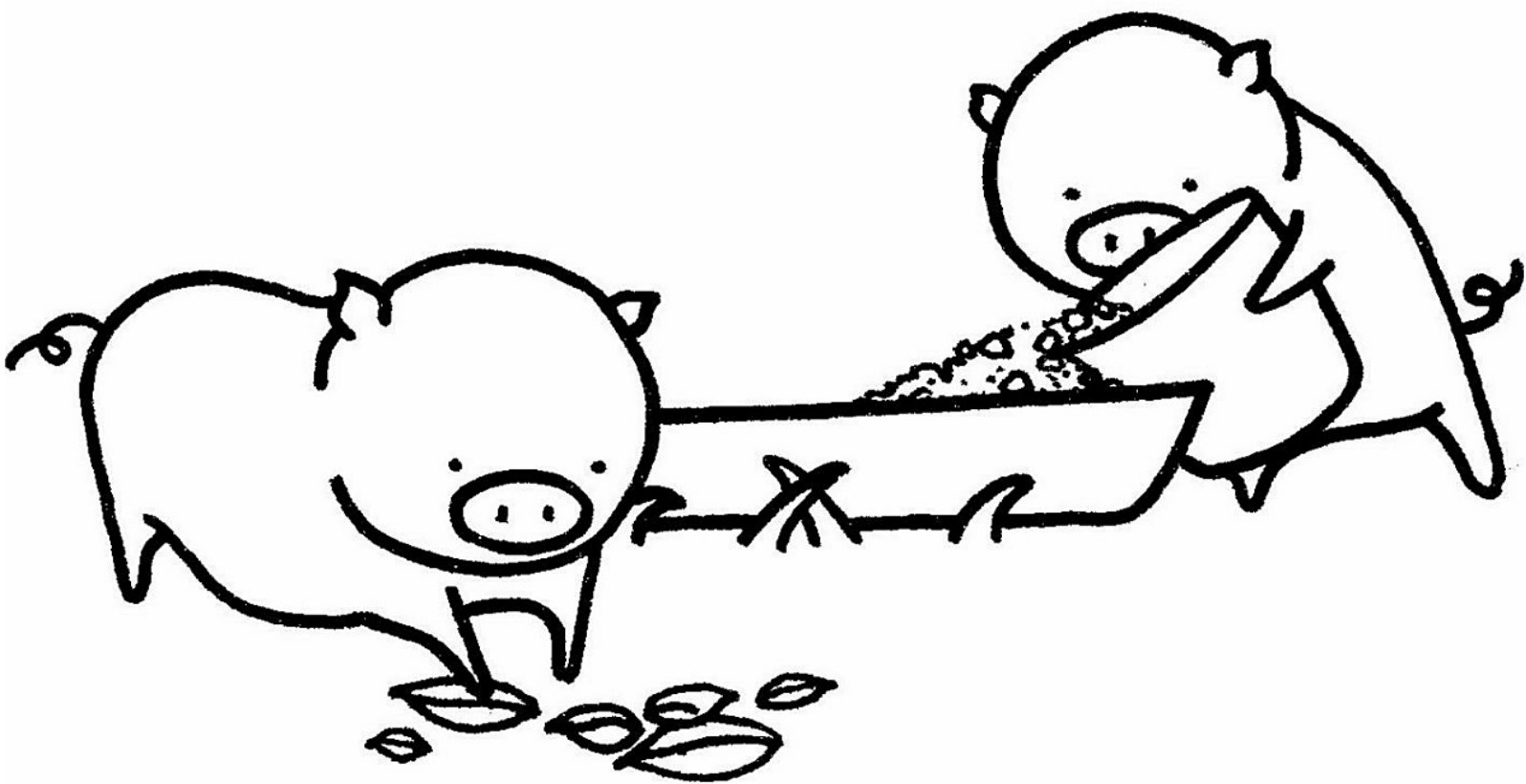
Tôi hỏi một chú lợn đứng bên cạnh mình.

“Tôi cũng chẳng biết, nhưng chắc là thần kỳ lắm, thần kỳ lắm lắm đây.

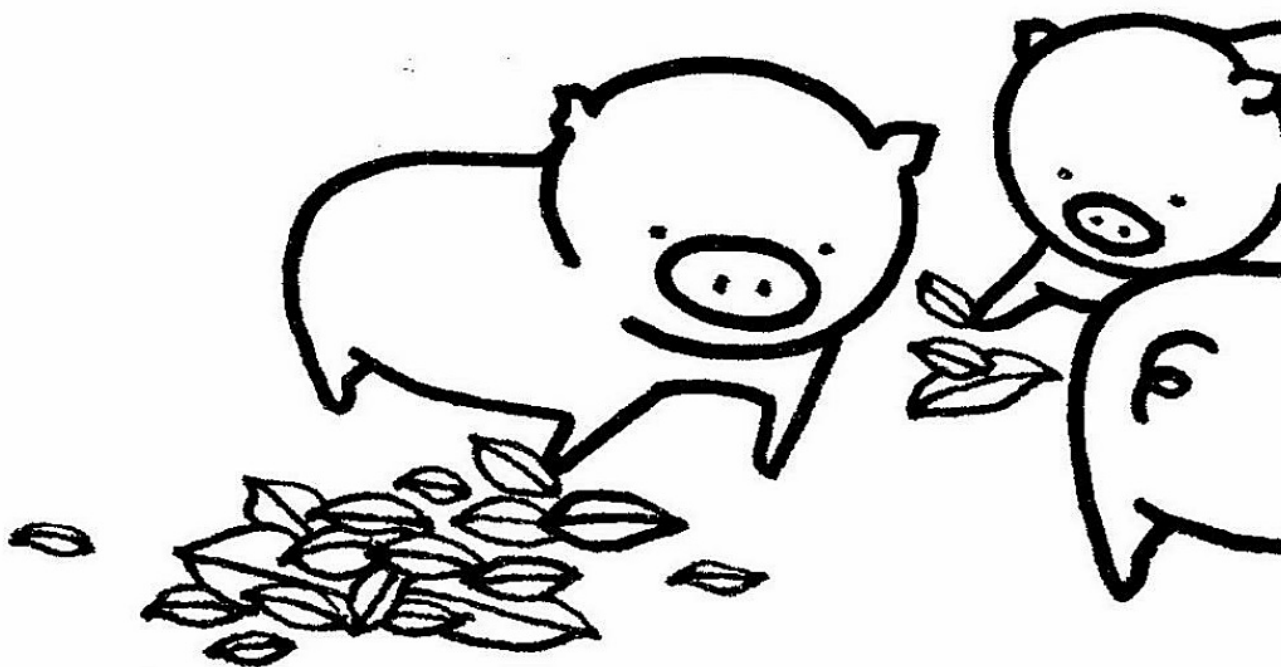
Thôi tụi mình nhanh vào giúp một tay để chuẩn bị cho buổi tiếp đón đi!”

Các chú lợn giúp nhau chuẩn bị
thức ăn và dọn dẹp vệ sinh sạch sẽ

... Trong sự hồi hộp và vui mừng
để sẵn sàng đón tiếp Ngài Chúa Lợn.

... Trong đó có cả tôi

Khi những chú lợn đã hết
sự phấn khích và bắt đầu chán.

“Không phải Ngài biết bay từ lúc mới sinh sao ạ?”
Tôi hỏi.

“Không đâu, ta phải tập bay nhiều năm liền đây thì mới bay được. Và đến bây giờ biết bay rồi thì cũng vẫn phải tập hàng ngày.”

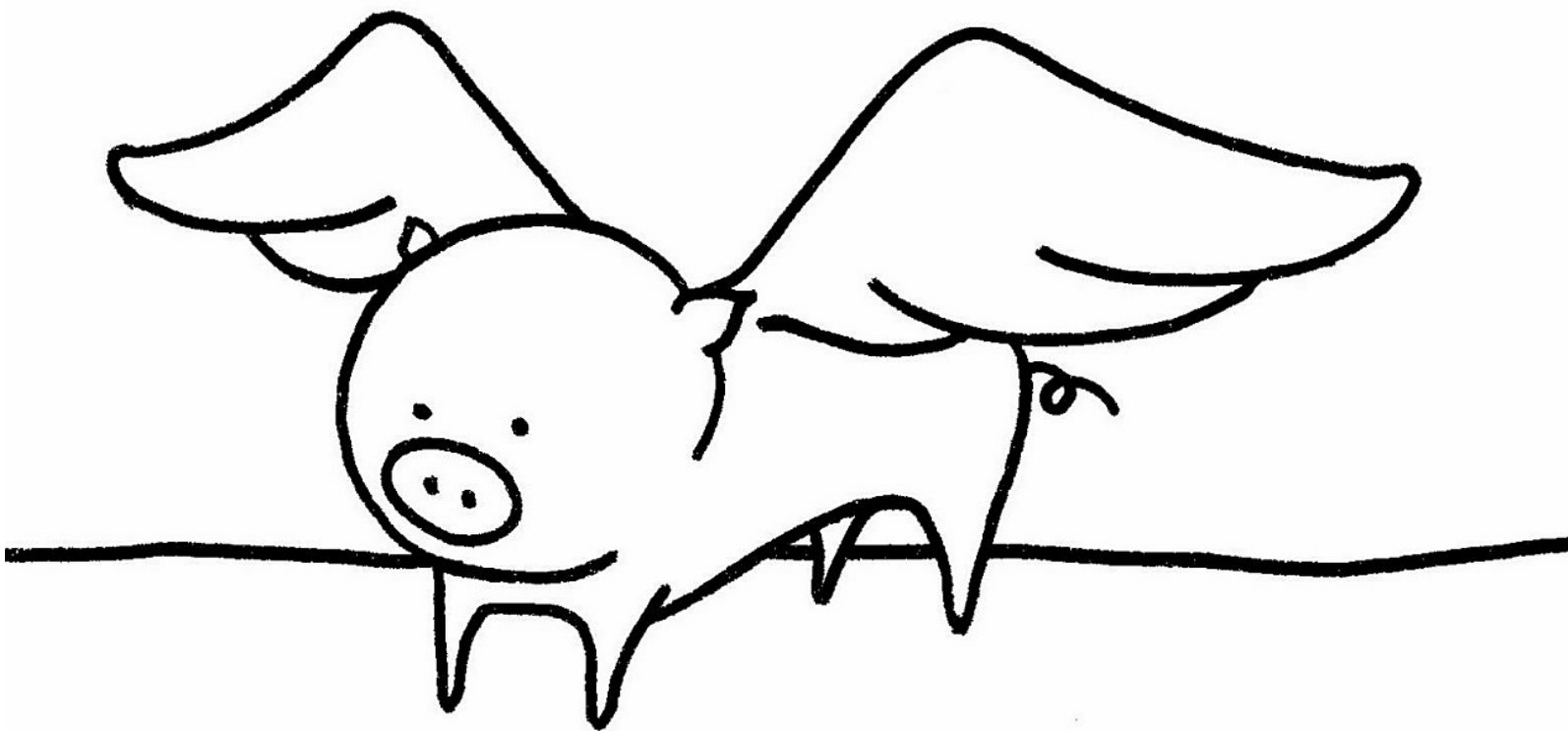
“Ta đã phải tập bay rất lâu, nhiều khi thấy rất nản chí và nghĩ là sẽ bỏ cuộc đây. Nếu không tình cờ biết rằng ở phía sau lưng ta có một đôi cánh đã bắt đầu mọc lên.”

Ngài Chúa Lợn hay Chỉ Bay kể.

“Có nghĩa là ngài không có cánh như thế từ lúc sinh ạ?”

“Không có đâu, lợn ở đâu mà lại may mắn có cánh từ lúc sinh như thế được”

“Thôi được rồi, nếu cậu thật sự quan tâm thì ta sẽ kể cho cậu nghe. Dù sao ta đến đây chính là vì việc này.”

Chỉ Bay ngồi xuống trước mặt tôi rồi bắt đầu kể chuyện.

“Ta sinh ra trong một ngôi làng nhỏ, ở bên kia núi, rất xa đây.

Lúc ta còn nhỏ... ta thích nhìn lên trời và luôn nghĩ nếu được nhìn xuống từ phía trên kia thì chắc phải thú vị lắm. Việc được bay cao và nhìn ra xa trở thành ước mơ của ta... Vì thế mà ta nói với mẹ mình rằng ta cần phải biết bay. Khi mẹ ta nghe ta nói vậy liền nói rằng...

“Mẹ chưa từng nghe thấy chú lợn nào ở đâu lại bay được cả.

Nhưng nếu con muốn học bay thì cứ thử xem, Biết đâu con lại trở thành con lợn đầu tiên biết bay trong lịch sử cũng nên đây.”

... Kể từ lúc đấy ta cũng bắt đầu chú tâm học bay.”

“Mặc dù không có cánh ư?” Tôi thắc mắc.

“Đúng, ta chẳng phải đã nói rồi đấy sao, chẳng có chú lợn nào lại có cánh ngay từ lúc sinh ra cả...”

“Thế những người khác nói gì?”

“Đấy, ta sắp kể đến việc đấy...”

“... Sau sự việc ta cố gắng tập bay, những chú lợn khác lúc thì gọi ta là Lợn Điên, lúc thì gọi là Lợn Yêu Quái. Nhiều người bạn của ta không chịu chơi với ta nữa. Nhưng ta chẳng thèm quan tâm vì cũng vẫn có vài người bạn khác thấu hiểu ta, Có mẹ luôn ở bên cạnh động viên, và có cả những bác lợn lớn tuổi khác nữa...” Chỉ Bay nói.

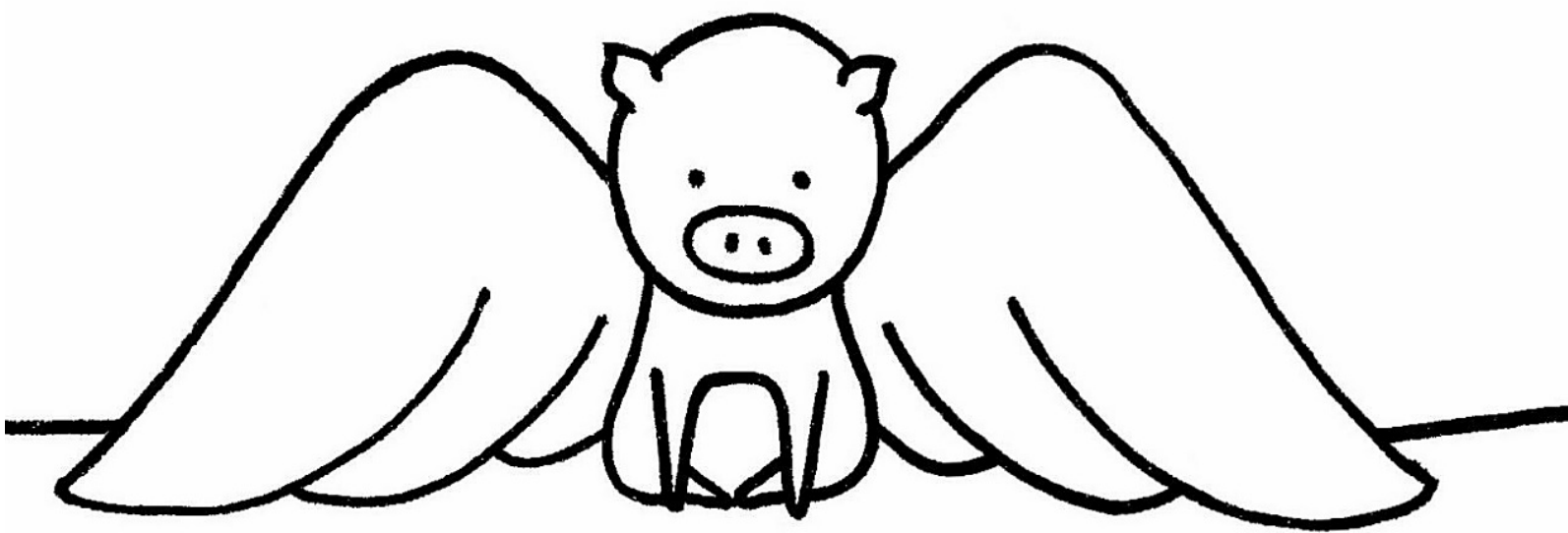
“... Và ta cũng nhận ra sự thật là chẳng dễ dàng gì để có thể bay được.

Ta thử hết cách này đến cách khác trong một thời gian rất dài.

Từ việc căng lưng phía sau rồi tập nhảy lên, hay là thử nhảy từ trên phía cao xuống, à đương nhiên không quá cao đến mức làm ta bị thương.

... Ta đã khổ luyện trong rất nhiều năm...

... Nhưng cũng không có dấu hiệu gì cho thấy ta sẽ bay được cả...”

Tôi lắng nghe câu chuyện mà tim đập rất nhanh.

“Rồi khi bay được trên trời thì thế nào?”

Tôi hỏi, cảm thấy sôi sục cả người.

“Kỳ diệu, cực kỳ kỳ diệu luôn đấy! Nhưng điều kỳ diệu nhất đó là cảm giác tự hào khi mình đã cố gắng và quyết tâm đến cùng để theo đuổi ước mơ của mình...

Đến bây giờ, nếu có chú lợn nào đấy đến nói với ta rằng cậu ta sẽ lặn xuống nước, hay là sẽ trồng hoa thì ta sẽ không cười giễu cợt.

Ta sẽ nói cậu ta rằng hãy cố gắng bằng hết khả năng, ta sẽ tin tưởng vào cậu ta...

... Sự thật thì câu chuyện này là điều ta đã muốn kể cho tất cả mọi người ở tất cả mọi nơi mà ta có thể bay đến... Nhưng có vẻ như mọi người không để tâm mấy. Bọn họ chỉ cố gắng khen ngợi ta, giống như ta là phần bù đắp cho những giấc mơ của họ.

Có lẽ việc khen ngợi, đồ kị hay là phán xét người khác thì lúc nào cũng dễ dàng hơn...

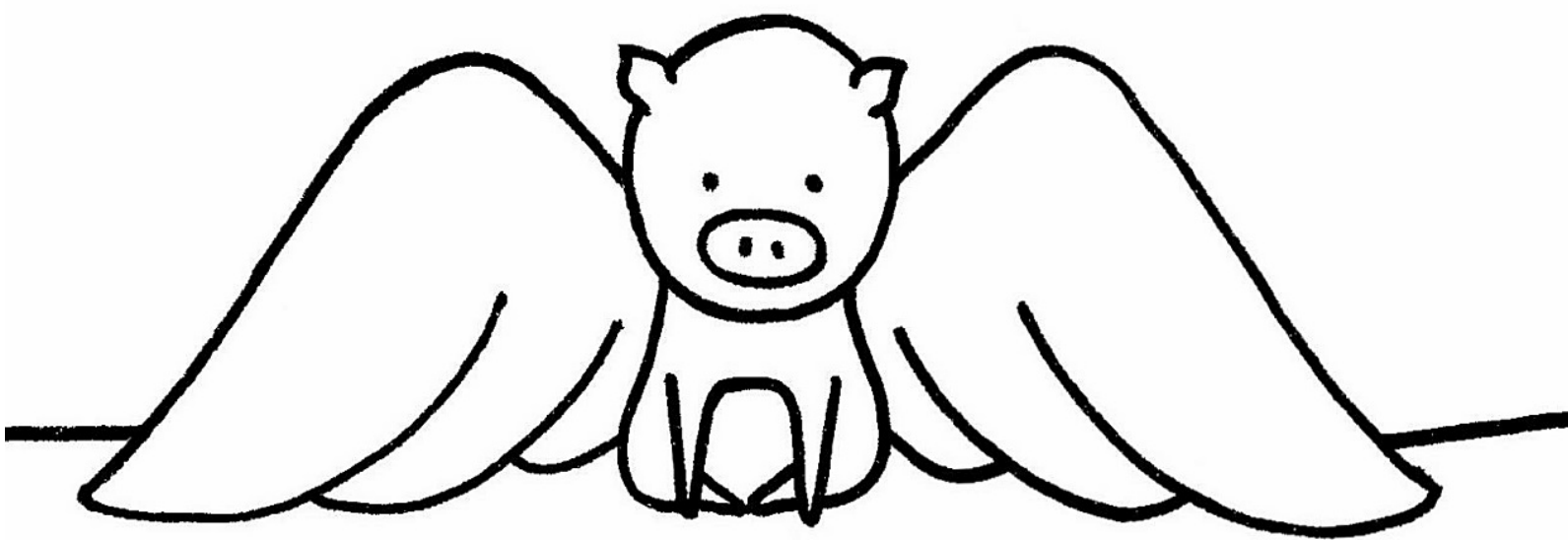
Nhưng bọn họ cũng không thể tìm ra được sự kỳ diệu từ việc tự mình cố gắng tập bay đâu.”

Lợn Chỉ Bay nói với giọng ẩn chứa một sự thất vọng.

“Dù thế nào đi nữa thì ta cũng sẽ bay đi để mà tiếp tục kể câu chuyện này

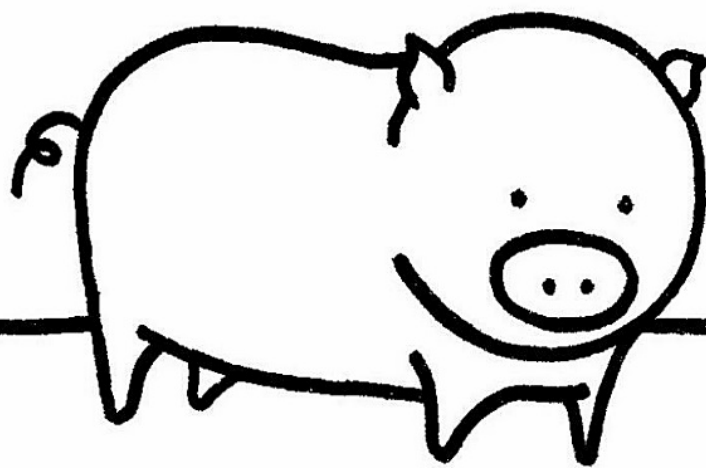
... Mặc dù có thể ta chỉ truyền cảm hứng được đến cho một vài người,

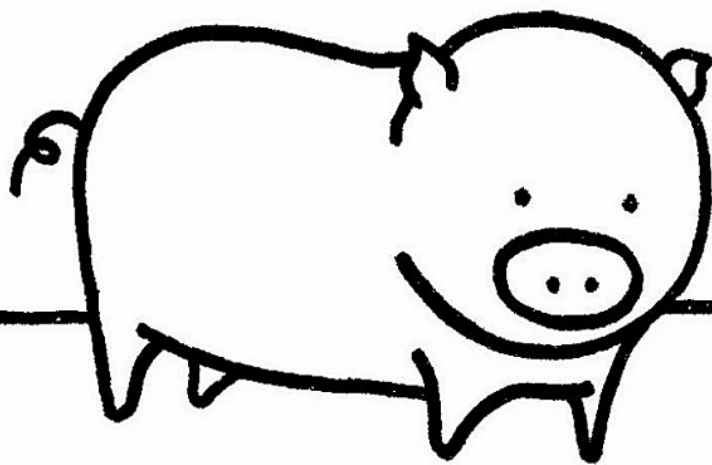
Ta cũng tin rằng những người đó sẽ lại tiếp tục kể câu chuyện này...”

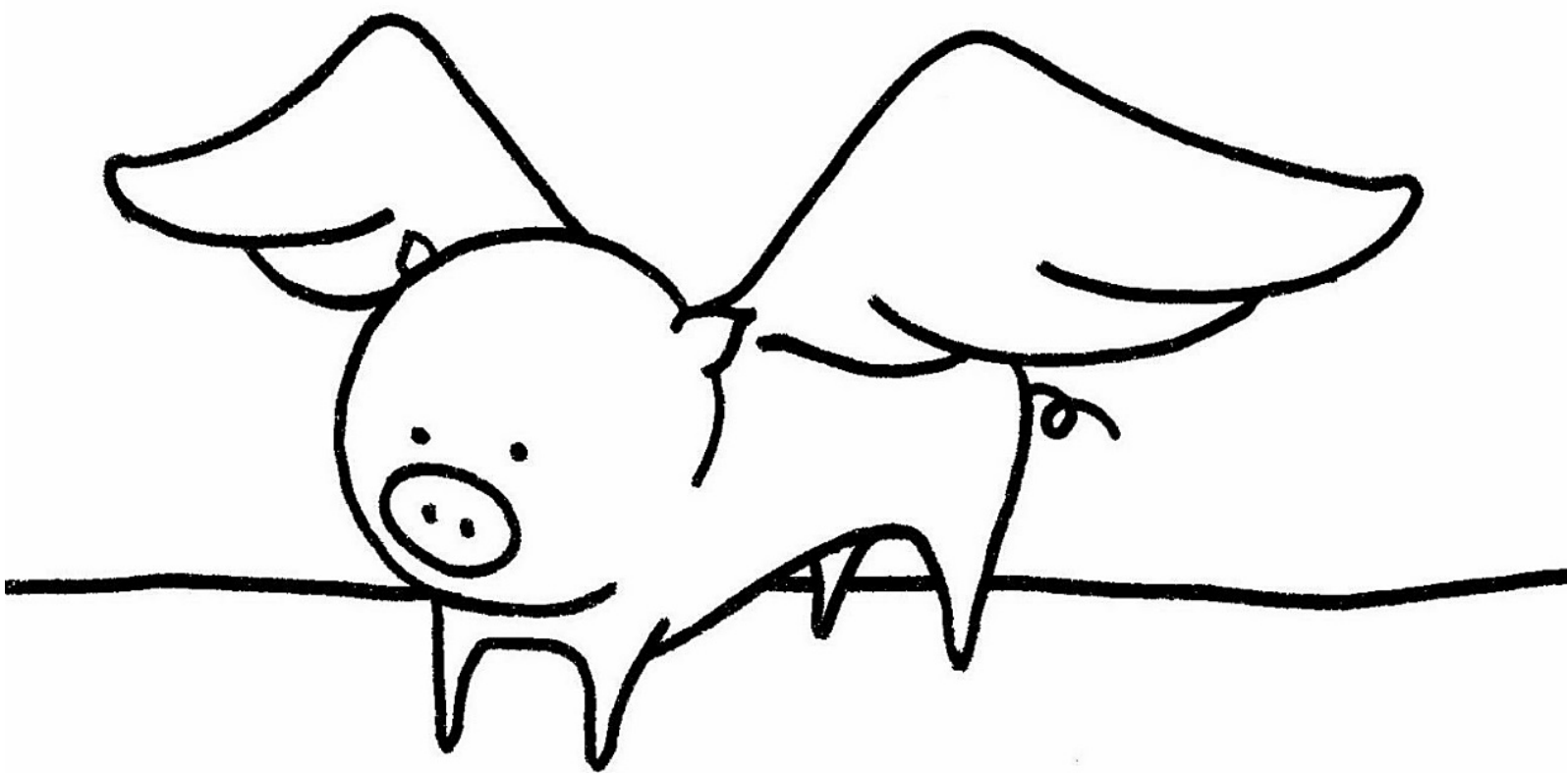
Tôi đứng đơ ra,
Máu chảy rần rật trong người,
Mà không hiểu là vì lẽ gì,
Dường như tôi đã lú lẫn mà quên đi điều gì đây.

Nhưng nghĩ đến thế nào
cũng vẫn không nghĩ ra.

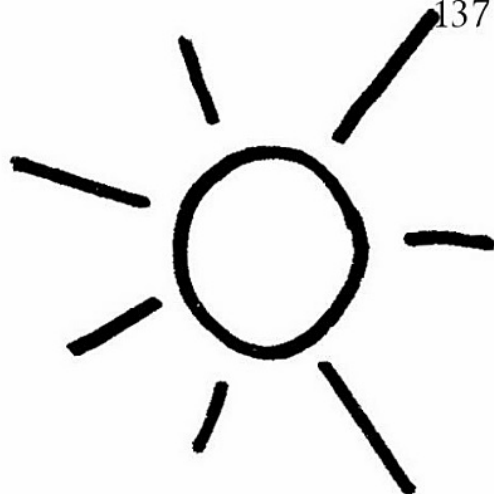

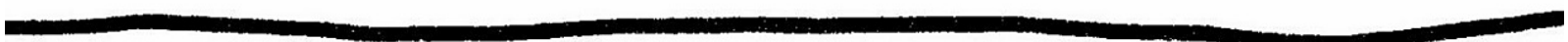
Chiều đã muộn, tôi và Chử Bay chào tạm biệt nhau trong lúc những chú lợn khác vẫn đang ngủ say giấc.

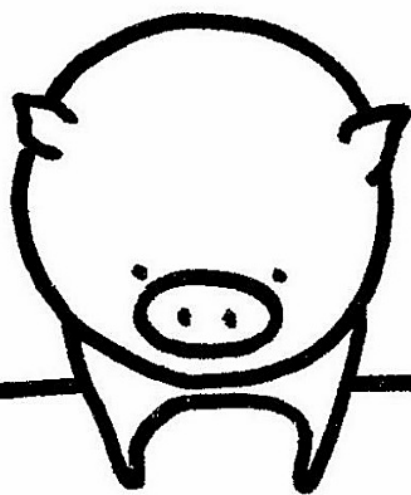
Rồi Chỉ Bay lại tiếp tục hành trình.
Còn tôi thì vẫn đứng ở đó suy nghĩ một mình...

... Lợn là loài động vật rất chóng chán.

Chỉ một mình...

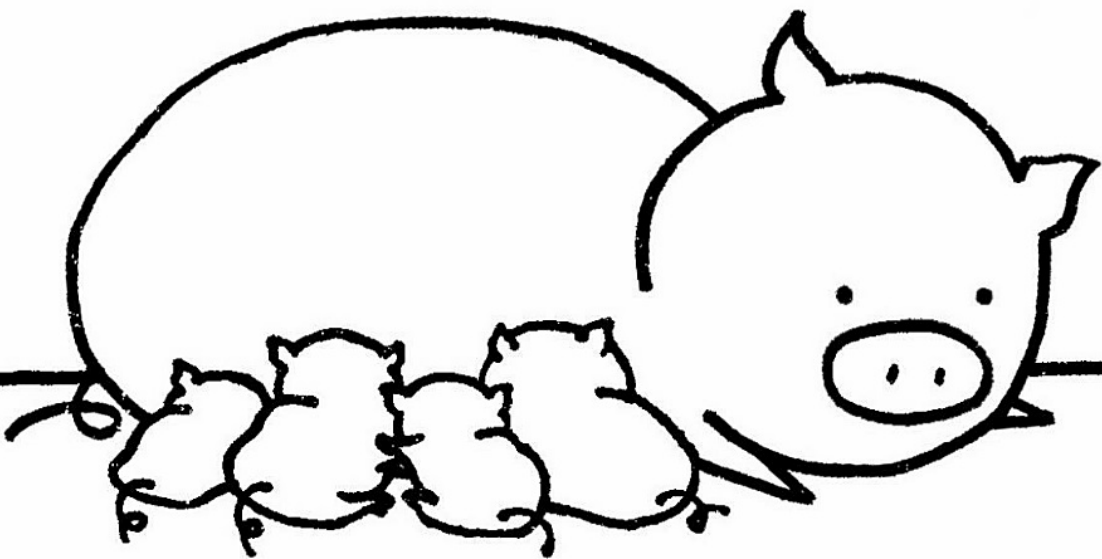

Rồi tháng ngày cứ trôi đi...

Trôi đi...

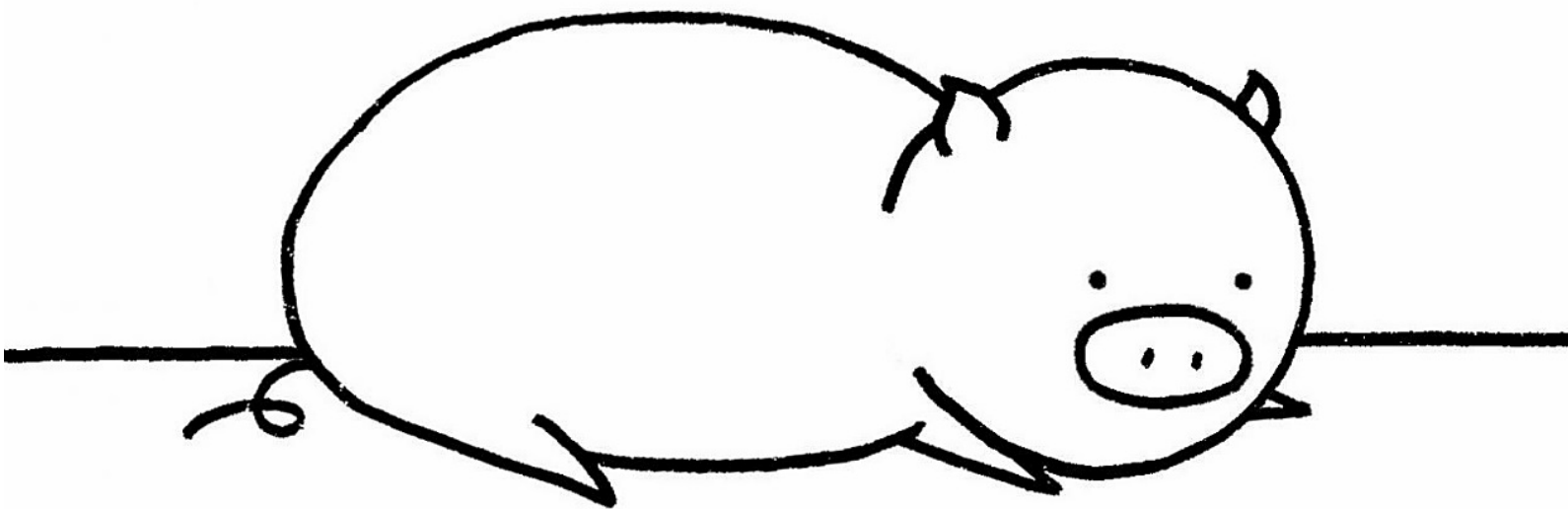
Tất cả các chú lợn cũng quên mất
câu chuyện về Ngài Chúa Lợn rồi...

... Cả tôi nữa...

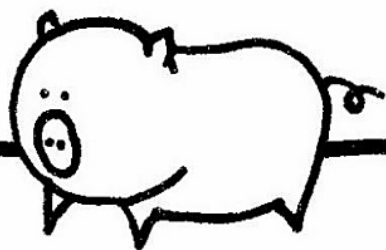

Tôi đã trở thành một người mẹ.

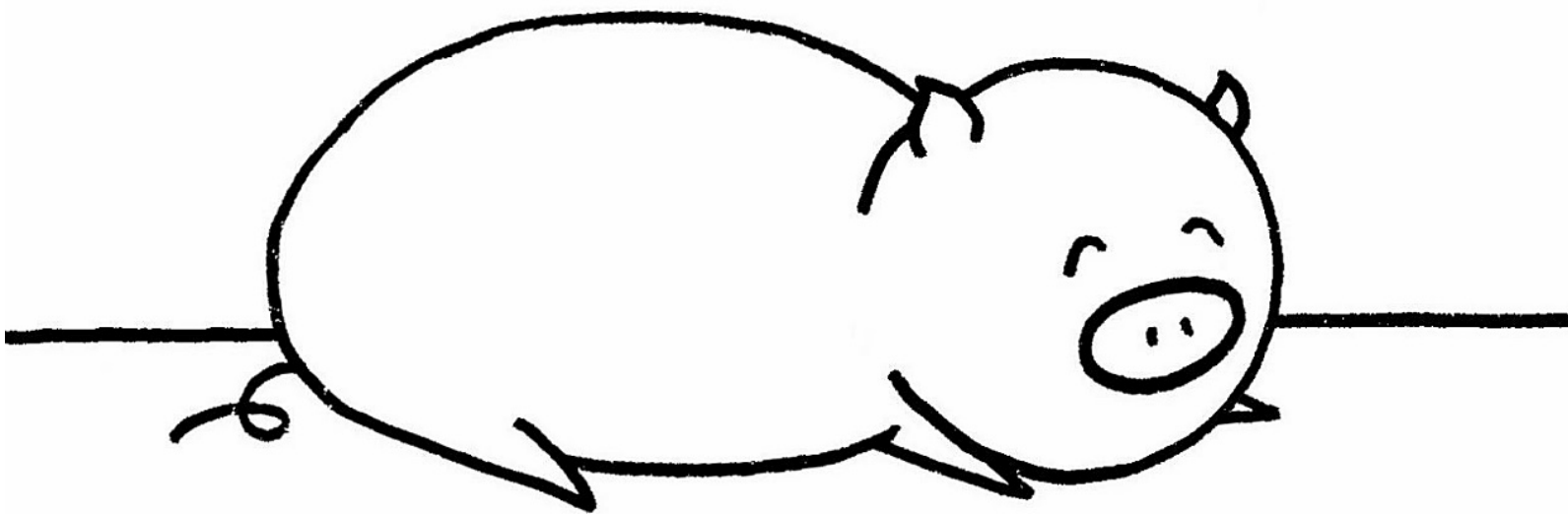
Một ngày nọ, trong đàn con của tôi
có một đứa đến tìm tôi và nói với tôi rằng...

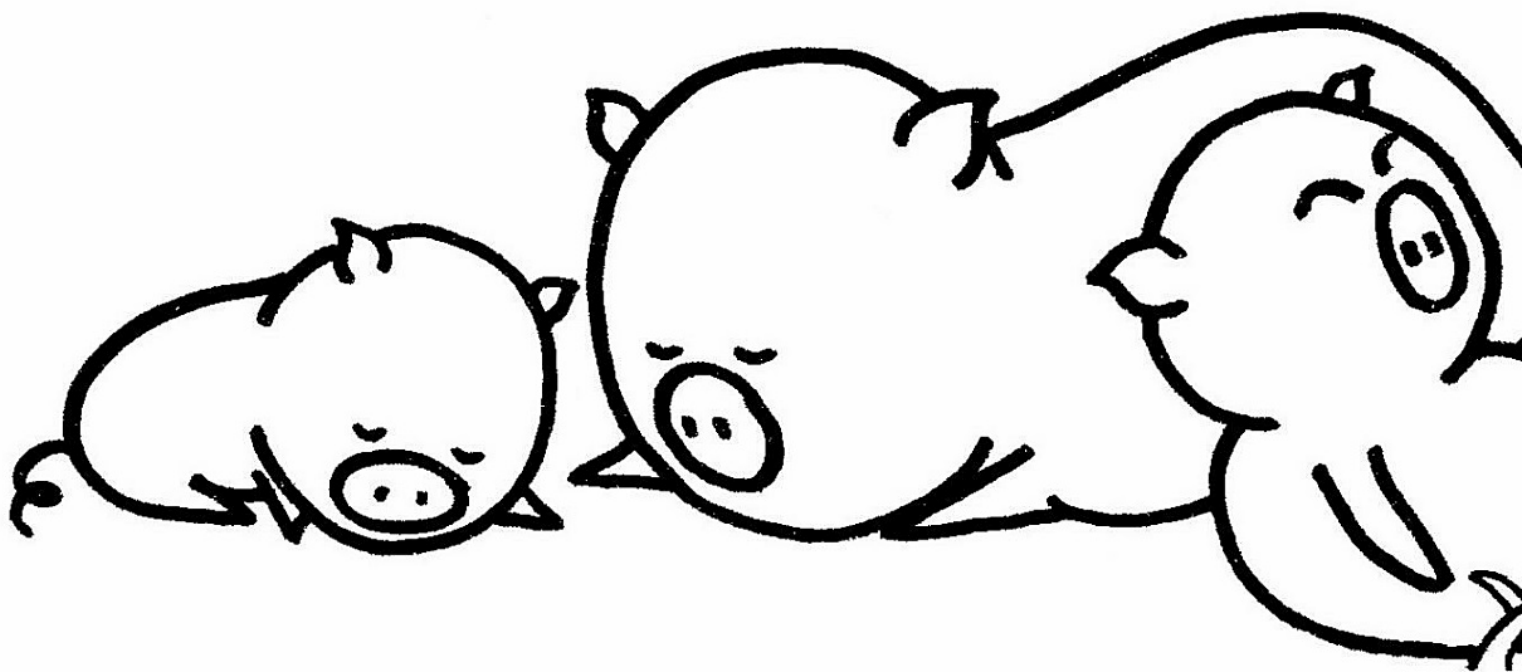
“Mẹ ơi, con sẽ bay đấy”

Dường như những chuyện tôi đã từng quên
bỗng ùa về trong trí nhớ tôi lần nữa...

Nhờ vậy mà khi vừa đến chiều...
Mọi thứ đã trở lại yên tĩnh như cũ.

Và tôi mỉm cười hạnh phúc...

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

Địa chỉ: Số 175 Giảng Võ - Hà Nội

Điện thoại: 04 38515380; Fax: 04 38515381

Email: info@nxblaodong.com.vn

Website: www.nxblaodong.com.vn

Chi nhánh phía Nam

Số 85 Cách Mạng Tháng Tám, Quận 1, Tp Hồ Chí Minh

ĐT: 08 38390970; Fax: 08 39257205

Chú lợn biết bay

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng Biên tập

Võ Thị Kim Thanh

Biên tập: Nguyễn Thị Lan Anh

Trình bày: Mai Cẩm Tú

Sửa bản in: Nguyễn Xinh

Thiết kế bìa: Khôi Nguyên

In 2.000 cuốn khổ 13x19cm tại Công ty cổ phần in Truyền Thông Việt Nam.
Địa chỉ: Khu thủ công nghiệp, Lạc Trung, Thanh Lương, Hai Bà Trưng, Hà Nội.
Số đăng kí xuất bản: 1654-2016/CXBIPH/06-110/LĐ. Số quyết định 770/QĐ-NXBLĐ, cấp ngày 04/07/2016. ISBN: 978-604-59-6431-6. In xong và nộp lưu chiểu năm 2016.

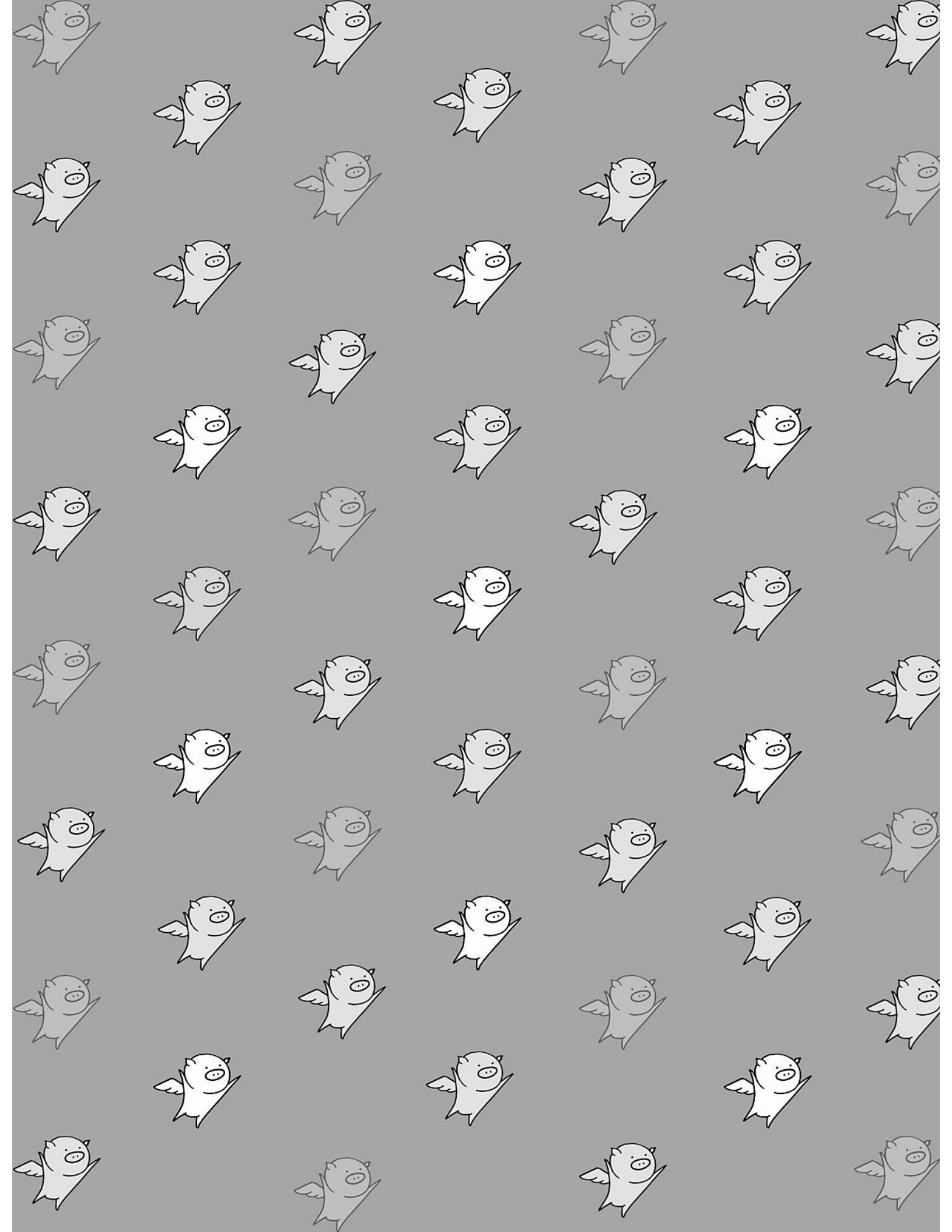
ĐỐI TÁC LIÊN KẾT:

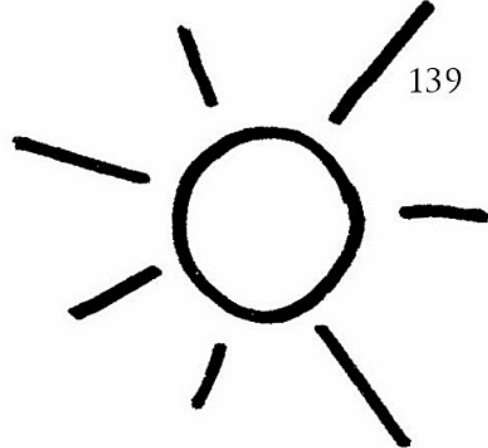
CÔNG TY TNHH VĂN HÓA VÀ TRUYỀN THÔNG 1980 BOOKS

Add: 101-B2, Ngõ 125/2, Trung Kính, Cầu Giấy, Hà Nội

Tel: 046 6865031 / Fax: 043 7880225

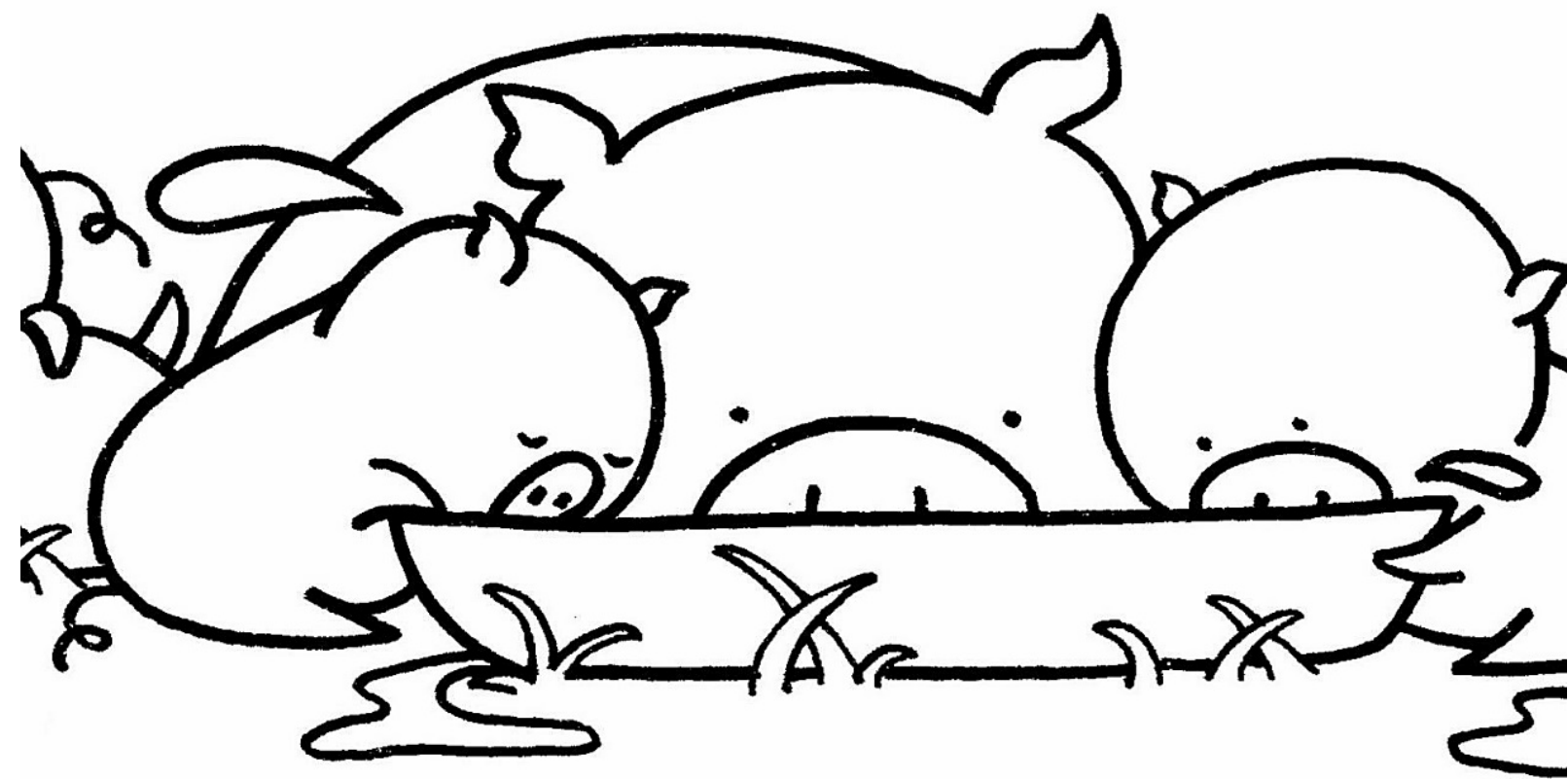
Website: www.1980books.vn / Email: rights@1980books.vn

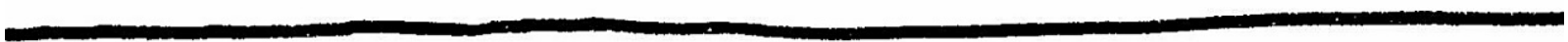

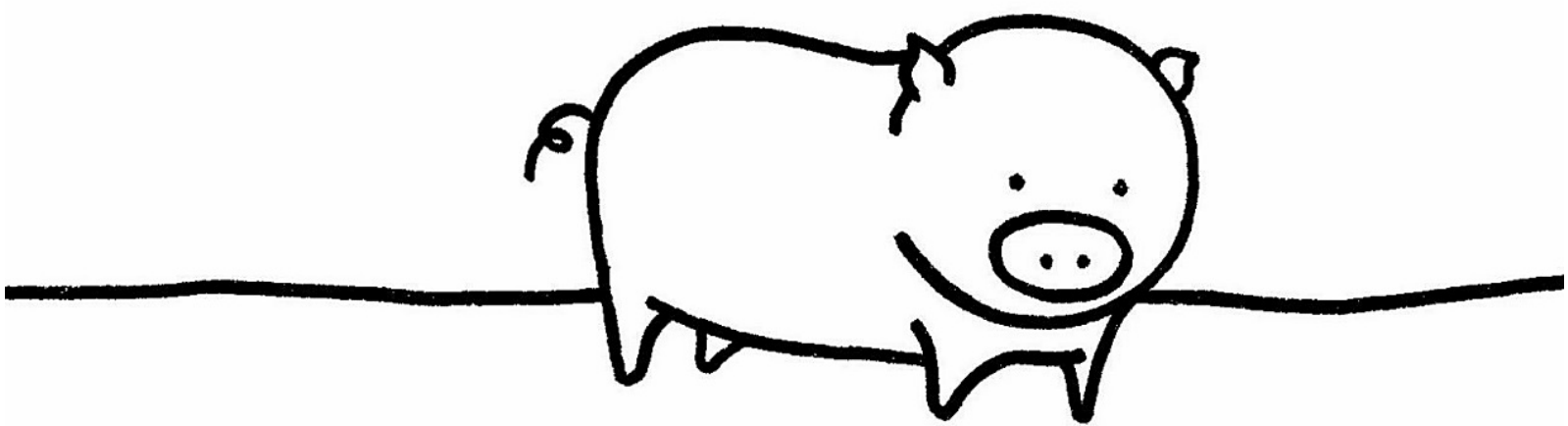
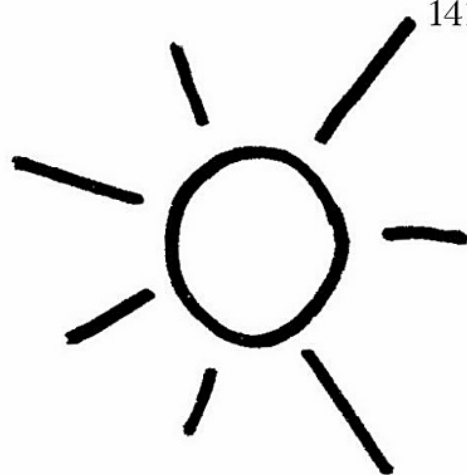
Các chú lợn bắt đầu tách nhau ra để đi ăn và
ngủ trưa với sự mệt mỏi vì đêm qua chỉ được
ngủ rất ít và lại còn phải thức dậy từ sớm.

Vài chú lợn còn ngủ gật ngay lúc đang ăn.

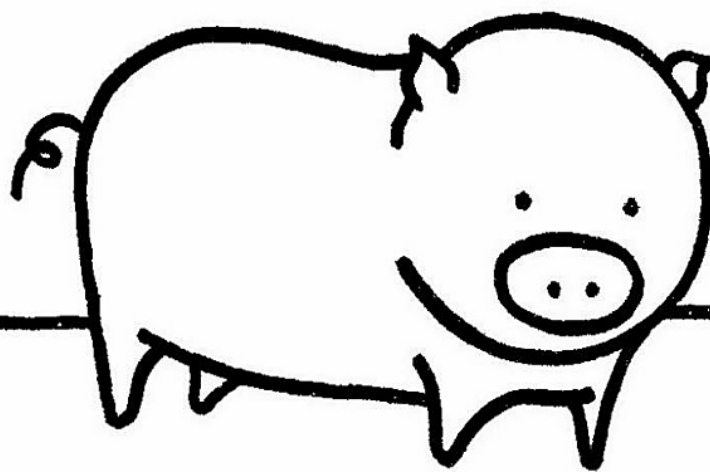

Nhưng tôi chưa ngủ. Tôi chưa buồn ngủ...

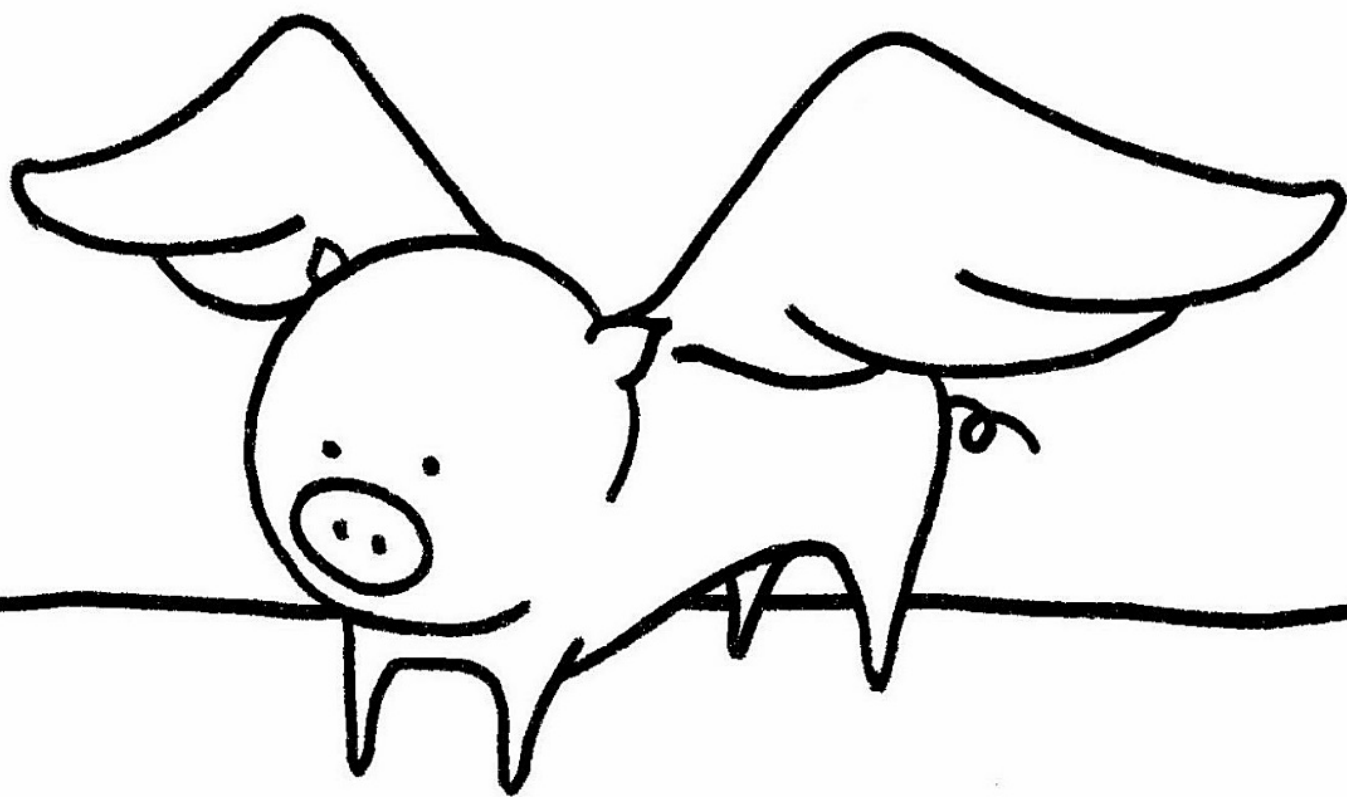

Đến lúc này chỉ còn lại mỗi **tôi**

và **Ngài Chúa Lợn** đang thức và tỉnh táo.

“Cậu không đi ngủ sao?” Ngài Chúa Lợn hỏi tôi.

“Tôi chưa buồn ngủ. Tôi còn rất nhiều chuyện muốn nói cùng Ngài” Tôi trả lời.

Lúc này tôi đã hết hồi hộp.

Khi được ngồi nói chuyện gần Ngài, tôi cảm thấy Ngài Chúa Lợn không khác biệt nhiều so với những chú lợn khác.

“Cậu tên gì?” Ngài Chúa Lợn hỏi.

“Tôi tên là Ụ Đất, thưa Ngài”.

“Thật ra ta không phải tên là Ngài Chúa Lợn, Thần Lợn gì đâu. Tên ta là “CHỈ BAY” Ngài Chúa Lợn nói với tôi.

“Những chú lợn khác chỉ mới gọi ta là Thần Lợn sau khi thấy ta bay được...”

Mà thật ra, trước lúc đấy cũng chẳng mấy ai gọi tên thật của ta cả. Hầu hết gọi ta là Lợn Điên, lúc thì gọi là Lợn Yêu Quái”

“Lợn Điên! Lợn Yêu Quái!” Tôi cảm thấy thật ngạc nhiên khi nghe điều này.

“Đúng vậy đấy, các chú lợn khác gọi ta như thế từ lúc ta nói ta muốn bay được.”

